
Paul Goma

BUTELII ARUNCATE ÎN MARE

5

2000

Paris, 1 februarie 2000

O AGENDĂ... LITERARĂ

Am primit un colet din România. Cum n-am fost atent la expeditor, când l-am deschis, am fost surprins: Fundația Culturală România, Ea Însăși îmi trimisese... o agendă din mușama veritabilă, roșcatie, cu litere și colțare de aur...

Mi-am zis că o fi o agendă obișnuită - mai ales că pe copertă scrie: **2000**. M-am înșelat : agenda nu este una obișnuită, ci... alta, specială : "5+366 scriitori români" - cincii prezenți doar prin fotografii : Eminescu, Creangă, Slavici, Caragiale, Maiorescu, iar restul...

Mi-am zis apoi că, fiind o agendă - cum ar veni : un calendar, voi fi de găsit (dacă nu m-ar fi inclus, nu mi-ar fi trimis agenda, nu ?), la 2 octombrie, ziua de naștere a mea... Nu m-am găsit acolo. Atunci am constatat : «Nu m-au inclus...»

Mă înșelasem încă o dată - a câta oară ?

Am băgat de seamă o ordine alfabetică. De astă dată nu m-am mai înșelat (era și timpul) ; figuram la **G**, între Golopenția și Grigorescu.

Am priceput : fiecăruia din cei 366 de scriitori cuprinși i s-a rezervat o pagină, echivalând cu o zi (la ceva tot a fost bună, agenda : am aflat din ea că anul acesta are un februarie de 29 zile).

Eu sânt de găsit la 28 mai ; într-o duminică. Pagina este împărțită în două, pe lung : superioarele trei cincimi sunt rezervate notărilor viitoare ; inferioarele două au, în centru, fotografia agendatului, în stânga o notiță indicând "specialitatea" și o bibliografie (foarte) selectivă. Urmează un citat din un critic - la mine : un fragment din articolul lui Ion Simuț pentru **Dicționarul Scriitorilor Români** - editat tot de FCR. Partea dreaptă este consacrată echivalării într-un fel de engleză a notei și a citatului.

Sânt prezentat ca : "prozator, memorialist și publicist". Nimic de obiectat la "restrângerea" activităților mele (deși am fost și trompetist și fotografist, și zugrăvist și, desigur, înjurătorist naționale). Treburile se complică la rezumatul bibliografiei : pe de o parte, fiindcă dă titlurile franțuzești și românești a două volume - drept care reiese că ar fi două cărți diferite : **Elles étaient quatre și Ura noastră cea de toate zilele**... - neadevărat : ambele fac... o singură carte : **Ușa** (nu **Ura**) **noastră cea de toate zilele**. Același lucru și la : **Les chiens de mort și Patimile după Pitești**. Să nu fiu consolată că mi s-au pus cu două titluri mai mult decât... merit, nu asta mă interesează (am des-tule volume scrise), ci lucrul făcut de mântuială ; la foarte futuimăsa.

Am tot căutat... vinovatul/vinovații de această treabă de mare rușine. N-am găsit nicăiri vreo indicație din care aș putea înțelege **cine** este redactorul, măcar îngrijitorul volumului (căci volum ești și în agendă te vei întoarce...). Aflu că Fundația Culturală Cândia are un președinte : Buzura, doi

vicepreședinți : Mircea Anghelescu, Ion Ungureanu, o secretară : Angela Martin, un director pentru programele internaționale: Catrinel Pleșu, un director pentru relațiile cu presa : Cipriana Petre. Nici la sfârșitul obiectului nu este divulgat redactorul. Drept care sânt îndreptățiți să-i consider autori pe toți cei înșirați mai sus - în frunte cu prezidentul.

Opera lor (colectivă), acest mini-dicționar al literaturii este o imensă porcărie. Și nu prin intenție, prin program - ca sinistrul **Dicționar de literatură română** coordonat de Păcurariu, apărut în 1979, la Univers, din care erau excluși cei care nu se aflau în grațiile găștii lui Romul Munteanu și a lui Marcea, în care erau introduși pe dindos tot felul de activeți Bălăieți și tovarășoi Bucuroi - ci prin... însăși realizarea : strălucită dovadă de neprofesionism, uimitoare la un organism de diversivune națională (și internațională, ca să n-o uităm pe Catrinel Pleșu) ca FCR și al său neșovăielnic organ *Dilema*.

Cu ce să încep ? Cu începutul :

Nu știi și nu mă interesează în care alte culturi vor fi întâlnit cultura-liștii de pe Alea Alexandru formula agendă-minidicționar de literatură, dar ideea este idioată. Fiindcă dacă a devenit acceptabil arbitrarul : “100 (sau 120, sau 222) scriitori” - pe care și-l asumă un autor ori un coordonator - greu de acceptat Patul lui Procust al celor 356 nume câte zile sunt în an : treabă farfuridică, curajos-anonimă.

Câte un scriitor pentru fiecare zi de preste an ? Dar asta este o “vedere” de cretin, de analfabet. Bine : de infantil. Am mai auzit de “calendar de scriitori”, dar acea soluție era cinstită în limitarea ei, intenția fiindu-i să-facă-frumos, nu corect, informația de istorie literară fiind subordonată celeilalte, generale - de... agendă. Mai există - a fost și la noi, în România - formula Almanahului literar, gândit și realizat ca volum cu apariție anuală, nu catalog - și acela incomplet și rău făcut.

Tot la FCR au apărut primele două volume din **Dicționarul Scriitorilor Români**, coordonat de M. Zăciu. Soluția cea mai puțin rea de a da o imagine a literaturii române (firește, cu scăpările, omisiunile-abuzurile ei). Deci Fundația posedă întregul material documentar și, dacă prin, de-o pildă, Angela Martin ar fi făcut apel la doi studenți din anul I de la Litere și le-ar fi cerut să redacteze mini-bio- bibliografii, rezumate din **DSR**, însoțite de câte un citat reprezentativ - rezultatul ar fi fost mult mai onest ; oricum, infinit mai corect.

Pentru că ceea ce oferă **Agenda Fundației Culturale** este un spectacol lamentabil de amatorism violent, de nepăsătorism agresiv - și beat : ai zice că “autorii” s-au trezit aflați în treabă pe la ceasurile patru dimineța dintr-un Întâi Ianuarie abundent stropit.

Ca la orice dicționar se pot discuta “introducerile” și “excluderile”. Să nu mi se spună că numărul “scaunelor” fiind limitat (de numărul zilelor din an), nu se puteau acorda mai multe locuri. Nu sânt, din principiu, de acord cu propria-mi propunere, dar risc să o fac cunoscută : dintre exilați i-aș fi introdus (corect : nu i-aș fi exclus) pe Rodica Iulian, pe Ivănceanu, pe Ion Omescu, pe Oana Orlea, pe Alexandru Papilian, pe Horia Stamatu, pe Virgil Tănase... - poate cineva jura cu mâna pe inimă că fiecare din aceștia este mai puțin scriitor decât tovarășul Săraru ?; decât tovarășica Firan ?

Iar dacă aș fi silit să renunț la alții, deja băgați, cu inima frântă aș renunța la :

- George Banu - de ce ? Fiindcă, potrivit indicației “critic teatral”, el nu intră în categoria **scriitor** - adică de producător de texte (de teatru), ci în aceea de comentator. Altfel, de ce n-ar fi intrat și Valentin Silvestru, cel de tristă amintire ?; și Iosif Sava, de înveselitoare suveniră? Bine, bine, George Banu este o persoană extrem de simpatcă, participă cu drag și cu avânt la toate manifestațiunile culturaliste ale Ambasadei Securității de la Paris, ca apropiat colaborator al Fundației Colaboraționiste “România” - dar de aici până la a-l unge “scriitor” calea este lungă ;

- Carmen Firan - toată lumea știe cine este, și în sine și ce/pe cine reprezintă ea în America - dealtfel Andrei Codrescu, din iuteală de condei și nebăgare de seamă o deconspiră astfel :

“Scrierea ei despre Lumea Nouă nu se suprapune peste scrierile despre

Lumea Veche - pe care o cunoaște adânc și în profunzime ; ea este o scufundare care invită limba să-i urmeze. Și aceasta o urmează, cu siguranță. Carmen la New York, precum Lorca la New York, este și tonică și necesară”.

Un mod cu totul și cu totul hopuros de a produce, într-o aproximativă română, vorbe-vorbe-vorbe. Emigrantul Codrescu nu știe (nici nu vrea să afle) că Românii ajunși în America se împart în trei categorii distincte :

a. **refugiați** din pricina comunismului ;

b. **emigranți** (ca el - preponderent evrei, ce aleseră libertatea Occidentului via Israel) - și

c. **trimiși**. Aceștia din urmă pot fi bursieri, sau ca... Carmen (‘ofonie admisă) Lorca de pe Calea Rahovei, în misie de dezinformare ;

- Gabriel Gafița : într-o situație ca cea din **Agendă**, cu “scaune” numerotate, bunul-simț cerea ca Gafița să libereze locul abuziv ocupat - dealtfel activitatea sa de căpătâi este aceea de traducător. Traducători au fost și Arghezi și Blaga și Ion Barbu și Ion Vinea, cu deosebirea că ei nu au lucrat pentru Exteriorul Ministerului de Interne - unica justificare a prezenței lui Gabriel Gafița într-o Istorie literară :

- Săraru - apariția lui nu se explică decât prin faptul că este prezentat de raportorul *Săptămânii*, în special, în general al Securității, pe numele săi neconspirativ : Marian Popa - în acest caz, de ce nu vor fi fost infiltrați și Traian Filip și Hobana de ce n-a fost băgat (sic!) și Mihai Pelin - doar și ei sunt scriitori MAI cinstiți ?

Dacă numărul celor propuși a fi (re)introduși depășește cu doar unu pe cel al scoșilor, să fiu exclus și eu - am obișnuința expulzării și nu mor de dorința de a “face parte”.

Cu totul în treacăt : nu știam că Nicolae Balotă este și “poet”.

Apoi : găsesc și urât și greșit rezultatul feminizării, în românește, a unor îndeletniciri literare - iată cum este prezentată Simona Popescu:

“Poetă, prozatoare, eseistă”.

Nu este deloc un semn de machism pretenția de a rămâne la masculin pentru *poet, prozator, romancier, eseist* - cu atât mai vârtos cu cât de pildă Dana Dumitriu este “critic literar” (și nu...critică literară) iar Zoe Dumitrescu-Bușulenga : “critic, istoric literar, comparatist”. Și Monica Lovinescu este definită drept : “critic literar, eseist și traducător”, iar Viola Vancea : “Poet și eseist”.

Există forme feminine extrem de urâte, de-a dreptul triviale : “procuroare”, “avocată”, “ministră”, “adjunctă” - ce să mai spun de : “sculptoriță” - chiar dacă “pictoriță” s-a înrădăcinat (de ce ? : fiindcă *a picta* este o treabă delicată, feminină, însă *a sculpta* apare ca una bărbătească). A o prezenta pe Ileana Mălăncioiu : “poetă și eseistă” vădește, pe lângă lipsă de simț al limbii române, lipsă de respect, atât față de poezie, cât și față de femeie. Mă întreb cum i-ar fi zis Fundaționiștii Luciei Demetrius (care lipsește din selecția **Agendei**) : dramaturgă ? de ce nu : ar fi sunat în spiritul limbii române și în a istoriei literare practică de Fundația Cîndea-Iliescu-Buzura.

Să se înțeleagă că există două categorii de femei scriitori ? Sau că există două categorii de femei redactor de note bio-bibliografice ?

Iată-ne în fața altei probleme pe care Fundația Aleii Alexandru este incapabilă să o rezolve : **pseudonimatul**.

Cităm din **DEX** : “PSEUDONIM (...). Nume creat sau adoptat sub care cineva își ascunde *adevărata identitate* (subl. mea, P.G.), folosit mai ales de autorii operelor literare, artistice, etc”.

Din inconsecvență structurală, unor autori (Arghezi, Bacovia, I. Barbu, Băieșu, Blandiana, Caraion, Cosașu, Ierunca, Vladimir Streinu, etc) li s-a dat pseudonimul și numele adevărat - sub forma : “Vladimir STREINU, Pseudonimul lui Nicolae Iordache”), altora nu li se dă adevăratul nume : Radu F. Alexandru, Io(a)n Alexandru, Crohmălniceanu, Mircea Ciobanu, Doinaș, Norman Manea, Lucian Raicu - deși i se dă fratelui său, Virgil Duda... - Emil Manu, Mugur, Ornea, Sașa Pană, Marta Petreu, Sebastian, Andrei Codrescu, Radu Tudoran, Vinea ; la Vintilă Horia (numai la el) scrie : “Născut

Caftangioglu”, iar la doi scriitori (adevărat, femei) se menționează, nu *adevăratul nume (de naștere)*, ci acela de căsătorie. Astfel Ioana Ieronim devine... “pseudonimul Ioanei Brânduș”, deși adevăratul său nume (de naștere) este : Moroiu, iar când a debutat se numea, după primul soț : Popescu; Nora Iuga nu este “pseudonimul Elenorei Almosnino” (nume de căsătorie), ci... al Eleonorei Iuga, după tată.

Am uitat să spun : **Agenda** are o hârtie oribilă : cenușie, degajînd un miros puturos, grețos de clor și de sulf. Trebuie să te speli pe mâini după fiecare atingere cu “obiectul” produs de Buzura : ai zice că mai trăiește “unchiul” literaturii curajoase, rezistente : Gogu Rădulescu...

În schimb (sic) are colțare de tinichea daurită.

P.S. La Titus Popovici nu este consemnată data morții. Să fie el etern, ca **Străinul**, ca **Puterea și Adevărul** ? Să-și fi băgat coada țărănistul-pecerist din neagră ilegalitate Alex Ștefănescu zis Costache?

*

25 februarie 2000

Solidaritatea la scriitorul român : complicitatea

Pornesc de la observația la îndemâna oricui : solidaritatea socială dintre membrii “de rând” ai unei colectivități se încheagă prin legăturile personale între indivizi, familii, grupuri. Iată : fiindcă Gheorghe l-a ajutat alaltăieri pe Ion să urce vaca pe acoperiș, la rândul său Ion dă o mână de ajutor lui Gheorghe să bage soarele în casă, cu banița - după care ei doi îl ajută pe Vasile să mute drobul de sare cu o șchioapă mai la dreapta față de stînga. Iar dacă ia foc șura lui Niculae, nu doar Ion, Gheorghe, Vasile, ci jumătate de sat sare (cu mic cu mare) să stingă pojarul.

Am înțeles : “Asta” se petrece așa de când lumea-i lume oriunde pe lume. Poate în ultima vreme pe plaiurile carpatine să fi intervenit “o micuță derogare” - ca cea relativă la capra vecinului precum și la accepția dată de Ana Blandiana în *Convorbiri literare*, oct. 96 :

“În anii dinainte de ‘89 (...) indiferent ce (...) aș fi făcut, n-ar fi avut nici o importanță, în afară de faptul că puteam să pătesc ori să nu pătesc ceva, nimic nu s-ar fi schimbat. Și asta **pentru că solidaritatea nu era posibilă** (...). Asta a făcut ca, **imediat după ‘89, când solidaritatea a devenit posibilă**(...) m-a făcut să schimb ce nu făcusem atunci. Cu atât mai mult cu cât lucrurile erau atât de puțin schimbate, încât rămâneau de schimbat aproape toate” (rezon ! - și s.m. P.G).

Scriitorul nu e un cetățean de rând ; un scriitor, deși român trebuie să fie altfel chiar și decât un inginer-șef ! Misia lui nu este să producă materie, ci să vegheze ca : *frumos, drept, adevăr* să fie respectate. Or în colectivitatea scriitorilor români funcționează același regulament ca în celelalte ramuri ale culturii : *șilvicultură, piscicultură, porcicultură - arpagiccultură*.

Îmi imaginam că și pentru confrăți **cuvântul** are, nu doar valoare de *frumos*, ci și de *adevăr* - firește, nu orice afirmație în vînt, ci **cuvântul** sprijinit pe **argumente**. Mă înșelam. Scriitorul român funcționează cu un carburant și el, aparte. Voi ilustra observațiile de mai sus cu întâmplări mie petrecute - se va constata că nu doar mie...

I v a s i u c

- În vara lui 1977, după liberarea din închisoare, încredințasem apropiaților (Mazilescu, Raicu, Breban, Ion Vianu) o taină :

În dosarul meu de securitate existau mai multe *note informative* (și nu *declarații de anchetă* - deosebire esențială, pe care nici unul din interlocutori nu o realiza, fiindcă niciunul dintre ei nu cunoștea **ancheta**), două *caracterizări* și o *transcriere* după înregistrarea variantei transmise la Europa liberă a **Gherlei** [operă, nu a Securității : îi cunoșteam “marca dactilografică”], toate semnate : Al. Ivasiuc.

Nu am fost din cale afară de supărat că prietenii nu m-au crezut. *Dar oare era de crezut așa ceva, în 1977?* Oricum, bine nu m-am simțit: eu le comunicasem un adevăr - și nu unul rece, indiferent, ci sfâșietor: cu mine Ivasiuc fusese prieten-de-celulă, împărțisem, la propriu, gamela - adevărat, ne despărțisem în 1970, dar prietenia dinainte nu fusese anulată, doar ne-continuată. "Decodificarea" cărții mele **Ușa noastră cea de toate zilele** - urmare: fusesem interzis cu întreaga familie - deși ținea de turnătorie de gradul întâi (nu era un adevăr divulgat, ci o scornire - comunicată Securității) am pus-o pe seama obiceiului prietenului Sașa de a îndruga vrute și nevrute, de a alerga în urma cuvintelor, de a vântura praful vorbe-vorbelor fără acoperire, pe scurt : de a emite ivasiucisme. Apoi mai era ceva care mă obligase să reflectez mult înainte de a încredința prietenilor comuni taina : omul murise la cutremurul din 4 martie, în împrejurări atroce.

Deci le-am comunicat un adevăr. (Deci) nu m-au crezut.

Am înțeles atunci (cam târziu, oricum, mult mai devreme decât alții) că Bestialitatea Poporului își alegea turnătorii cei mai calificați, nu dintre persoane antipatice, bănuibile că s-ar deda la odiosul exercițiu, troglodiți care pârăsc că ți-ai botezat copilul, că nu participi cu drag la munca voluntară, ba chiar l-ai înjurat pe socotitorul ceapeului - ci dintre cele înalt școlite, capabile să redacteze un raport despre "starea de spirit" a unei persoane ori a unui grup, chiar să propună soluții...- și mai ales dintre oamenii pe care nici cu gândul nu-i suspectai. Ca să nu păcătuiești...

Atunci, în vara anului 1977, pornind de la "experiența" cu Ivasiuc, am început să fac "legături abuzive" între cutare fost deținut politic și favorurile, supradrepturile de care se bucura el, mai ales acela de a călători în Occident - cu soția - ca Doinaș ; de a se preumbla până și în Spania franchistă - vezi **Olé, España !**, de A. Marino, carte editată în 1974 (Franco avea să moară în 75) ; de a fi cuprins de delirium tremens publicistic în virtutea căruia a laudat, stahanovicește Tezele din Iulie, a omagiat Partidul, a lins cu frenezie pe-fața și pe-dosul Ceaușescului, ca un vulgar Păunescu și ca un decăzut Io(a)n Alexandru (vorbesc de Balotă); de a face slujba (în poziție de sluj) de auxiliari al Securității în momentul Mișcării pentru drepturile omului (februarie-aprilie '77), sfătuindu-i pe mai-tineri să nu se înhăiteze cu Goma, agent al unguirilor, rușilor, ovreilor, să nu "se dedea" la acte antiromânești ce l-ar putea jena pe independentul Ceaușescu - cine ? Ei, cine : Noica, Țuța, Stăniloaie, Ernest Bernea, Coposu, Carandino...

Atunci, în '77, mi s-a arătat ca într-o fulgerare de vis rău imaginea României viitoare după chipul și asemănarea "Martirilor" ei. Cum însă ieșisem agonizând din labele Securității, mi-am spus că, din moment ce tot nu voi apuca acel viitor, ce rost să-l anunț... Vai, n-am murit la timp (spre dezluzia prietenilor), am apucat decembrie 1989 și fulgurația din 77 a devenit imagine fotografică și de film: **document**. Din 25 decembrie 89 când am văzut caseta cu executarea Ceaușeștilor, am știut: premoniția fusese depășită, vino-vați de dezastrul țării erau nu doar călăii, ci și victimele. Fiindcă cel care se bucură că Tiranul a fost iute-iute, hoțește împușcat acela/aceea nu valorează mai mult decât un găinar-criminal-cinstit ca Voican-Sturdza.

Ei, dar încă nu știam că dezastrul **și** moral va începe abia după noiembrie 1996, când, în sfârșit, au venit la putere ai noștri...

Pe Negoîtescu nu l-am mai întâlnit după arestare, în România; ne-am văzut în exil. Cunoștea surprizele-tristetele-bănuielile mele - citise **Le Tremblement des hommes** (volum apărut în franceză în 1979). A zis, râzând, ca să nu plângă :

«Fiecare cu bunul său prieten : tu cu Ivasiuc, eu cu Doinaș...».

La urma urmelor, în vara anului 1977 nu ținusem cu tot dinadinsul ca prietenii să creadă bănuiala devenită certitudine : Ivasiuc era informator al Securității. Mă așteptam însă ca după '89, când documentele publicate confirmaseră ceea ce afirmasem eu cândva, să recunoască, dacă nu public, în scris, atunci măcar față de un amic, la o haltă a discuției-importante :

«Din păcate, Goma avea dreptate, în 1977...»

Ți-ai găsit ! Scriitorul român să se revizuiască, altfel decât estetic

(atunci și nici atunci...)?

Mai era ceva ce justifica ne-credința lor în adevărul informațiilor date de mine :

a. este greu, în primul moment imposibil să accepți că prietenul cel bun te vinde ; că nevasta cea iubitoare te înșală ;

b. îți vine greu să accepți, cu glas tare, că cineva în care ai avut încredere s-a dovedit a fi un ticălos - când știi că și tu... Dacă-l crezi pe X când spune despre Y că a făcut o mare porcărie (care-i mai mare decât turnătorii ?), deschizi poarta credibilității altor cazuri - al tău, de pildă. Ți-ar plăcea ca amicul Cutare să creadă ce zice Cutărescu despre tine, că ai fi fost persoană-de-sprijin a Secului ?

Breban

Cronologic, Ivasiuc s-a manifestat simultan cu Breban (și împreună cu el): în fragmentele din **Jurnal de iarnă** publicate de *Der Spiegel* încă în primăvara lui 77 povesteam “audiența” la Burtică - variantă care l-a supărat atât de foarte tare pe Nicolae (cel care dădea de înțeles că îmi făcuse, el mie, o imensă favoare, pentru care consimțise la un important sacrificiu, în realitate trăsese un profit cinstit: i se editase blocata **Bunavestire** pentru că amenințase că, de nu i se publică romanul, el “semnează lista lui Goma...”), încât a citit-o pe sărite, a înțeles-o de la coadă la cap și a relatat-o - în **Confesiuni violente** - aiurea.

Am amintit acest episod legat de Breban, pentru a-l lega de altul, ce a avut loc după 14 ani: când a apărut **Bonifacia**, Breban a scris în *Contemporanul* că Goma făcuse o întreagă carte doar ca să-l acuze pe prietenul său Ivasiuc de a fi omul Securității...

Între timp (din 1991 până azi) au fost date publicității documente care confirmau spusele din 1977. La București se vorbește despre înregimentarea lui Sașa în MAI ca despre ceva arhicunoscut. Însă n-am aflat dacă Breban a crezut documentele, nu mi-a ajuns la ureche vreo revizuire a lui în chestia Ivasiuc. La urma urmelor, a fost normal (sic) ca Breban să nu creadă ce afirmam despre Ivasiuc ? Și dacă da - din care motiv ?

Pentru că în acel moment (1977) mie Ivasiuc nu-mi mai era prieten (din 1970), însă pentru Breban, “Alec” continua să fie “unul din cei mai importanți”, doar cu el și cu Nichita și cu Matei și cu Cezar făcuse literatură curată cu voie de la Ceaușescu! Și nu despre stadii deosebite de prietenie era vorba, ci de faptul că și pe Breban îl acuzam de “călătorii în interes de serviciu”, ba la München, la Noël Bernard (împreună cu - sau : “solidar” - cu Ivasiuc, în 1976), ba la Stockholm - mereu în colegialul scop de a mă pune bine - ca și de “prietenia”, ca să nu spun : solidaritatea cu generalul Pleșiță, ministru al Securității, în fine, de aranjamente cu Puturosul Organ în chestiunea faimosului pașaport (uneori german, alteori “cu mai multe intrări-ieșiri”).

Iată motivul - recunosc : omenesc al ne-crederii lui Breban că Ivasiuc lucrase, în general, pentru Securitate, în special mă lucrase pe mine. Nici Breban nu era calitativ deosebit de Ivasiuc, poate cantitativ să fi fost mai modest... Așadar : Breban a respins acuzația mea la adresa lui Ivasiuc, și nu doar mărginindu-se la a nu o crede. Or acest gest, această atitudine este una de solidaritate (cu Ivasiuc). În (perfectă) complicitate.

Manolescu

- Pe N. Manolescu l-am atacat din a doua jumătate a anului 1990 - pentru interviul luat lui Iliescu imediat după mineriada din 13-15 iunie. Din nefericire pentru el, plecăciunea (“Omul cu o mare”) nu se manifestase din senin, fără semne anunțatoare ; a existat o “prefață”-avertisment, alcătuită, atât din textele sale din primele numere ale *României literare* libere, secrete ale unui culturalist impenitent și incontinent, cât și din manevrele (culturalnice și ele) prin care a cucerit șefia revistei, ajutat de încăcănați ca Țoiu zis Ștergătoarea de D.R.P., ca sinistrul Silvestru, milițieni ca Băran și securiști-cinstiți ca Platon Pardău (individul care a furat manuscrise din casa prietenului și găzduitorului său, la Lausanne, Ion Caraion). A continuat datul- dovede-

zii cu - în decembrie 1990 - publicarea "dosarului de securitate" al suprasefului Securității, clytorindicul Voican-Sturdza (sub titlul: "Scrisoare deschisă lui Paul Goma"); cu, în 1991, măgăria constînd în a-l pune pe Pruteanu să scrie cronică la **Unde scurte** de Monica Lovinescu, drept care pe atunci doar zacuscarul (încă nu și arheul) s-a datat ironiilor la adresa Ecaterinei Bălăcioiu, moartă în închisoare, aruncată la groapa comună. În fine, ca o culme (provizorie !) a nesimțitorismului etic manolesc, faimoasa cronică la volumul **În cunoștință de cauză** al lui Ion Negoitescu.

De asta dată nu mă legam de un scriitor care nu se bucura de unanime elogii (să zicem : ca Breban - și de ce să-zicem de Breban, ca unul care avea și contestatari, pe față ?- simplu : Breban nu mai avea putere din 1971, când fusese dat afară din C.C. pentru că se împotrivise Tezelor din Iulie), ci de Manolescu însuși. Despre el, cu câteva excepții, afirmațiile "răuvoitorilor" erau pe dată calificate de cei din suită : "ranchiună", "resentiment", "apartență la grupul Barbu" (devenit "al României Mari"). Rezumat : nimeni (din "cei buni", după Monica Lovinescu) nu îndrăznea să spună, să scrie defavorabil despre Niki.

În cazul Manolescu funcționează o solidaritate a interesului-din-frică : cum să-ți faci dușman pe cel mai mare critic literar, acela care face-desface un scriitor ? Chiar dacă cineva citea, undeva, acuzații la adresa lui Manolescu și găsea că nu sunt cu totul exagerate, ba chiar perfect justificate (și probate cu citate) - n-ar fi împărțit în jur propria-i opinie, să-l pici cu ceară. De ce ? De frică : dacă acel confident dă fuga la Niki, să raporteze : el - îndatoratul până peste cap - găsisese că înjurătorul Goma are dreptate să-l bălăcească pe Însușul Manolescu ?

Astfel, cărămidă cu cărămidă s-a edificat, pe de o parte cariera scriitorului român cotidian (o cronică favorabilă a lui Niki fiind egală cu un premiu, o vorbă bună a aceluiași o recomandare de promovare - la ce-o fi) ; pe de alta astfel s-a încheșat (vorba unui vers agrotehnic de Nina Cassian din perioada ei roșie : "Strop cu strop, / Patriei snop") solidaritatea scriitoricească română : minabilă, mizerabilă, detestabilă - fiind rezemată pe **complicitate**.

În 1997, la apariția **Jurnal**-ului meu **I-II-III**, N. Manolescu, îndatorat al Monicăi Lovinescu, a participat la campanie, punînd la dispoziția doritorilor megafonul *României literare*. De la balconul ei s-au exprimat : Dimisianu, de mai multe ori (și nesemnăt), Al. Ștefănescu, Ioana Părvulescu, Toiu numărasem la un moment dat vreo 11 texte de condamnare în 7 numere de revistă. Nu-mi amintesc dacă Manolescu însuși a scris ceva, însă el rămâne organizatorul "dezbaterei" din mai '97, de la Pro Tv (cu Dan Petrescu, Dorin Tudoran și Mircea Zăciu) în scopul de a-mi administra lovitura de grație...Nu i-a reușit planul, și nu pentru că m-aș fi apărat eu ca un leu (participarea mea, la telefon, a fost submediocră) și nu neapărat datorită faptului că Dorin Tudoran n-a fost pe de-a-ntregul critic, iar Dan Petrescu, de acea dată, întru totul favorabil, ci... grație prestației lamentabile a lui Zăciu și mai ales manierei tremuricioase, gâfăitnice, agonizînde în care Manolescu a condus emisiunea.

Însă până în 1998 Manolescu nu răspunsese atacurilor mele. "Replica" lui debilă din **România liberă** (17 nov. 1990) la singurul meu text publicat de ziarul lui Păler și al Blandienei (à propos de răscoala de la Brașov) a rămas fără de re-replică.

A fost inventat "cazul Caraion". Într-un editorial de la sfârșitul anului 1998 N. Manolescu pre-lua dirijatul corului pre-lansînd cartea de la Humanitas **Această dragoste care ne leagă** și formulînd, primul (exceptînd-o pe iscălitoreasa volumului), acuzația de "negociere" a pașapoartelor la care s-ar fi datat poetul, "plătînd" cu "**Jurnalul lui Caraion publicat de Eugen Barbu**".

Încercînd o reconstituire a campaniei antiCaraion, remarci absența (atotprezentă) a Monicăi Lovinescu în întreaga afacere - și care cunoaște următoarele componente ordonate cronologic :

1. *Elaborarea volumului* ce își propunea să stabilească adevărul în tragedia Ecaterinei Bălăcioiu, soția lui E. Lovinescu, mama Monicăi. Acesta avea să deschidă colecția "Procesului comunismului" de la editura Humanitas. Fază în care, pe lângă autoarea-anchetatoare, este, firește, implicat

G. Liiceanu. Și Monica Lovinescu, fiica victimei.

Monica Lovinescu a fost informată de fiecare pas al individei anchetatoare, atât în faza documentării, cu precădere în a culegerii mărturiilor supraviețuitorilor (iar absența Valentinei Caraion dintre martori poartă marca indelebilă a Monicăi Lovinescu), cât și în cea a redactării textului. Acestea nu sunt supoziții, nici deducții : iscălitoreasa însăși, la multele emisiuni de TV, s-a lăudat cu “colaborarea” Monicăi Lovinescu, scăpându-i, controlat, printre câteva “Doamna Lovinescu” și destule “Monica”, pentru ca târgul să afle și să nu uite : “prietenele” și colegele de breaslă lucraseră cot la cot ;

2. “Serviciul de presă” asigurat de periodicele (22, *România literară*, *Cuvîntul*) și de condeierii (Manolescu, Adameșteanu, Grigurcu) răspunzînd prezent la comenzile Monicăi Lovinescu difuzate prin megafonul liicean.

Editorialul lui Manolescu (l-am obținut târziu, în fotocopia trimisă de Valentina Caraion : a apărut în nr. 47 al *României literare*, 26 nov.-2 dec. 1997) îl așează pe primul loc, cronologic : chiar în text stă scris : editorialistul prezentase volum și autoare la Pro Tv în 18 noiembrie 97.

Revista 22 din 9-5 decembrie 97 publică pe două pagini un fragment din cartea anunțată “în curs de apariție”. Numai că “inocentul fragment”, este ocupat în totalitate de “mărturia” lui Adrian Hamzea. Or ce mărturisește mărturisitorul (de regulă prin pana anchetatoarei, cea divorțată de ghimilelele citării) în afară de cumplitele sale suferințe? Că nu i-a iertat lui Caraion faptul că s-a prevalat de dreptul lui la semnătură pentru a semna tot ce se putea semna (și noi care nu știam de la cine va fi furat Caraion poemele semnate : *Ion Caraion...*) și încă o chestie : “a ținut minte scena asta (...), încât i-a povestit-o mai târziu lui Paul Goma, care a povestit-o, i s-a spus, într-una din cărțile lui. I-a spus : «Asta nu ți-o iert, Paulică». Adevărat că el n-a citit-o”.

Atrag atenția, aici, asupra rolului jucat (ca de obicei : cu fervoare și cu dăruire SRI) și de Gabriela **Adameșteanu** în calomnierea lui Caraion, fiindcă ei, în acest text, nu-i dedic un capitol aparte...

[...Nici lui Augustin **Buzura** : i se cunosc legăturile cu Securitatea care, prin el, deține, controlează Fundația Culturală România cu tot cu editură, avînd organe în *Dilema*, în *Curierul românesc* - mai grav : punînd laba pe toate revistele culturale din Basarabia și din Bucovina..., în frunte aflîndu-se *Dilema* de pe Bîc, sub-numită și : *Contrafort*... Vor fi avut dreptate să ofteze românii vînduți rușilor, mereu, din 26 iunie 1940, când spuneau : «Înainte ne amăgeau trimișii Securității Nichita, Păunescu, Sorescu, D.R. Popescu, Iacoban - acum ne vin titularii : Victor Crăciun, Emil Constantinescu, Buzura...». Dar ia încearcă să spuie ceva de Gusti, nepotul lui Gogu Rădulescu : din solidaritate sar toți profitorii-complici ai Fundației Cîndia, acuzîndu-te de lèse-Securitate].

Ce va mai fi apărut în presa (scrisă și vorbită) din România între lansarea volumului și cronica lui Gheorghe Grigurcu nu știu, “arhiva” mea nu înregistrează alte intervenții. Ion Solacolu, la telefon, mi-a atras atenția asupra unei cronici de Grigurcu, în *România literară* din 1-7 iulie 1998. Replica mea a apărut în *România literară* prin septembrie 1998 și a fost devansată doar de o intervenție televizuală a Marianeii Sipoș.

Într-adevăr, ce scria Grigurcu în cronica din *România literară* era foarte grav, din chiar titlu : “**De la** Ecaterina Lovinescu **la** Ion Caraion” - sublinierile îmi aparțin. Și mai grav : N. Manolescu, pe linia ocultării Valentinei Caraion (ne-consultată măcar telefonic de alcătuitoarea volumului **Această dragoste...** - dar Hamzea îndelung și îndelat chestionat), a refuzat să publice *Răspunsul* soției lui Caraion la porcăriile etalate pe prima pagină, în editorialul semnat de actualul director al *României literare* - revistă la care lucrase și poetul calomniat postum.

Dealtfel delicatul, “liberalul” Manolescu va recidiva la sfîrșitul anului (2-8 decembrie 1998), tot printr-un editorial : “Adio, domnule Goma !” în care este anunțată Cetatea Literelor că el, Manolescu Întâiul - și Ultimul - nu-l va mai publica pe Goma în revista moștenită de la tată-său adoptiv (pe nume Ivașcu, turnător de pușcărie, șef al revistei MAI *Glasul Patriei*), însă fără a explica motivul - iată-l : trimisese o scrisoare de re-răspuns lui

Grigurcu și textul "O aniversare", în care mă arătam, nu doar mirat, dar indignat de faptul că revista atât de prestigioasă altă dată, sub Manolescu devenise coș de hârtii (și poșta-redacției) pentru uzul securiștilor.

"Dosarul Ion Caraion" publicat ca supliment al *României literare* (7-13 aprilie 1999) a beneficiat de alt editorial semnat de același N. Manolescu și nu a constituit o surpriză pentru mine : convența, conexiunile cu Puterea, deci, fatal : cu Securitatea nu mai constituie, din decembrie 89, un secret.

Părinții săi fuseseră închiși, el însuși exmatriculat în 1956, reprimat prin intervenții, nemembru de partid, ținut într-un post subaltern până în decembrie 89 - a dus o viață, dacă nu de persecutat, atunci de ne-favorizat. De aceea normal ar fi fost ca Momentul Decembrie 1989 să constituie și pentru el Liberarea (din ghiarele comunismului).

Surpriză : N. Manolescu a trăit acele momente *în panică* [de aceeași natură ca și spaima lui Buzura care-l făcuse să stea ascuns în vizuina de la Cluj între 20 și 25 decembrie 1989, să iasă la lumină din ordin, pentru a guita pe hârtie, în *România literară* din 18 ianuarie 1990, în numele securiștilor amenințați de pedeapsa poporului : "Fără violență!"]. Lumea *lui* se prăbușise, *el* nu avea ce face cu libertatea - și de exprimare, doar el este autorul antologiceii explicații a lipsei de samizdat : "fiindcă la noi (la *ei*, n.m.) s-a cam publicat tot ce era de valoare". Primele sale intervenții publicistice transpirau groaza de a fi fost zmulș din cuibul cald, protector, unde *el* făcea cultură - și numai cultură. După ce s-a instalat în fruntea revistei (cu ajutorul electoral al unor indivizi ca Băran, Silvestru, Țoiu, Pardău - și alungându-l pe Valeriu Cristea), N. Manolescu a comis cu sistemă și în cascadă erori, nu doar "politice"; ci și etice. Se poate mândri cu performanța de a fi fost primul reabilitator al Canalei Canale, Petru Dumitriu; apoi al lui Galan (*în ianuarie 1990, când nu exista altă treabă urgentă*). A cultivat colaboraționiști notorii ca Miloș, Steriade, Uscătescu, tovarăși cu activitate pe linie, în RPR : Popper, Ed. Reichmann ; l-a intervievat pe Iliescu (am mai spus-o - nu destul), a oferit coloanele revistei criminalului securist Voican-Sturdza... În fine, în campania antiCaraion ("cazul" fiind în alb-negru : de o parte, victima zbătându-se cu disperare să-și păstreze demnitatea amenințată, de cealaltă călăul : Securitatea), *N. Manolescu l-a impus ca autoritate infor-mativă și morală pe securistul dezinformator Pelin*, iar în vremea din urmă l-a cultivat, l-a onorabilizat (în tandru tandem cu Dorin Tudoran) pe individul imund, expresia cea mai agresivă a aripei tinere, postsăptămîniște : C.T. Popescu.

Să mai vorbesc despre dezastruoasa (pentru alții, nu pentru sine, care și-a făcut chip cioplit - politic - din Guță Tătărașcu...) "carieră" politică ? Nu contează *pe unde a umblat*, ci *cu cine s-a asociat*. El, fiu de deținuți politici, persecutat politic, cu aureolă de anticomunist a trăit totdeauna sub fustele unor *vânzători de frate*: Ivașcu, D.R. Popescu, Țoiu, Quintus și ale unor *vânzători de țară* : Burtică, Gogu Rădulescu, Iliescu...

Pentru că mă aflu la N. Manolescu - nădăjduiesc să nu mă mai întorc - am să produc două mostre de solidaritate-complicitate cu el : una prin... tăcere deplină, alta prin scris :

- Tăcutul este eseistul Mircea Mihăieș, colaborator permanent al săptămânalului *Lumea liberă* din New York, unde sunt reproduse contribuțiile bucureștene ale simpaticului bănațean, publicate inițial în *România literară*. Mircea Mihăieș este cunoscut ca publicist onest și, vorba Monicăi Lovinescu: pozitiv (ceea ce vrea să spună: de-al nostru, din popor). Ca și colegii săi de generație : înainte de 22 decembrie 89 s-a remarcat prin discreție, nu și-a manifestat adevăratele lui simțimente antitotalitare, antiliberticide, astfel dovedind că în zadar ai fost educat bănațenește, dacă ai ales să gândești literatura bucureștenește : îți ascunzi lașitatea devenită a doua natură în textualism, în semiotică, în buna-la-toate rezistență prin cultură.

Cine urmărește scrisul lui Mircea Mihăieș îi găsește calități - atât că materializarea acestora se face cu un observabil decalaj în timp (citește: prea târziu): eseistul descopere descoperiri descoperite cu ani, cu decenii mai devreme, și nu de către americanii pe care îi studiază cu aplicațiune, ci de compatrioți ai săi, scriind în românește - și, din 1990, (re)publicînd în România.

În 1997 am scris un comentariu la **Balul mascat**, dialog al său cu Vladimir Tismăneanu. Îi reproșam (lui Mihăieș) inerția, lipsa de vlagă, de replică în, totuși, un dialog. De fapt, deploram habarnamismul românesc, neștiismul cvasiintegral al materiei dialogului în care se angajase : universitarul (și scriitorul) Mircea Mihăieș nu auzise de Revoluția Maghiară din 1956 - dacă ar fi auzit, ar fi insistat asupra acestui Moment pe care Tismăneanu l-a survolat ; habar n-avea nici de ecoul, în România, a evenimentelor din Ungaria - dacă ar fi avut, ar fi corectat aproximațiile lui Tismăneanu ; nici de trecutul de luptă al lui Iliescu : față cu ignoranța lui Tismăneanu, mai ales cu neadevărurile în legătură cu Manolescu - altfel ar fi completat el informațiile cu Programul Studenților de la Timișoara, Campania de exmatriculări a celor nearestați (1957-1958) soldată cu mii de victime, (printre ele N. Manolescu și bănațeanul drag lui Mihăieș : Sorin Titel...).

În acel text viza directă fiind Tismăneanu, lui îi reproșasem fidelitatea în prietenie frizând complicitatea cu Manolescu. Însă Mircea Mihăieș a scris o carte **despre** N. Manolescu. Se spune că ar fi un fel de broșură de propagandă electorală ; ar putea fi și o foarte bună biografie : eseistul are mijloacele necesare hagiografului de nădejde.

Urmărindu-i scrisul, mi s-au confirmat temerile: Mihăieș nu vede, nu aude, nu înregistrează decât ceea ce lui (personal) nu-i cauzează, nu-i dăunează social, literar, universitar, politic ; n-a vede, n-aude (și nu scrie !) despre erorile lui Manolescu - fie acelea de politică vulgară, fie de nobilă literatură.

Îmi va replica : «Nu-l poți ataca pe directorul publicației în care scrii». Ba poți : la 11 mai 1998 l-am atacat pe Cristoiu (director al *Cotidianului*), în primul text prin care începeam colaborarea : “Bălăcăniada Trăisticoloră”, iar Cristoiu - care nu e Manolescu ! - nu mi-a suprimat articolul și nu a anunțat că în ziarul lui nu voi mai publica în veac ; în 11-12 iulie 1998, în “De ce public la Cristoiu ?” i-am atacat pe Cristoiu (director) și pe Rațiu (proprietar). Nici Rațiu nu e Manolescu, de aceea autorul de mine a continuat să publice în *Cotidianul* încă un an încheiat.

De acord : termenul *a ataca* este neconvenabil. Atunci reformulez : scriitorul Mircea Mihăieș va fi avînd și “păreri personale”, cum se spune la București? Dacă nu are - nu mai continuăm; dacă da : ce “părere personală” are despre Campania dusă de N. Manolescu și de *România literară* împotriva lui Caraión, sprijinindu-se pe “credibilitatea” unui securist notoriu și rău-făcător ca Pelin ? Nu i-am auzit glăsciorul de subdirector de conștiințe ;

- Ne-tăcutul este I. Țirlea. În *Contemporanul* din 27 mai 1999 m-a pus la punct, de mi-au mers fulgii - citez din acest reprezentant de nădejde... reprezentativ al noii generații, cea în care ne pusesem nădejdea că va trăi și va scrie **altfel** decât cele ce supraviețuiseră sub dictatură, în patru labe :

“Articolul dlui Goma este, încă o dată, incalificabil. Autorul său îi impută dlui Manolescu afecțiunea și recunoștința (de mult publice) pe care acesta i le poartă lui G. Ivașcu, cunoscut turnător de pușcărie, zice dl. Goma și lucrător la organul de presă al Securității, *Glasul patriei*, **dar e sigur că nu pentru aceste lucruri îi poartă afecțiune dl. Manolescu lui G. Ivașcu** (subl. mea, P.G.)” - acesta a fost un citat - al doilea, din aceeași intervenție :

“Apoi dl. Goma îi reproșează dlui Manolescu că a semnat, alături de Dumitru Micu, volumul proletcultist **Literatura română azi**, în 1965, și că a scris cronici despre cărțile unora dintre scriitorii care, în epoca comunistă, martirizau cultura română: Săraru, Vasile Nicolescu, Dumitru Popescu. **Se poate, eu nu citeam la acea vreme cronicile d-lui Manolescu, dar poate că respectivele articole erau negative, poate că dl. Manolescu dorea să arate astfel nula calitate literară a servitorilor regimului în comparație cu valoarea literaturii adevărate. Altfel nu-mi imaginez ce interes ar fi putut avea criticul să scrie cronici despre scriitorii comuniști menționați...!** (s.m. P.G.)”

- acum al treilea citat :

“Dl. Goma mai spune că dl. Manolescu ar fi ajuns la conducerea *României literare* prin sprijinul electoral al unor scriitori ca Băran, Pardău, Țoiu etc..., împotriva altora precum Paler, V. Cristea, Dimisianu. **Da, dar motivul real a fost acela că dl. Manolescu a afirmat atunci primatul esteticu-**

lui și neimplicarea literaturii în politic, program de care, după cum se vede, nu s-a dezis nici până în ziua de azi (s.m. P.G.)” - al patrulea și ultimul:

“Și ce dacă, în iulie 1990, după mineriadă, dl. Manolescu i-a luat un interviu lui Ion Iliescu, adresându-i-se cu formula «om cu o mare»? **În fond era vorba de proaspăt alesul Președinte** (cu majusculă în text - n.m.) **al României încă nedesprinsă total de ticurile epocii de aur. Crede Dl. Goma că în 1996 a fost mai bine ? A fost la fel** (s.m. P.G.)”.

I. Țirlea avea, în Momentul decembrie '89, 24-25 ani, deci era matur ; în 1999, când scria școlărismele sus-citate, fatal, număra 35 ani, vârstă la care ești un împlinit (în sensul că nu te mai schimbi, așa mori). După citatele de mai sus deduc: chiar dacă nu va fi apucat Cenaclul de luni condus de N. Manolescu, ca iubitor de literatură, îl citea cu nesaț pe criticul cel mai iubit dintre pământeni. Ca orice tânăr, și-l luase drept exemplu - a reușit să-l imite !- cu atât mai vârtos, cu cât Modelul nu prezenta vreun pericol pentru regimul comunist (deci nici pentru imitator)- să tot faci rezistență prin manolescultură! A rezultat un literat român crescut în cultul “primatului esteticului” (“**da, dar motivul real a fost acela că dl. Manolescu...**”), în al neinformării “civile” (“**se poate, eu nu citeam la acea vreme, dar poate că...**”), zidărit în spiritul catehismului nepăsării etice (“**În fond era vorba de proaspăt alesul Președinte al României**”), în respectul instituțiilor existente (ceaușești, înainte, iliești după - altfel de ce ar fi scris, negru pe alb, în 1999, **Președinte al României**, despre banditul Iliescu ? - eu știu, dar n-am să pierd timpul cu un Țirlea). Și ignorând cu consecvență - și cu o cătunală superioritate - tot ce ține de morală.

La edificarea din beton armat a statuii lui N. Manolescu un rol hotărâtor l-au avut profesorii. Caragiale, acum un secol, îi spunea **dăscălime**. Chiar dacă nu toți reprezentanții ei au ieșit abia ieri din ruralitate, pătura, clasa, casta este aprig conservatoare, cu un termen demonetizat de comuniști : reacțio-nară. Ca și țaranului (devenit colectivist), dascălului, fie el universitar, nu-i plac schimbările, zdruncinăturile, răsturnările sociale, mentale. Or dăscălimea din primele luni ale anului 1990 s-a manifestat ca **fesenime** (de ambe sexe)...

Fesenimea eternă - sau miștabastonimea - analfabetă, imorală, obscurantistă, obscenă - are nevoie, întru compensațiune, de un chip cioplit - și imaculat... L-a găsit - în Manolescu. Și îl adoră - în ciuda evidențelor.

La urma urmelor ce le reproșez “colegilor” lui N. Manolescu (un loc privilegiat deținându-l Dorin Tudoran): că nu-l denunță? Că nu-l delatonează, cum atât de neologistic se exprimă Geta Dimisianu - despre alții, se înțelege, nu despre sine și despre activitatea-i (din ilegalitate) extrem de paralelă ?

Le reproșez scriitorilor români că nu spun adevărul - negru pe alb, ca niște condeiieri ce sunt. Că nu sunt în stare de a se desprinde de meschinele lor interese imediat-personale, pentru a se ridica în picioare și a privi măcar de la înălțimea ochilor unui om. Ca să constate că nu sunt singuri pe lume (doar ei, cu aranjamentele lor, cu interesele și cumnatele lor, personale). Pentru scriitorul român a venit momentul să aibă în vedere și interesele altora, ale oamenilor în general, nescriitori cu care nu au tratat combinațiuni, pacte, acorduri, învoieli; să-i aibă în vedere și pe aceia, măcar de, cum se zice: “amorul artei”

Le reproșez scriitorilor români micimea de suflet, egoismul primar - meschinăria în viață (și în operă).

“Mint - deci exist” - iată deviza literatorilor rezistenți prin cultură. Se minte și prin omisiune, prin tăcere. În timpul nostru bolnav este nevoie, nu doar de pâine, ci și de adevăr. O faptă rea a altuia, tăcută de tine devine o faptă rea a ta - prin complicitate.

Acolo intrînd și faptele rele ale “prietenului”, negate, justificate de tine, în numele unei prietenii decăzute.

Liiceanu

Față de el obediența scriitorului român pus în fața evidenței (acuzatii precise, cu argumente) este și mai izbitoare. Poți tu să răs-dovedești că Liiceanu este laș, mincinos și, deși plin de sine, pe dinafară, pe dinăuntru : fricos, nesigur (motiv pentru care nu-și recunoaște erorile) - nu ești auzit ; nu ești luat în seamă; ba acuzat de calomnie la adresa lui, de atentat împotriva culturii

curate cu voie de la Petre Roman (moștenitorul tatălui său) și de la Brucan.

El, spre deosebire de Breban și de Manolescu, se protejează cu două umbrele - mai corect : se ține sub două țoluri :

1. Al editorului bucureștean care a importat din canalele Parisului teoria potrivit căreia autorul unui manuscris nu este și autorul cărții rezultate, acela fiind un cerșetor, un încurcă-lume care-l împiedecă pe editor, adevăratul făcător al cărții (dimpreună cu contabilul și cu sora acestuia) să officieze la altarul Culturii. În același preț, editorul Liiceanu exercită un permanent șantaj, nu numai asupra asupra bieților autori care vor și ei să apară la Humanitas, dar și asupra celor care bat la poarta altor edituri: filosoful se ferește de mesaje scrise, telefonate, el transmite cuvântul de ordine, dorința, serviciu-contra-serviciu prin viu grai, de preferință la bucătărie: Cutare este un ingrat - nu trebuie să i se dea ocazia să recidiveze editorial; Cutărescu l-a înjurat pe el, deci îi va înjura pe toți cei-buni, ar trebui să nu-l primească revistele în care-și culpabilizează confrății; Cutăreanu este periculos, uite, a înjurat-o până și pe Monica Lovinescu ! Ce să mai vorbim de Cutare : a avut nesfârșita obrăznicie să traducă în românește - încă din 1987! - **Ființă și timp** de Heidegger, când el, Unsul lui Noica (și al lui Plămădeală) era destinat să o facă - și a făcut-o, dar prost, după cum (încă din 1988) constatau Grigore Popa și Anton Dumitriu - care nu-și opreau creionul roșu doar la textul traducerii, mergeau mai departe, la caracterul traducătorului...

Degeaba X, editor și el ori șef de publicație ori cronicar cotate este și inteligent și onest, deci concede că ai dreptate când te plângi : Liiceanul a trimis la topit o carte de a ta (și nu oricare : una de mărturie), fără să o fi distribuit; degeaba în sinea lui ori în cerc foarte restrâns (și de ne-scriitori) admite că Liiceanu a comis porcăria pe care nu ți-o făcuseră nici comuniștii ceaușezi. Numai că are o carte gata să apară la Humanitas, soția lui o traducere; el însuși trece drept critic de casă - cum să-ți ia partea, ție, aflat în conflict cu un om-instituție, de care depinde pâinea și cariera, nu doar a lui ci a întregii familii?;

2. Al protejatului-protectorului Monicilor - știut fiind :

Ce spun-gândesc Monicii - gândește-spune Liiceanu.

Și viceversa. Când este dovedit că a distrus cărți, că a refuzat altele, de valoare, Liiceanu recurge la justificări infantile, debile ca :

«Mă acuți că am trimis la topit **o carte** - de ce nu vorbești de **miile de cărți** pe care le-am editat ?», sau :

«Mă calomniezi numai pentru că ți-am refuzat ție o carte !»

Ce ușor : când ești prins cu mâța-n sac, îl acuți pe păgubaș că îți face “asta” numai pentru că... îți poartă pică.

În solidaritatea scriitoricească de tip complicitate cu Liiceanu s-au manifestat și cei care, în virtutea prieteniei dinainte de 89, nu au vrut să-l trădeze... Așa este în România : cine se plânge de o nedreptate flagrantă acela este un ingrat ; cine ia public partea victimei este - cum altfel? - trădător.

Aici nu mai contează Liiceanu, care, în chestiunea topirii **Culorii curcubeului**, nu a dat o explicație publică - necum să-și exprime regretul pentru o faptă ca aceasta, înalt culturală. În șapte de ani de când zic, scriu, îl invit, îl somez să răspundă nu a produs nici o intenție de explicație.

La urma urmei, Liiceanu este un fleac ; un appendix, un pretext - adevărații protagoniști fiind, în ordine cronologică : Monica Lovinescu, Virgil Ierunca, Gabriela Adameșteanu, I. Buduca, Pruteanu, Manolescu, Zăciu, D.C. Mihăilescu, Al. Ștefănescu, Dimisianu, Mircea Martin.

Doi buni prieteni ai mei Grigurcu și Tudoran, știind bine că Liiceanu mi-a distrus o carte, au păstrat o tăcere, nu înțeleaptă, ci complice: la curent cu Campania de presă declanșată de Monica Lovinescu prin semnalul de atac: “Îmi pare rău că l-am cunoscut pe Paul Goma”, au participat cu drag la ea ; (la curent cu Campania împotriva lui Caraion, în care Manolescu a făcut apel la umbrela Securității, Grigurcu și Tudoran au manifestat aceeași atitudine lașă, fie de tăcere neinteligentă, fie de complice de-a dreptul, ca Grigurcu - doamne ferește, nu cu victima !).

Singurii scriitori români care s-au rostit, public, despre fapta liiceanului au fost Laszlo Alexandru și Mariana Sipoș.

Monica Lovinescu

Joacă (dimpreună cu Virgil Ierunca), de la “revoluție” un rol nedemn. Ea, care mai mult decât oricare exilat român *trăise-la-Paris-în-România*, după căderea Zidului Berlinului, nu a făcut decât *să continue* viața literară dâmbovițeană, cea bucătărită din bârfă, din intrigă, din punere-bine, din asociere momentană cu X pentru “luxarea” lui Y, (măine fiind altă zi, va fi o altă ordine) din menajarea lui Z, notoriu porc de câine - dar influent... (după expresia D-sale : “pozitiv”).

Capitalul de prestigiu câștigat în decenii de oficiere la microfonul Europei libere Monica Lovinescu (și Virgil Ierunca) l-a(u) întrebuințat fără tresărire în apărarea unor cauze strâmbe - ca fabricarea unei Blandiane rezistente, nu doar prin cultură, ci și prin...sertar - inventat; prin “securist la poartă” - inventat: în realitate fiind milițianul lui Gogu Rădulescu. Întru “compensatie”, a regizat pedepsirea mea: prin solidarizare cu editorul distrugător (dacă nu cumva D-sa fusese inițiatoarea); prin expulzare din exil, prin anatemizare, cu urmările: campaniile de presă (22, *România literară*, *Cuvîntul*, *Adevărul*), în 1997, după apariția *Jurnal*-ului I-II-III; prin cenzurare totală (via Manolescu), prin nepublicarea unor volume, nedistribuirea celor imprimate, prin organizarea unui embargou al publicării - prin “contestare”...

Astea sunt fapte de (mare) rușine. Însă dacă ai necugetarea («smin-teala», vorba lui Zăciu) de a denunța doar câteva din ele - cum făcusem în anexa la *Jurnal*-ul editat de Nemira - ești lichidat (pardon: “contestat”). De cum a anunțat că D-sale îi pare rău că l-a cunoscut pe Goma, toată lumea-bună-literară-curăță ce făcuse bătătură la genunchi-coate, de cât rezistase prin cultură s-a năpustit orbește, asupra “ingratului”, fără a ține seama de textul atacat, fără a practica citatul corect : Adameșteanu și Pruteanu, Ștefănescu și Manolescu, Bianca Marcu-Balotă și D.C. Mihăilescu, Dimisianu și Dimisianca, Țirlea și Zăciu, Al. George și Buduca, Paruit și Țepeneag și Breban și Iorgulescu și Grigurcu și Tudoran...

Numai că mecanismul unanimității în condamnarea calomniatorului Goma nu a funcționat doar din solidaritate cu Monica Lovinescu. Mai corect: nu numai acesta a fost motorul. Bravii apărători ai sărmanei calomniate Monica Lovinescu în fapt și-au apărât propria moșie (ca Mircea al Eminescului). Însă neavînd resurse (citește : argumente) cu care să contrazică “inventiile” mele la adresa lor, au trecut, fulgerător, la diversiune : ei luptă numai pentru respectarea unor principii!

Principii la G. Adameșteanu ! La Alex. Ștefănescu !, la Iorgulescu, la Pruteanu, la Buduca, la Balotă, la Dimisianu, la...

...la D.C. Mihăilescu: după articolul său din 22 în care mă acuza de calomnie, de abjecție, de turnătorie, recunoștea față de Dan Petrescu că Goma are dreptate, în *Jurnal*, în proporție de 90 %... Ei da, căci noi români sântem: una credem, alta scriem ;

...principiile lui Liiceanu : s-au confirmat recent cu prilejul alegerilor pentru Televiziune, ca și în chestiunea cu totul morală Pleșu-Dinescu...

Am mai spus, repet: cavalerii Doamnei Monica Lovinescu erau în fapt niște cetățeni care treceau și ei pe acolo și s-au supărat pentru că se înțepaseră - în spinii mei. Dar să se apere de “calomniile”-mi, singuri-singurei ? Mai ales că ceea ce pretindea înjurătorul Goma era *cam* adevărat... *Cam* așa era - dar de ce s-o spună în gura mare, de s-audă masele largi de cititori?

Printre cei care s-au declarat a nu fi fost “atacați”: Alecu Paleologu, însă și dânsul român de viță veche, a produs un citat fantezist din *Jurnal*-ul meu...

În încheiere : s-a confirmat încă o dată reproșul formulat de mine, în 1991, la un colocviu la Roma - anume : dacă Iliescu “câștigase” alegerile din 20 mai 1990, acest fapt se datora în cea mai mare măsură demisiei intelectua-lului român, în general, în special : demisiei scriitorului. Fiindcă “pe timpul dictaturii”, scriitorul s-a aflat mereu alături de călăi, nu alături de victime.

Solidaritate scriitoricească ? Am dat câteva exemple, din păcate, repre-zentative. Scriitorul român nu este capabil să se salte la nivelul literaturii, el rămâne unde a fost : la starea, la halul - la natura activistului de partid din sectorul cultural.

Paris 21 martie 2000

“Si j’étais président...”

Ajustez, în românește : “Dacă aş fi fost preşedinte...”
Exact în urmă cu cinci ani începeam un text astfel :

“Deşi monarhist, azi, la Echinoxul de Primăvară a anului 1995, mă declar candidat (la candidatură), în vederea alegerilor prezidenţiale din 1996.

PROGRAMUL...”

Acum cinci ani (în 21 martie 1995) îmi declaram candidatura şi prezentam **Programul** - acesta :

1. Dacă voi fi ales, voi fi preşedinte al tuturor Românilor, nu doar al celor ce m-au vrut - şi m-au votat ;
2. Voi fi preşedinte al României, stat democratic de tip european-occidental în care apartenenţa la o etnie, la o rasă, la o religie, la o confesie nu va constitui motiv de discriminare; libertatea de opinie, de expresie, de cult, de organizare va fi garantată pentru toţi cetăţenii în mod egal, neexistînd “etnie favorizată”, nici “religie preeminentă” - dacă nu va exista “partid unic”... ;

Nu am apucat să deschid gura, că mi s-a şi dat peste ea. Naiv, crezusem că primele atacuri vor veni dinspre comunisto-securişti - cu care mă încontraşem începînd din 1940 (sînt basarabean, atunci tata a fost arestat şi deportat în Siberia). Ei, bine, focul a fost deschis cu o promptitudine demnă de o cauză mult mai bună de către Cel mai iubit dintre ţărăneni : C. Coposu !

Am reluat, cu creionul în mână, Programul, pentru a găsi motivul mîniei celui care nu dovedise aceeaşi grabă în a pune mîna pe putere, în primele zile de după Lovitura de Stat din decembrie 1989, când, în panică, securiştii prinseseră a guiţa prin megafonul lor, Buzura: «Fără violenţă !» Ce Dumnezeu îl va fi deranjat pe Coposu la Programul meu (cel din 1995, fiindcă despre cel din februarie-martie 1977, în legătură cu drepturile omului, îi cunoşteam opinia : identică până la confuzie celei a lui Noica, a lui Stăniloae, a lui Țuțea, a lui Ernest Bernea - exprimate cu acelaşi prilej...) ?

- să fi fost ultragiat că “altul” prezentase un **program**, iar delfinul său, Emil Constantinescu nu ştia ce-i acela şi cu ce se mănîncă?;

- să se fi simţit concurat în promonarhist, calitate constituind monopolul său ?;

Mistere ale ţărănismului de tustrele sexele...

3. Voi fi preşedinte al României, ţară în care justiţia va fi independentă, ne-supusă presiunilor, influenţelor, “sugestiilor” - de oriunde ar veni : de la Preşedinţie, de la Guvern, de la Ministerul de Interne, dinspre asociaţii, grupuri, lobby-uri; magistraţii vor avea de dat seamă : în faţa legilor (pe care le aplică, dar li se aplică), în faţa Consiliului Constituţional (ce va veghea şi asupra Corpului Didactic, a Corpului Medical, a Corpului Jurnaliştilor, a Departamentului Cultelor - deasemeni în domeniile unde funcţionează un cod deontologic) şi în primul rând în faţa conştiinţei fiecăruia. Poliţia, Jandarmeria, Serviciul Secret, Vama, Frontiera şi Pompierii vor fi edificate după criterii noi, ale unui stat european ce intră în al treilea mileniu; supuse ierarhic Ministerului de Interne, vor fi constant controlate de Parlament şi de presă ;

Al doilea “opozant” al candidaturii mele s-a arătat a fi, un fel de liberal, Rusu - mai bine s-ar fi opus lui Ceauşescu, pe când Tovarăşul era viu şi atot-tricător de ţară şi de oameni (băgare de seamă valabilă şi pentru Coposu, nici lui nu i se auzise glasul de Cuscru al Naţiei, atunci Tată fiind Cărmaciul

Păunescu).

Am dedus din declarația acestor doi stâlpi ai opoziției-democratice că ea, democratica-opozițiune se opunea candidaturii mele, pentru sfântul motiv că... nu aveam nici o șansă !

«De unde știe Rusu că nu am nici o șansă ? Dar Coposu ?», m-am întrebat. Omul-dracului fiind, mi-am răspuns :«A-ha ! Această competiție, în România, funcționează după aceleași criterii ca și angajările la Europa liberă: au șanse, nu candidații care se opuseseră cu adevărat - și pe față - comunismului ceaușist (din 1965 până în 1989: un sfert de veac), ci bipezii care traversaseră istoria în patru labe, târîș, mai lăudînd pre Încălăritorul, mai scriind o micuță notiță informaticuțică, mai de-a dreptul turnînd - că n-o fi foc... Deci: Așa cum, la Europa liberă erau acceptați, nu cei care “făcuseră scandal”, întâi în România, apoi în exil, denunțînd Totalitarismul comunist - ca Virgil Tănase, ca Țepeneag, ca mine - ci băieți și fete cuminți acolo, în România, și care, aici, în Occident deveneau fulgerător și anticomuniști și dătători de lecții de curaj abia după ce primeau întâiul salariu de la americani - ca Gelu Ionescu, Hurezan, fiul Blandienei și al Măgureanului, N.C. Munteanu, Raluca Petruțian, ca Ileana Giurchescu, Iorgulescu - ginta masculină dînd din pix și din coate întru slava Fundației Buzura, a Pleșului, deci pusă în serviciul caramității lui Roman - cum ar veni : militanți ai Exteriorului Internelor... Așa cu “criteriile” alegerilor prezidențiale : cum să aibă vreo șansă careva care, după 1964, la ieșirea din închisoare, **nu** încheiase Pactul cu Securitatea, **nu** fusese agățat, deci neutralizat - ci, ca să zicem așa, din contra : fusese activ ; continuase cu alte mijloace (de multă vreme folosite de vecinii noștri polonezi, bulgari, unguri, cehi, ruși) opoziția, pe față ?; ce șansă putea avea un ins care **nu** se bucura de încrederea neșarmurită a Organității Bobor’lui ‘Neitor ?

4. Voi fi președinte al României, țară ce va continua, va re-stabili, va stabili cu toate statele doritoare legături bazate pe egalitate, reciprocitate ; România va adera și va respecta convențiile regionale și internaționale ce urmăresc menținerea ori restabilirea păcii, întăresc legăturile culturale, turistice, de învățămînt, științifice, tehnologice, comerciale, sportive, etc.

Cu ajutorul activ și reparator al Germaniei (parte contractantă în pactul Hitler-Stalin de la 23 august 1939), al Marii Britanii, al Statelor Unite ale Americii și al Franței, vom restabili România în granițele ei naturale, cele din 1938.

Vom cere Rusiei restituirea imediată, integrală a valorilor naționale “depozitate” în timpul Primului Război Mondial ; vom cere restituirea integrală a valorilor naționale luate ca “pradă de război” după 23 august 1944; vom cere despăgubiri materiale pentru imen-sele daune pricinuite României “aliate”, prin distrugeri sistematice, prin jaf organizat, prin furt “spontan”; prin stoarcerea de vlagă a țării, mult timp după achitarea datoriilor de război (Sovromurile).

Vom pretinde de la statul rus (nu ne interesează actuala lui subîmpărțire) scuze publice pentru nemărginitele, neînchipuitele suferințe pricinuite cetățenilor români – umiliți, jefuiți, maltratați, violați, uciși (în timpul “alianței” de după 23 august 1944); luați prizonieri-de-război după 23 august ‘44 și deportați - Basarabienii și Bucovinenii din Armata Română fiind lichidați prin foame și prin sete în lagăre speciale, de “trădători ai Patriei Sovietice”!; civili arestați arbitrar (“ca să fie la număr”) și transportați în Rusia ; localnici din teritoriile recent ocupate executați pe loc, în grupuri mari, pentru colaborare cu inamicul (inamicului : Românul !) ; sute de mii (cu femei, copii, bolnavi, bătrâni deportați în mai multe valuri și lichidați prin muncă de sclavi, prin foame, prin frig, în Arhipelagul Gulag ; uciși (în Basarabia) prin foametea planificată, “realizată” între 1945-47 ; cetățeni români de etnie germană – civili și minori – deportați în Rusia și tratați ca prizonieri de război.

Vom cere Rusiei să ne furnizeze toate documentele privitoare la tragedia din 1812 și la martiriul Moldovenilor din stînga Prutului căzuți sub cizma fratelui creștin ortodox ; vom cere să ni se livreze toate documentele privi-

toare la “Republica Autonomă Moldove-nească” (din 1924), la subversiunea anti-românească - din Rusia, dar și din România - avînd scop : re-ocuparea Basarabiei; deasemeni, documentele referitoare la invadarea Basarabiei a Bucovinei de Nord și a Herței, după diktatul de la 26 iunie 1940. Vom cere și vom da publicității aceste documente cu faptele, cu numele “cetățenilor conștienți” vinovați de denunțuri ; ale enkavediștilor, ale kaghebiș-tilor, ale activiștilor de partid culpabili de persecuții, de umilințe, de acte de barbarie, de execuții ale Basarabenilor și Bucovinenilor ocupați de Ruși.

A existat un Auschwitz - dar și un Nürnberg (și bine că existat) ; a fost un Arhipelag Gulag - în toate țările “liberate” de Ruși – drept este să fie și un Nürnberg II ;

Să-l fi speriat pe C. Coposu - ca pe tot Ardeleanul curajos și patriot - dorința exprimată a unui Nürnberg II ? ; ostilitatea (resentimentul, ar fi spus - a și spus - o poetă creierală, și dânsa o adâncă ardeleană) exprimată în Program împotriva Rușilor? Ei, dacă s-ar fi manifestat împotriva Ungurilor... Așa ar fi fost, vai, normal - dacă C. Coposu ar fi cunoscut Programul meu. Și el era român, deși ardelean, nu avea nevoie să citească un text pentru a-și exprima o opinie fermă despre el.

Nu citise nici măcar ultimul paragraf - cum obișnuiesc a face, înainte de a citi pe indelete, oamenii de meserie, ca el însuși. Ar fi aflat că :

Eu însă nu lupt ca să ajung președinte al României (sânt, de mulți ani, scriitor de cărți).

Desigur, nu pentru C. Coposu scrisesem Programul, deși... Deși : el era - până una-alta - tatăl spiritual al lui Constantinescu. Cum Puiul său și al Măgureanului tot n-avea program, speram să “ciupească” din al meu - ce, nu era bun ? În ciuda unor anvoleuri utopice - dar ce este un program electoral decât o utopie ? - era un adevărat program prezidențial și nu unul nici măcar guvernamental, ci primărial (de la : primar), promițînd atâtea podețe și atîția kilometri de drum pietruit ca promisiunile făcute până atunci?

5. Voi fi președinte al României, țară ce-și va edifica economia pe principiul proprietății și al inițiativei individuale. Statul va deține și va controla ramurile, fie neprofitabile : căile ferate, sistemul de canale navigabile, apoi Opera, Teatrul Național, Filarmonia, Casa Cărții, (cultura și arta nefiind rentabile, Statul va fi onorat să le subvenționeze), fie ținînd de domeniul Apărării.

Dacă restituirea către proprietari ori urmași a uzinelor, atelierelor, locurilor comerciale și locuințelor - după cincizeci de ani de distrugeri și de modificări - se va face prin hotărîre judecătorească – **restituirea imediată și fără condiții a pământului este o datorie :**

Mai întâi, morală : pentru câte și pentru cât au suferit țărani români de la comuniști, tocmai, din pricina pământului, supraviețuitorii și urmașii lor au deplinul drept să și-l redobîndească ; dacă așa li se năzare, n-au decât să steie într-o rână, tolăniți pe hectarele, pogoanele, iugărele (pentru care au vărsat lacrimi și sânge) un an, doi... – dar nu-i va lăsa inima să țină sfântul pământ în pârloagă... Desigur, “economia generală” va avea de suferit (nu mai mult decât pe timpul colhozului), dar țărănimea, câtă a mai rămas după masacrarea cu metodă și dezînvățarea de a mai lucra va căpăta în al doisprezecelea ceas o neînsemnată compensație ; o ușură compasiune.

Vâna țărănistă a lui C. Coposu nu s-a trezit nici la citirea cuvintelor de mai sus... Am uitat că și creștinul Senior nu citise - și pe el îl dorea capul. Și chiar de ar fi citit, ce s-ar fi petrecut? Coposu nu reprezenta țărănimea română - care supraviețuia sub perifraze : “locuitor al mediului rural”, “lucrător în domeniul agriculturii” (astfel explicîndu-se arpagicultura Mamei candidatului Constantinescu), pentru el “țărănist” nu avea nici o semnificație. Dealtfel, C. Coposu nu mai avea nici idei, nici convingeri, de multă vreme (eu aflasem în

martie 1977) execută, resemnat, ce i se comanda. Astfel sărea în ochi “nehotărîrea” sa de a cuceri puterea care i se cuvenea, în schimb hotărîrea cu care deschisese porțile partidului, nu doar național și țărănist, dar și creștin ! - activiștilor, milițienilor, securiștilor - ce să mai vorbim de turnătorii cunoscuți.

Drept care nu avea de ce să-l intereseze ce propuneam, în continuarea punctului 5 din Program :

În România vor fi bineveniți, vor fi invitați ne-români : industriași, investitori, specialiști, oameni de afaceri : să construiască la noi, să vândă, să producă ; noi să învățăm de la ei să construim, să producem, să vindem, în strictă respectare a legilor interne, internaționale.

În România vor fi încurajați, consiliați, ajutați cu împrumuturi cei ce vor iniția mici și mijlocii întreprinderi - idealul omului, într-o societate umană civilizată fiind, nu industrializarea ; ci bunăstarea ;

6. Voi fi președinte al României, țară ce are imperativă nevoie de un alt sistem de învățământ, actualul fiind, nu doar inefficient, dar adânc nociv. Cauza primă : înșiși educatorii : din 1948 s-au (ori au fost) compromiși, demisionînd de la menirea lor, aceea de a-i învăța pe copii binele, frumosul, adevărul. Va fi necesară creșterea altei generații de învățători, de profesori : copiii, adolescenții, tinerii nu mai pot (și nu mai vor) să învețe binele de la învățători răi ; să învețe adevărul de la profesori mincinoși, frumosul de la “maestri” cu suflute urâte și sfaturi schiloditoare (dar părinții, primii învățători strâmbi, strâmbători ai propriilor copii?).

Ce se va fi zburlit dăscălimea feseniformată citind “înjurăturile” la adresa breslei. Mai cu seamă tovarășii părinții-de-copii, cei care făcuseră toate compromisurile posibile pentru a asigura odraslelor un viitor.

Scoala - de toate gradele - va constitui prioritate națională : pentru a accede la stadiul de popor, comunitatea românească va trebui să înceapă prin a învăța să se șteargă la nas (cu osebite la gură) ; să învețe să spună Bună-ziuă ; să învețe să-l privească în ochi pe cel căruia (ori care) îi vorbește. Abia după aceea să treacă la învățarea istoriei - nu cea idealizată, alcătuită din doar bătălii câștigate și mănăstiri înălțate ; nici “istoria luptei de clasă”. Istoria adevărată a comunității noastre nu este nici mai glorioasă decât a vecinilor, dar nici de-rușine. Așa cum (și câtă) este, cum și cât va trebui neîntârziat scrisă - este a noastră, ca mama pe care n-o putem schimba, oricât de mășteră ar fi. Se cuvine să ne asumăm trecutul comunității noastre așa cum a fost, nu cum ne-ar place să fi fost - cu pagini de glorie, de demnitate, de afirmare a libertății - ca și cu cele unde sunt înscrise greșelile ; erorile, chiar crimele comise de statul român - fiindcă și acestea fac parte din moștenire.

Îmi amintesc de un text al textilistului Alex. Ștefănescu, publicat în *România liberă* prin august 1998, în care, cu demnitatea dovedită pe când lustruia gumarii tovarășei Costache de la Casa Scînteii, se arăta revoltat de cei care pledau pentru asumarea vinovățiilor națiunii noastre, explicînd că el... nu era născut pe timpul deportării evreilor și țiganilor în Transnistria...

Argument cum nu se poate mai valabil. Atît că prostia-porcăria a apărut la scurt timp după ce individul... devenise (peste noapte !) țărănist. Să fie doar o coincidență ?

Alături de Educație, în mănunchiul de priorități naționale, se vor mai afla: Sănătatea și Ocrotirile Sociale - vizînd :

- restaurarea familiei, nucleu al națiunii ;
- restabilirea interesului - și al respectului - pentru copil și pentru protejarea lui ;
- reconstituirea respectului față de femeie și pentru protejarea ei, în toate ipostazele ;
- reabilitarea respectului datorat bolnavilor, handicapaților, persoanelor în vîrstă - și protejarea lor.

Voi sugera elaborarea și legiferarea unui Cod al Familiei ; voi veghea la promulgarea unor legi ce vor proteja copilul, femeia, bătrânul, handicapatul – și vor pedepsi cu dreaptă severitate maltratarea, violentarea, violarea, abandonarea, exploatarea (femeii, a copilului). Voi veghea la reorganizarea, la crearea de noi așezăminte pentru copiii orfani ori abandonați ; pentru mame celibatare ; pentru femei maltratate ; pentru cele rămase fără venituri și fără adăpost ; pentru femeile ce vor dori să abandoneze prostituția.

Aici care categorie socio-profesională voi fi ofensat, ultragiat ? Pentru că prin pasajul următor tot cititorul înțelege cine e vizat(ă) :

Voi veghea neadormit și voi urmări pas cu pas re-umanizarea Bisericii Ortodoxe Române ce va trebui să se ocupe de ceea ce a refuzat în acești patru-zeci de an : de orfelinate, de azile, de spitale, de cămine ale săracilor și ale femeilor bătute, abandonate ori liberate din închisoare – în sfârșit, păstorii vor fi alături de turmă (și de Dumnezeu), nu “în rugăciune”... la cizma lupului cu epoleți albaștri ;

Acum îmi dau seama că nu am insistat suficient asupra demisiei Bisericii Ortodoxe Române...

7. Voi fi președinte al României, țară ce a cunoscut în ultima jumătate de secol uriașe distrugeri ale solului, ale apei, ale pădurii - ceea ce alcătuia unicitatea (și dulceața) peisajului carpato-danubian. În vederea opririi degradării – în prima fază ; în a doua, de favorizare a ameliorării, a “reparării” solului, apelor, vegetației (deci : a aerului), voi veghea ca Întâia Mare Lucrare din planul decenal de Amenajare a Teritoriului (la a cărui realizare se vor succeda ceilalți șefi ai Statului Român) să fie : distrugerea digurilor de incintă ordonate de comuniști și săvârșite cu lacrimile, sudoarea, sângelui deținuților anticomuniști în Delta și Bălțile Dunării, pentru a le reda rolul și rostul lor normale ; pornirea unui studiu amănunțit al întregii țări pentru ca, în deplină cunoștință de cauză, să demareze Marile Lucrări : sistematizarea apelor, reglementarea ariilor construibile, ridicarea de diguri de protecție, amenajarea bazinelor de retenție ; desemnarea ariilor cultivabile (ne-inundabile), precum și a celor împăduribile ; tratarea solului prin neutralizanti chimici și prin lucrări de consolidare, drenare și plantare a alunecărilor de teren ; construirea (refacerea) căilor de comunicație și a lucrărilor de artă (șosele, căi ferate, canale navigabile, poduri, tunele), în deplină armonie funcțională.

Marile Lucrări de Amenajare a Teritoriului vor dura multă vreme și vor costa mulți bani. Însă pe termen scurt – un deceniu – vor da de lucru multora dintre cei ce, azi, nu au ; iar pe termen lung... Vom lăsa urmașilor, nu piramide-în-noroi (ca “realizările” de ieri), ci un loc în care să fie plăcut de trăit ; pe care tinerii să nu-l părăsească fără a se mai uita îndărăt și să pornească în pribegie (“oriunde, numai acasă nu...”). Le vom lăsa, nu doar un semn material al patriei lor, ci altă stare de spirit. Una europeană ;

8. Voi fi președinte al României, țară al cărei guvern va fi alcătuit din oameni onești – chiar dacă nu atât de competenți precum comuniștii ce și-au dovedit, vreme de jumătate de secol, înalta competență în a distruge o țară : economia, cultura, identitatea. Cel (încă) incompetent, dar cinstit, o va câștiga ; cel fasonat de activismul comunist : necinstit va rămâne până la moarte, pe deasupra de nevindecat incompetent, ca un “cadru” ce se află.

Voi veghea ca, începînd cu guvernul, să existe o dreaptă participare a femeii : la Sănătate, la Ocrotiri Sociale, la Educație, la Externe, la Justiție, la Cultură... Femeia va intra în Consiliul Constituțional, precum și în organismele de supraveghere a respectării normelor deontologice : Învățământ, Medicină, Presă, etc...

9. Voi fi președinte al României, țară ce-și va asuma trecutul ; ce va recunoaște public încălcările de teritorii străine ; va recunoaște și va exprima public regrete pentru persecuțiile și pentru tentativele de lichidare a două comunități : Evreii și Țigani ; va mărturisi și va regreta că, după 23 august

44, a consimțit ca cetățeni români de etnie germană să fie considerați (de către "aliați") prizonieri de război și deportați în Rusia ; va recunoaște și va regreta public deportarea "titoiștilor" din Banat în Bărăgan; în fine, România, stat constituit va recunoaște vina grea, de neșters, față de cetățenii români refugiați din Basarabia, Bucovina și din Ținutul Herței : la 12 septembrie 1944 delegația română la Moscova (alcătuită, preponderent, din democrați, nu doar din comuniști) a acceptat fără crâcnire ca aceștia să fie considerați "cetățeni sovietici" și și-a pus la dispoziția ocupanților întregul aparat administrativ și polițienesc: Românii (nu Rușii) i-au hăituit, i-au vânat, i-au vândut – pe, totuși, români ; Românii i-au internat în "Centre de repatriere" organizate în fiecare capitală de județ ; ei au asigurat serviciul de pază, de cercetare – în fine, de escortare a refugiaților români și cetățeni români până la proaspăta graniță cu URSS (pe Prut), în vederea "repatrierii în Siberia".

Aici "eroarea" candidatului de mine a devenit catastrofală :

- cum să admiți tu, analfabet în materie de istorie, că doar în secolul al douăzecilea, Armata Română a fost obligată de guvernanți să încalce teritorii străine : în 1913 a intrat în Bulgaria ; în 1919 a intrat în Ungaria : în 1941, trecînd Nistrul, a intrat în URSS ; în 1944 în sens invers în Ungaria, în Cehoslovacia ?;

- cum să admiți tu, analfabet în istorie - și în cele Zece Porunci - că noi, cei mai omenoși dintre Thraci i-am trimis la moarte pe evrei și pe țigani (chiar dacă numitul Alex. Ștefănescu nu era născut, atunci - săracul, nici până azi nu a izbutit...); că, atîta timp cât eram aliați cu Germania, nu ne-am atins de militarii nemți, dar imediat după 23 august 44, românii noștri, civili, au masacrat germani care depuseseră armele și se predaseră.

Apoi : cum îndrăzneam eu să afirm că noi, refugiații din Basarabia și din Bucovina de Nord fusesem vânați de români, arestați de români, internați de români în lagăre de "repatriere în Siberia", păziți de români, conduși până la Ungheni, de români ? Ei bine, îndrăznesc să repet un adevăr care doare.

Să doară : și pe noi, refugiații, ne-a durut vînzarea de frate.

Un popor se face pe sine prin memorie, nu prin "sabotarea istoriei"; nu poate fi popor acea comunitate (geografică, istorică, lingvistică) ce nu-și asumă și faptele rele, condamnabile ale înaintașilor.

Un popor se face pe sine și prin dreapta, severa judecare a vinovaților de trădare de țară ; a vinovaților de dezastrul țării ; a vinovaților de a fi acționat în interesul (și numai) al Rusiei; a vinovaților de a fi persecutat, umilit, jefuit, șantajat și obligat la delațiune; a vinovaților de rele tratamente, de torturare și de ucidere a unor semeni – în această ultimă categorie intră, nu doar milițienii, gardienii de închisoare, securiștii – ci și grănicerii (și nu doar ofițerii, ci și ostașii în termen care au ucis "din ordin": ce li s-ar fi întîmplat dacă refuzau să tragă?, ar fi fost împușcați ei...?)

"Reconciliere națională"? Cine cu cine să se reconcilieze?: victima cu călăul? "Iertare creștinească"? Cine pe cine să ierte : nu cumva tot ei pe noi? "Compromis în interesul țării"? - interesul țării nu se află în mîna care a lovit patru decenii la rînd – și va lovi atîta timp cât victima va colabora cu torționarul ; "interesul" (compromisului) este numai și numai al bandei de tâlhari ce a pus stăpînire pe România cu ajutorul neprecupețit (și dezinteresat !) al Armatei Roșii. "Fără violență!": slogan tipic securist (ei se temeau de dreapta răzbunare a celor mereu violențați) – de ce nu de-a drept- caragialescul : "Pupat Piața Endependenți" ?

Totdeauna, oriunde vinovații au cerut "concordie", "armonie", "frățietate" – s-o fi cerut înainte de decembrie 89! Vinovații de la noi sunt siguri : victimele noastre, românești n-au să aibă curajul de a-i arăta pe călăi; vinovații de la noi sunt convinși (își cunosc bine victimele) : cei ce au suferit le vor da, de frică !, iertare (creștinească...). Dacă până și unii „directori de conștiință” declară fără să clipească: "Toți am colaborat – mai mult sau mai puțin"; și : "Am făcut pactul diabolic (sic !) - ca să obțin pașaport cu mai multe intrări-ieșiri" – în fine : "Dacă toți am fost vinovați, rezultă că toți sîn-

tem... nevinovați...” – ceea ce ar însemna că în categoria “inocenților” intră, nu doar “bieții martori” (colonei și generali de Securitate), dar și Groza și Dej și Pauker și Pătrășcanu și Ceaușescu și Teohari Georgescu și Drăghici și Nikolsky și Enoiu și Pleșiță și Stănculescu și Voican și Măgureanu și Roman și Chiuzbaian și Drăgan și Iliescu și...

Cei ce acceptă “reconcilierea” comit, nu doar o eroare, ci un păcat : nici Isus, în ciuda recomandărilor de a oferi și celălalt obraz, nu i-a “iertat” pe neguțătorii ce prefăcuseră Templul într-o Cîntare a României... Iertîndu-i, trecînd-pestă, oameni-fiind-cu-toții – îi absolvim, ba le acordăm certificate de onorabilitate, chiar diplome-de-respectabilitate și astfel îi asigurăm că nu vor primi răsplată după faptă – ba îi încurajăm ca, la proxima ocazie, să facă ce-au mai făcut (ba chiar mai mult) ; iertîndu-i pe vinovați, pierdem ultimul strop de credibilitate, de încredere pe care-l mai încearcă tineretul în noi (să nu uităm : în aceste decenii primii învățători-mincinoși au fost părinții; întâia școală-deformatoare a fost familia) : înseamnă că ceea ce au văzut, au trăit ei, tinerii în decembrie 89 – dar și în 13-15 iunie 90 – nu au fost nefericite, tragice accidente, ci constante: așa trebuia să se întîmple - și nu altfel. Au dreptate să se întrebe tinerii: Acesta să fie binele?, adevărul?, aceasta justiția immanentă? Înseamnă că a face rău nu este rău (dacă cel rău nu a fost pedepsit pentru fapta rea, nici măcar arătat cu degetul, numit, numite faptele rele). Așadar tinerii vor sfârși prin a crede că a fi cinstit este semn indubitabil de lipsă de inteligență ; că a face bine este... rău (inversul fiind... bun), că cinstitul și bunul rămân mereu păgubași; etern păgubași...

Ca președinte al României voi veghea ca memoria – integrală – a națiunii românești să fie întreținută, cultivată, încurajată; ca “uitarea”, mană cerească pentru ticăloși să fie considerată defect, anomalie, deficiență.

Ca președinte al României voi veghea ca vinovații să fie judecați : indiferent de sentință, procesul, acoperit de presă, propus, impus ca temă în școli va avea o acțiune purificatoare și educatoare. Distrugerea secretului (aliatul călăilor) prin facerea publică a numelor, a amănuntelor biografice : locul nașterii, familia (care a profitat din plin, înainte, de toate supra-drepturile materiale și nu doar, fără a strâmba din nas, aflînd ce face securistul, activistul “la el, la servici” – acum să suporte oprobriul public); în fine : prin facerea publică a faptelor-în-scris : intelectualii ce “și-au salvat cultura” să și-o (re) vadă ; (re)tipărită ; (re)difuzată : “antologia rușinii - pe cheltuiala autorului, firește...

Voi veghea, deci, împotriva uitării ; întru memorie.

O comunitate fără trecut nu are viitor – deci nu merită să devină popor;

Cu asta mi-am ridicat în cap o bună parte dintre simpatizanți : cum adică, își vor fi zis ei, eu îți dau votul, pentru ca tu să mă bagi la pușcărie ?

Dar nu aceasta este **cauza** apariției, în Adevărul, din iulie 1995 a unor procese verbale de anchetă și a concluziei inginerului Popescu intitulată “Gomora”. Sau mă înșel eu, în continuare, imaginîndu-mi că, dacă Adevărul era Scînteia, atunci Popescu nu putea fi țărănist ? Nu, el nu era țărănist - ci cam viceversa, cum ar spune un ardelean (țărănist).

10. Fiind președinte al tuturor Românilor, voi face apel la toți Românii, oriunde s-ar afla în lume ; la exilați, la emigrați, la repatriații germani, evrei, italieni, elvețieni, greci, turci ; francezi, belgieni, britanici, unguri, cehi, sârbi... ; îi voi invita pe Armenii și pe Evreii obligați să plece de la noi, în căutare de alt pămînt de exil - să re-vină ; întâi în vizită, apoi... definitiv : ei și descendenții lor știu mult mai multe decât noi despre muncă, despre comerț, despre agricultură - despre Bunăziua : să ne (re)încețe. Îi voi pofti pe miile de intelect-tuali, mai ales profesori, să se întoarcă ; să ne învețe : nu știm nimic, iar ce știm am reținut strâmb. De toți avem nevoie, toți avem nevoie unul de altul : sântem lipsiți de tot și de toate ;

11. *)

*) Acest punct din program va fi comunicat în prima zi din cel de al doi-

lea an de președinție – sânt convins : în majoritate zdrobitoare, Românii îl vor accepta.

*

Nu am promis nici lapte nici miere; nici obiele de mătase “pentru toată populația” (visul comunistului rus) ; și nici ras-tuns- frezat gratis.

Nu cerșesc voturi, deci nu am nevoie să-i mint pe eventualii votanți, făgăduindu-le tinerețe (fără bătrânețe) ; bogăție ; ba chiar frum’sețe.

Ca unul care am făcut câte ceva pentru ca realitățile de teroare, de incurie, de nebulie din România comunistă să fie cunoscute în Occident, îmi îngădui să cer de la compatrioți mai degrabă sacrificii decât (binemeritate) recompense ; îi chem la efort, la acțiune, la rigoare, la reînvățare – și mai ales la... tăiat în carne vie : starea actuală a României nu poate fi “reparată”, cărpocită, tratată cu descântece, dreasă cu vâruială peste cărămizi ; acestea sunt paliative, nu fac decât să ascundă boala (gravă ; mortală), să grăbească sfârșitul – au mai existat națiuni, popoare ce au dispărut – și nu le plânge nimeni, fiindcă și-au meritat soarta.

Îi îndemn pe compatrioți la muncă grea : să ne construim pe noi înșine. Dacă nu vom putea lăsa copiilor noștri un “viitor luminos”, le vom lăsa măcar amintirea efortului nostru de a ne depăși ; de a depăși starea de legumă ; de a ispăși măcar în parte greul păcat al lășității ; al indiferenței ; al egoismului sălbatic ; păcatul colaborării cu totalitarismul comunist ; păcatul (capital) al învătării copiilor noștri să mintă, să gândească una, să spună alta, să nu le pese de alții, să se facă frate cu dracul, să mintă, la nevoie ; la nevoie, să denunțe, să facă orice (cum făcusem și noi la vârsta lor) – pentru a răzbate ; pentru a supraviețui ; pentru a rămâne... nisipul fostei pietre - cea peste care a tot trecut apa...

Am pornit această scrisoare în glumă, o închei serios. Știu : niciun candidat cu capul pe umeri nu va anunța un program atât de... negativ.

Eu însă nu lupt ca să ajung președinte al României (sânt, de mulți ani, scriitor de cărți – deci mai mult decât atâta) – ci, ajuns președinte, să lupt pentru scoaterea din groapă a României și pentru tragerea la locu-i cuvenit: în Europa.

Paul Goma

Tot 21 martie 2000

Am găsit a nu fi lipsită de interes publicarea Programului de acum cinci ani. De ce ? Cititorii sunt capabili să răspundă singuri, privind la drumul făcut de-a-ndaratele, din noiembrie 1976.

Să mai existe vreo șansă pentru România de a-și lua patul și de a umbla?
Ce îi va fi lipsit, pentru a reîntra în rândul lumii ?

Un program ?

Un președinte ?

P.G.

*

11 martie 2000

Pe evrei i-a întrebat cineva-cândva dacă sunt anti-goii ?

Nu cunosc textele publicate în Occident, cu excepția unei “contribuții” a lui Edgar Reichmann. Îl știu, de treizeci de ani, pe comițător, deci nu cred ce scrie (mai alaltăieri, tot în *Le Monde*, marele jurnalist al lui Breban făcea din Maria Banuș nu doar o victimă a persecuțiilor comuniste din România, dar și o... opozantă ! - să nu fie uitată o altă anticomunistă feroce : Nina Cassian, cea care se plânge americanilor că pe tovarășia sa Ceaușescu o cumplit persecutase ca evreică și comunistă...) - deci nu cred că cei pe care îi acuză, acum - preluând “informația” de la altcineva, după un mizerabil obicei - s-ar

face “vinovați de antisemitism”...

Antisemit, Liiceanu ? Are el alte mari păcate capitale : acela de a se fi tratat (pe sine/se) fără umilitate în textul “Sebastian, mon frère”, în aceeași tonalitate cu autobiografia “Apel către lichele”) ; ca și acela de a-l fi luat în serios pe Ed. Reichmann...; Manolescu? Să fim serioși: ca și Liiceanu, e prea fricos, apoi el nu are opinii, doar păreri (literare); Dorin Tudoran? Faptul că s-a certat cu Tismăneanu, cu Shafir, nu face din el un antisemit fioros...

Acuzatorii de profesie... Acest Ed. Reichmann a publicat în 1976, în *Le Monde* un fel de cronică a “aparitiilor românești în franceză” în care explica cititorilor că **Gherla**, editată de Gallimard, nu este decât un rezumat al precedentei cărți, **Ostinato** (în franceză purtând titlul : **La cellule des libérables**), dar mult mai modest - judecăți ocupînd un paragraf, restul recenziei fiind dedicat unui cu adevărat mare scriitor român, pe numele său Mirel Bergmann. Nu mi-a făcut nici cald nici rece, știam de la Monica Lovinescu, de la Virgil Ierunca, de la Sanda Stolojan că Ed. Reichmann (să nu fie confundat cu Sebastian Reichmann, vărul său, poet remarcabil și om de calitate) este cel-mai-român-dintre-evrei în sensul că nu citește cărțile recenzate, cere prin telefon să-i fie rezumate, înțelege aiurea, după care scrie ce n-a uitat. Tot atât de grav: era “agentul” (nu doar literar) al lui Eugen Barbu - amănunte pot fi aflate din **La apa Vavilonului** de Monica Lovinescu. Eu îl mai bănuiam de ceva: l-am și întrebat, el a negat atât de... vehement, încât am înțeles că nimerisem:

Noi, studenții arestați în 1956 (pentru că ne manifestasem solidaritatea cu Revoluția Maghiară), fusem... favorizați (sic) în comparație cu cei lăsați în libertate dar terorizați vreme de 2 ani (1957 și 1958) de “Echipa Mortii” cum era numită haita de la C.C. al UTM care vâna “dușmani ai poporului” pe care îi judeca în public, nu pentru **fapte**, ci pentru **stări** (“originea socială nesănătoasă”) - și îi exmatri-cula. Trofin, Iliescu, Petre Gheorghe, Burtică, Marțian, erau “tovarășii de sus”. Printre studenții auxiliari ai Securității s-ar fi aflat și tovarășul Edgar Reichmann - după 1990 s-a observat în ce bune “vechi relații” era el cu Iliescu... [Atât de bune, încât “gazetarul” nu a scris un singur cuvânt în *Le Monde* despre politica de ațâțare inter-etnică (vezi evenimentele de la Târgu-Mureș, vezi aprobarea dată lui Eugen Barbu de a scoate foaia antisemită *România Mare*) - politică inițiată și practică de Ion Iliescu și de Petre Roman].

În 1987 mi-a apărut la Albin Michel **Le Calidor** (titlul în românește : **Din calidor - o copilărie basarabeană**). Ed. Reichmann a publicat în *Lupta* lui Korne o cronică, de astă dată nu doar aiurea, ci acuzatoare : Goma Paul este antisemit, fiindcă scrisese că Goma Eufimie, tatăl său, fusese arestat - **și** de un evreu - în 13 ianuarie 1941- și deportat în Siberia. N-am reacționat. Mi-a telefonat el. A bălmăjit ceva despre “graba” cu care citise cartea (corect: “graba cu care **nu** o citise”), scrisese inexact (“antisemitismul”)... Însă, vorbind, s-a trezit luîndu-mă la rost :

De ce nu scrisesem **și** despre martiriul evreilor din Basarabia ?

I-am răspuns că nu simt nevoia nici unei “compensații”, cu atât mai vârtos, cu cât în nici o carte de-a lui ori de-a prietenilor lui n-am întâlnit vreun pasaj (“compensator”) despre martiriul **și** al basarabenilor **și** al bucovinenilor căzuți sub ocupația bolșevică, în 1940.

Ed. Reichmann a mormăit ceva ininteligibil, m-a anunțat că va publica o cronică “adevărată” în *Le Monde*. A apărut adevărata-cronică. În aceea nu mai era acuzat de antisemitism autorul, ci personajele (“populația băstinașă”)

La scurt timp în *Revista mea* din Tel Aviv a apărut o compunere: “Cameleonul”, semnată de Iosif Petran. Din aceea aflu că fusem băiat bun, până ieri, când că mă prefăcusem subit într-un antisemit feroce ! Așadar Ed. Reichmann nu era unicul evreu care își contrazicea natura (nu se spune că Evreul este Om al Cărții ?). Nici Petran nu citise ce avusese sub ochi, dar îl acuza pe Goma de antisemitism ! Am povestit pe larg în **Scrisori întredeschise**, (Familia, 1995, p. 430), aici rezum : I. Petran nu citise cartea lui Goma **Le calidor**, ci... cronică lui Ed. Reichmann din *Le Monde* ; extrăsese un citat din Reichmann, îl pusese între ghilimele **și** îl atribuisese lui Goma ! Simplu, nu?

I-am trimis o scrisoare, cerîndu-i să o publice. N-a publicat-o. Lucian Raicu

mi-a recomandat să mă adresez lui Al. Mirodan care scotea și el o revistă în Israel. A publicat doar un fragment. Suficient, ca să răsară alt vânător de anti-semiți, Jacob Popper (drag inemii lui Manolescu, pentru culturalul motiv că tovarășul comisesse o carte de box cu... Eugen Barbu...), să mă acuze și el - tot de antisemitism, în revista *Contemporanul - ideea brebană*, prin 1990.

După aceste experiențe directe, de rea-credință mi-am permis să nu iau în seamă fapta de scris a unor astfel de inși care dezonoarează **cuvântul**.

Printre evreii rezonabili cu care te împrietenești, există destui care, la un moment dat, înnebunesc: tu îți exprimești o rezervă privind cutare carte a lui, cutare atitudine, deloc corectă... Atunci blândul, inteligentul, delicatul Cutare se prefacă într-un isteric care zbiară:

«Antisemitule! Spui despre mine că am făcut... (cutare faptă urâtă) ? Înseamnă că ești un antisemit !»

Aceștia nu sunt idioți, cum vor să pară, după. Dacă nu te lași intimidat, culpabilizat, antisemitizat, ei acceptă că "au exagerat, atunci - nu cu mult"...

Este adevărat : Evreul a trăit 2000 ani în medii ostile lui și comunității lui - de aici permanenta spaimă că are să fie agresat și încercarea de prevenire a unei eventuale agresiuni. Însă și ne-evreul prea repede își iese din sărite, se lasă prea lesne ofensat, rănit de bănuielile, de acuzațiile - toate, grave, ale evreului : că nu e sincer, că îi dorește răul, că îl disprețuiește, că îl urăște - ba chiar vrea să-l omoare... În fond, ce este strigătul evreului : «Ești antisemit !» decât tentativă de alungarea a primejdiei, decât exprimata spaimă că ne-evreul este pe cale de a-l... nega (citește : lichida)?

Ideal ar fi ca, într-o discuție "sensibilă", ne-evreul să dovedească mai multă răbdare, mai mult tact - mai cu seamă să stăpânească informațiile, într-un cuvânt: **istoria**) chiar mai bine decât evreul. Altfel se trezește în situația lui Manolescu, a lui Liiceanu, a lui Tudoran: surprins de o ripostă normală, intră în panică, face alte erori apoi se plânge în dreapta, în stânga că n-a fost înțeles, că el de fapt altceva avusese de gând să spună când spusese...

Liiceanu, Manolescu (și Blandiana cu al său Rusan, și Adameșteanu) dovediseră în mod strălucit, cu prilejul apariției în românește a **Cărții negre a comunismului** că, în buna tradiție a literaturii române, ceea ce se numește *istorie elementară* le-a fost totdeauna străină. De ce ? Ce întrebare ! Dar bine-înțeles : **de frică** ! Ca toți inocenții (dar nu și nevinovații) se avântaseră pe un teren necunoscut, fără hartă, fără busolă, fără a ști unde pun piciorul și ce vor face la întâlnirea cu primul mușuroi de cârtiță.

Liiceanu și-a imaginat că este suficient să fii băiat istet, întreprinzător (neguțătorește vorbind), pentru ca, tu, care nu te-ai ilustrat prin vreo atitudine de normalitate a curajului până la 22 decembrie 89, să-ți iei nasul la purtare și să te adresezi (tu !) lichelelor, explicându-le - tu? - cum stăm cu morala (care morală : a lui Noica? sau poate a lui Pleșu?)... Adevărat că receptorii nu erau mai breji decât tine, emițător, și ei tot în patru labe supraviețuiseră, astfel că nu s-a găsit nimeni (în afară de mine - dar eu tot nu contez...) să-ți pună în față "Apelul" ca pe o oglindă. Încurajat de analfabetismul maselor largi de cititori-auditori care înghițeau orice bazaconie, după ce l-ai uns "arheu" pe un Pruteanu, ai pășit pragul Sinagogii și te-ai trezit declamând: "Sebastian, mon frère"! Ai luat primele aplauze politicoase drept încuviințare a insolentei cu care - firește, abuziv (și interesat) - te-ai propus frate al Evreului...Iar când unii dintre evrei au avut nemaipomenita îndrăzneală să pună la îndoială sinceritatea... frerității, te-ai speriat. Neavînd obișnuința să lupți în arenă pentru o idee (ci să acționezi în culisele bucătăriei, întru prosperitatea clanului), ai oferit spectacolul penibil al acuzării lui Ed. Reichmann, cel care că n-are dreptate, fiindcă... îi respinseseși, la Humanitas, un roman !

Ei, bravos, națiune, halal argument !

Exact, dar exact după modelul : «Așa-mi trebuie, dacă discut cu o tuberculoasă !» a procedat Nicolae Manolescu. Habar n-avînd de subiect, incapabil să iasă din ograda literaturii-în-prealabil-aprobată, l-a acuzat pe Norman Manea că este "un scriitor enervat de critică" și că iritarea acestuia ar avea drept cauză... opinia mediocră (a sa, Manolescu) despre literatura lui N. Manea... A fost prompt maimuțărit de mașina-de-scris-orice-tâmpenie marca

Ștefănescu: după acest argat al cui se nimerește “judecățile critice” ale lui Norman Manea nu sunt justificate, pentru că... sunt formulate “de un scriitor lipsit de talent (...), acuzînd de dincolo de Ocean...”

Or nu acestea sînt cusururile lui N. Manea. Am scris despre ele în dialogurile cu Laszlo Alexandru (în volumul său, **Orient expres**, Dacia, 1999):

Norman Manea, victimă directă a tentativei de lichidare a sa și a comunității sale este perfect îndreptățit să-i denunțe, să-i acuze pe autori - ca indivizi, ca membri ai comunității persecutoare. **Vinovat ar fi fost - dacă ar fi tăcut.** Numai că Norman Manea este, nu doar evreu - ci și scriitor român. Iar **scriitorul** român Norman Manea, “ieșit” în Occident, la libertatea cuvântului, ani în șir a tăcut ca un pește, nu a scos o silabă despre crimele Puterii comuniste din România - țară și a lui, unde continuau a fi victime prietenii, colegii, concetățenii, consăngenii săi - nevinovați. **Tăcînd, s-a comportat ca un nescriitor.** Când, în sfârșit, a deschis gura, ce anume a denunțat, ce a atacat **scriitorul român** Norman Manea - **în primul rînd?** Antisemitismul unui moment de acum jumătate de veac, al lui Mircea Eliade, mort cu cinci ani înainte!

Dar cine să-i fi dat replica, în cunoștință de cauză ?- doar nu Manolescu, crescut de Ivașcu, frecventator al Gogului Rădulescu!; nu Liiceanu, dezbătînd, cu Noica, pe Hula Plătinișului, cruciala chestie a sexului **întru**-lui, în timp ce țara murea cum se moare. E mult mai comod (pentru un director de conștiințe, român) să-i arunce preopinientului : «Ești tuberculos !», decât să-i argumenteze comportamentul laș, parțial (deci, purtător de neadevăr) - vorba fiind aici tot de Norman Manea.

Manolescu și Tudoran (Ștefănescu tot nu contează) au greșit grav, angajîndu-se în discuții pe teme străine de “preocupările” lor pur-culturale - ca chestiunea evreiască ; deasemeni, au comis o eroare monumentală când s-au trezit “comentînd”- ei, comentatorii politici!, nulitatea răufăcătoare Garaudy, fost fioros bolșevic filosemit, prefăcut în islamist antisemit turbat. Din provincia culturalismului românesc (acela, rezistentul), orice francez pare “mare gânditor” (potrivit informației, încă valabile : “La Paris până și birjarii vorbesc franțuzește”). Degeaba ești tu “director” în România, dacă, în afară de literatură-curăta-cu-voie-de-la-Ivașcu habar n-ai de “politica” cea de toate zilele - firește, vorba fiind de mișcarea ideilor, nu de slalomul printre găști, cete, bande conduse de tâlhari de drumul mare, de turnători notorii (Quintus), de bolșevici (Burtică, Gogu Rădulescu), de kaghebiști ca Iliescu (și ca Putin!), de securiști mai vechi : Pelin, Cataramă, mai noi ca Voican-Sturdza.

Spuneam că nu cunosc textele incriminate (ale lui Tudoran, N. Manolescu, Liiceanu). Fără a-i cere voie lui Reichmann, afirm: nu cred că a fost vreodată și că va fi “ceva antisemit” în gândirea și în scrisul acestora. Ci gafe culturale (ca discutarea lui Garaudy), afirmații “care ar fi putut fi interpretate” (ca antisemite) și pe dată au fost - din motive, sînt sigur, neavînd legătură cu evreii, cu evreitatea, cu anti-semitismul. Spun acestea pentru că îi cunosc pe cei de mai sus, le cunosc scrisul. Și chiar dacă se zice că nu e bine să bagi mâna în foc pentru prieteni (care azi-mîne îți vor deveni dușmani), iată, eu o bag - pentru niște foști prieteni...

Rămânînd în aria de limbă română : există între evrei și neevrei un litigiu, o problemă - nu doar nerezolvată, dar nici măcar formulată. Aceasta ar putea cunoaște un început de limpezire (nu rezolvare), dacă s-ar iniția o dezbateră onestă, în care să stăruie, nu doar cunoștința-de-cauză (în primul rînd istorică), ci și buna-credință. Dezbateră în care fiecare să știe că, chiar de nu a fost obișnuit de-acasă, aici va trebui :

- să asculte ce spune celălalt și să facă efortul de a înregistra și înțelege ce anume comunică acela ;

- chiar de nu este de acord cu ideile susținute, să-i respecte opinia, să nu-l întrerupă, să-l nu-l bruieze cu mimică și cuvinte necuviincioase și destabilizatoare ;

- când îi vine rîndul să vorbească, să pretindă același tratament din partea preopinienților ;

- în formularea acuzațiilor să vină cu *probe* - care, pentru noi, oameni de condei, sunt **citatele** - în nici un caz rezumatele-abuzive.

Ceea ce am spus eu aici are aerul unei lecții de școală primară. Nu are doar aerul : chiar este. Fiindcă Românul - fie el și evreu - a fost dezînvațat, de comunism, să susțină, în public, un punct de vedere al său, nu al partidului, iar din 1990 a aflat el de undeva că a “dialoga” înseamnă a te răsti la cel din față, a-i arunca orice acuză îți trece prin cap, fără a simți nevoia să argumentezi, să probezi - pe scurt : de a-ți agresa partenerul, doar pentru a-l învinge - nu pentru a-l convinge.

În ce scop dezbaterea - de ce nu : televizată? - în mai multe “episoade”:

În scopul de a (re)defini **relațiile dintre români și evrei, în România**.

Am scris-o în **Programul** prezentat în 1995, în vederea alegerilor prezidențiale (nu întâmplător atacat cu mare violență, imediat după publicare - în primul rând - și în al doilea - de C. Coposu...), repet aici:

Dacă Românii țin să devină un popor, să nu rămână o populație cu mentalitate etern rurală ; dacă Românii țin să-și facă recunoscute calitățile, faptele-bune, este necesar să înceapă prin a-și recunoaște defectele, faptele-rele ;

Dacă Românii țin să devină credibili în argumentație, vor trebui să recunoască **vinovăția statului român** în persecutarea (mergînd până la lichidarea unui număr de persoane), atât a unor etnii (evreii, țigani, germanii), cât și a unor categorii de români : refugiații din provinciile cedate rușilor, Basarabenii și Bucovinenii.

Cunosc - vreau să spun : accept, ca român - adevărul ; cunosc și una din metodele de atac-apărare ale unor **evrei negaționiști** ai masacrelor din Basarabia și Bucovina, cedate: **inversiunea cronologică** (Evanghelie, ca să spun așa, fiindu-le **Cartea neagră** alcătuită în 1945 de un comitet al evreilor din URSS, sub conducerea lui Ilia Ehrenburg și a lui Vassili Grossmann (“disidentul” de mai târziu). Această manevră nedemnă a fost folosită și de români când a fost vorba să “justifice” un conflict stârnit, vădit, mai ales din pricina lor și care poate fi rezumată astfel :

«El a dat primul, dom’ țător !»

Există o cronologie obiectivă, pe care nimeni n-o poate nega - cu condiția de a cunoaște istorie contemporană elementară (ceea ce nu este cazul cu noi, românii) care zice:

- Sfârșitul anului 1937 începutul lui 1938 - “guvernul Cuza-Goga” - marchează legiferarea, în România, a discriminării evreilor. Odată cu declanșarea războiului mondial (1 sept. 1939) și cu zvonurile-informațiile despre o înțelegere Hitler-Stalin (23 august 1939) de pe urma căreia țara noastră ar fi urmat să re-piardă Basarabia (iar în problema ei Evreii, în general, nu doar comuniștii evrei înclinau spre o “retrocedare justă către URSS”); până la 28 iunie 1940 (Cedarea Basarabiei și a Bucovinei de Nord și a Herței) - Evreii de pe teritoriile românești au fost umiliți, discriminați, persecutați, spoliați - uneori violentați - dar nu s-a atentat sistematic și la viața lor ;

- 28 iunie 1940 : începe retragerea administrației și a armatei de pe teritoriile cedate URSS. Încă din seara zilei de 27 iunie, parașutați ori “ieșiți la lumină” agenți sovietici - dintre care în majoritate covârșitoare : evrei - au atacat convoaiele de refugiați, pe militarii români i-au împroșcat cu pietre, cu fecale, i-au scos din coloană, i-au “arestat”, prefăcîndu-i în “prizonieri de război” (fără ca între România și URSS să existe stare de beligeranță), au împușcat demonstrativ în stradă funcționari ai administrației, polițiști și, cu predilecție, teologi și preoți.

“Săptămâna Patimilor” cum au numit-o militarii și civilii refugiați (28 iunie-4 iulie 1940) a fost doar partea vizibilă a icebergului - fiindcă din chiar 28 iunie, în zonele cele mai estice a început “Anul Negru” (sau “Secerișul Roșu”) : adică = Prima Ocupație Sovietică a Teritoriilor Românești Cedate.

Care este atitudinea evreilor față cu aceste adevăruri istorice ?

1. **Neagă** pur și simplu exactiunile, actele de barbarie comise mai cu seamă de evrei în “Săptămâna Patimilor” - încă o dată : împotriva unor oameni care se retrăgeau, se refugiau - și aveau ordin să **nu** se apere ! - vezi intervenția lui Z. Ornea, cel care, în *România literară* pretinde că... nu există documente credibile - credibile de către cine ? De către un manipulator (de docu-

mente) ca însuși dilemistul buzuro-pleșist Ornea ?

2. **Relativizează** contribuția evreilor la persecutarea, deportarea, asasinarea românilor basarabeni și bucovineni, între 28 iunie 1940 și 22 iunie 1941 (când a izbucnit războiul), motivînd că Puterea ocupantă era sovietică, nu evreiască ; nu sionistă, ci comunistă. Este adevărat - dar nu mai puțin adevărat faptul că o mare, o imensă parte a Aparatului sovietic (administrativ, politic, polițienesc) acționînd pe Teritoriile Românești Cedate era alcătuită din evrei. Care, în exercitarea rolului de funcționari sovietici puneau foarte multă inimă evreiască împotriva băștinașilor români - și, încă o dată : o ură fără margini, tradusă prin acte de pură bestialitate față de teologii, monahii, preoții băștinași. O palmă dată, cu ani în urmă, unui elev obraznic sau puturos, devenise, după 28 iunie 1940, "act caracterizat de persecuție antisemită", iar nefericitul "pogromist", dacă nu era împușcat pe loc ori la NKVD-ul raional, era expedit în Siberia - pentru "activitatea antisovietică".

3. **Explică** "unele greșeli" prin... superioritatea orînduirii comuniste, sovietice, asupra celei românești - burgheze, moșierești, obscurantiste - ceea ce fac, printre altele, autorii **Cărții negre** (1945) ;

4. **Asimilează** crimele făptuite de evrei sovietici, începînd din 17 septembrie 1939 (în Polonia), din vara anului 1940 în Țările Baltice, în Basarabia, Bucovina de Nord, Ținutul Herța, crimelor... generale, sovietice, explicînd că printre NKVD-iștii ocupanți erau și ucraineni, și kirghizi și tadjici - nu doar evrei... Erau, desigur - dar cei mai numeroși NKVD-iști sovietici "trudind" în Basarabia și Bucovina erau evrei localnici - ba unii veniseră din provinciile necedate, ca să se pună în slujba Patriei Strugurilor și a Pâinii.

Continuînd cronologia : vara anului 1940 a devenit și mai tragică prin pierderea Ardealului de Nord, apoi a Cadrilaterului. Apoi a instaurării "statului național legionar"; apoi, în noiembrie, prin "Masacrul de la Jilava", asasinarea lui Madgearu, a lui Iorga... Se termină nenorocitul an 1940. Începe tragicul an 1941 - primul eveniment negru : Rebeliunea legionară (21-23 ianuarie 1941). În legătură cu asta (Rebeliunea) Evreii avansează cifre importante, "sute, dacă nu mii de evrei asasinați de legionari" - și se scoate ca argument Episodul Abatorului.

Care este adevărul Abatorului? De ce nu se pun documentele pe masă, - nu doar Evreii, ci, în fața lor, pe aceeași masă, Românii - ca să se știe, în sfârșit, ce s-a petrecut acolo și cum și cine au fost "protagoniștii"? Am citit "dezvăluiri" care neagă în totalitate masacrul și pângărirea cadavrelor (atâr-narea în cârlige); mi s-au părut **simetrice** afirmațiilor cu "sute, dacă nu mii de victime". Adică neadevărate. Iar eu urmează să fac o medie între cifrele celor din dreapta și ale celor din stînga? Dar asta ar fi, nu doar un fals demers, ci și o profanare - fiindcă este vorba de asasinarea unor oameni nevinovați - câți? Crima începe de la unu.

În presa românească (în perioada 27 iunie 1940-22 iunie 1941) apăreau știri, mărturii despre crimele bolșevicilor în Teritoriile Românești Ocupate. Desigur, nu toate informațiile și nu în integralitatea lor. Existau informații... despre informații, edulcorate, chiar castrate - grija guvernanților fiind ca jalea națională să nu se prefacă în răscoală, revoltă, revoluție, pogrom, să nu mai fie date și amănunte privitoare la rolul evreilor în martirizarea basarabenilor și a bucovinenilor, pentru că deja populația românească era pornită împotriva lor. Militarilor aflați în convoaiele retragerii în "Săptămâna Patimilor" li se recomandase să nu povestească prin ce trecuseră - ca să nu provoace acte de răzbunare.

Acestea - actele de răzbunare împotriva evreilor - au fost strunite, zăgă-zuite vreme de un an încheiat : **între 27 iunie 1940 și 22 iunie 1941 se scur-sese un an fără o săptămână**. Perioadă în care - repet - Evreii din ceea ce mai rămăsese din România au fost supuși la persecuții, dar nu au suferit în integritatea lor corporală, **ca evrei** (rămânînd de elucidat episodul Abatorul).

Atentatele la viața evreilor ca evrei au început **după declanșarea războiului, în 22 iunie 1941**. Atunci s-au unit două izvoare de informații : cel direct, de pe front, din Basarabia, Bucovina de Nord și Herța, după alungarea trupelor sovietice - și mai cu seamă după descoperirea gropilor comune.

Acolo fuseseră aruncate trupurile funcționarilor, profesorilor, țăranilor, teologilor, preoților, învățătorilor, elevilor de liceu, ceferiștilor - cu toții români - purtând urmele torturilor, mutilărilor suferite înainte de execuție (oricum, multe victime au rămas neidentificate, lipsindu-le capul...). Izvorul indirect era cel din 1940, de la retragere, completat cu informațiile culese în timpul ocupației (deci, dinainte de 22 iunie 41), dar nedivulgate publicului până atunci. La acestea s-a adăugat și faptul că (adevărat sau nu), după declanșarea războiului, evrei din Iași în principal și-au declarat ostilitatea Armatei Române și simpatia față de Armata Roșie, drept care, prin radio ar fi indicat aviatorilor sovietici obiective de bombardat de pe teritoriul României.

Din acel moment se poate vorbi de o cvasigenerală atmosferă antisemită în România, rezultatul fiind asasinarea unor evrei în Iași (și, ca o consecință: "Trenul Morții"), precum și încuviințarea dispozițiilor guvernamentale de a-i lichida pe evreii capturați pe solul Basarabiei și Bucovinei, apoi de a deporta în Transnistria evrei din restul României - dintre care foarte mulți au fost - să ne temem de cuvânt, dar să-l rostim: lichidați - deși nevinovați (altfel ar fi rămas locului?).

Înapoi la cronologia (pe care o ignoră Românii și pe care, în acest nod, Evreii o manipulează) :

Așadar, autorii **Cărții negre** din 1945 (coordonatori : Ehrenburg și Grossmann) **inversând cronologia evenimentelor**, susțin: "severitatea" cu care i-au tratat autoritățile sovietice pe "reprezentanții" moșie-rimii regalisto-burgeze românești (din timpul Primei Ocupații : iunie 1940-iunie 1941) s-a datorat... masacrării evreilor în Ucraina !

Nu este vorba, aici, de o "scăpare" (doar Evreul nu e român, ca să nu știe pe ce... timp trăiește) ; nu doar de luarea drept cauză a efectului (și vice-versa, vorba clasicului), pentru că în relațiile româno-evreiești mai este mult de cercetat, mult de discutat. Ci de o pură (și vulgară) inversare cronologică a unor evenimente, care nu s-au succedat cum pretinde **Cartea neagră** (1945).

Așadar : când va fi organizată dezbateră cu pricina, va trebui produs și "materialul didactic" - în mare, alcătuit din o hartă, ca să arate **unde** s-a întâmplat ce s-a întâmplat precum și un "tablou" pe care să fie înscrise datele **când** s-a întâmplat ceea ce s-a întâmplat.

Când vom ajunge să spunem și noi : «Iată, aceasta este partea noastră de vină» vom ști că ne-am ridicat în două picioare. Până atunci - nu.

Am auzit, am citit stupidenii ca : "Nu-mi pot cere iertare pentru ceea ce li s-a întâmplat evreilor, pentru că pe atunci nu eram născut, deci nu am nici o vină" - am citat din gândirea șchioapă, beteagă a unui ins care trece drept "director de conștiințe", este redactor-șef la *România literară*, băgător de seamă pe la Televiziune, iar de alaltăieri face și pe țăranistul și pe militantul constantinist - poartă numele : Alex. Ștefănescu. A publicat în *România liberă* cretinăria din care am citat - i-am răspuns în *Cotidianul* (1998)...

Deasemeni va fi necesar ca Evreii să recunoască partea lor de vină - atât în comportamentul bestial din timpul ocupării Basarabiei, Bucovinei de Nord și a Herței - și în al primei ocupații sovietice (27 iunie 1940-22 iunie 1941) ; cât și după re-ocuparea României întregi începând din martie 1944. Dacă vor refuza să admită că și ei au fost "capabili" de fapte reprobabile, vor întări pozițiile acelor români care, simetric, neagă până și deportarea evreilor în Transnistria! Or Evreii au nevoie de dialog - și cu Palestinienii, și cu Românii. Dialog din care nici una din părți nu va ieși "învinsă", "umilită", "negată".

Dacă sânt... antisemit? La o astfel de întrebare refuz să răspund. Nu mă definesc în raport cu **alții**, ci în raport cu **alte**... Consider că somația : «Dovedește-mi că nu ești antisemit !» este, nu doar de o insolentă fără margini, dar și de o întristătoare lipsă de inteligență.

Pe întrebător l-a întrebat vreodată cineva dacă este... anti-*goi* ?

Îi suspectez și pe acei evrei care afirmă că noi, Românii **nu** sântem... antisemiți. Este un **răspuns ne-cerut**.

Mi-a fost dintru început antipatic pseudonimul "Nicolae Niculescu" sub

care a apărut eseul **Secretul Scrisorii Pierdute**, în revista *Ethos* nr. 2/1975 - pe care s-a întâmplat să-l dactilografieze eu, în 1973, în prima călătorie la Paris. Nu știam cine se ascunde sub "Niculescu", am aflat abia după moartea lui... Steinhardt. M-am întristat : **Jurnalul Fericirii** (la scoaterea din România a variantei ajunsă la Virgil Ierunca dădusem și eu o mână de ajutor, prin 1975) părea scris de alt autor... Deci nu mi-a plăcut - dar deloc - eseul : un asemenea text protocronisto-filoromânist ar fi putut apărea foarte bine în România lui Ceaușescu. Tezele "niculești" erau :

- "Poporul român este un popor bun, blând, omenos - poate cel mai omenos din lume" ;

- "Caragiale, cel din **Scrisoare Pierdută** nu este deloc, dar deloc un autor «rău» cu personaje sale - din contra : el este foarte bun" (dacă provine din poporul român...);

- "Poporul român nu este deloc antisemit..."

Față cu ultima afirmație îți vine să zici :

«Dar devine (antisemit), auzind asemenea bazaconii».

Mi-a fost dat să întâlnesc și în textul lui Virgil Duda, **Patria furată**, scris în Israel, ajuns la Paris în toamna anului 1989, afirmații ca :

"Românii nu sunt antisemiți".

Dacă un român ar fi zis-scris una ca asta, aș fi fost sigur că :

a) este (antisemit) ;

b) un cretin i-a aruncat această acuzație și el nu mai știe cum să scape de ea. Dar un evreu?

Am folosit termenul "suspect" - nu e o scăpare, fiindcă Leon Volovici - unul dintre "istoricii" lucrând pe vremuri la Iași, acum în Israel, a susținut același lucru despre Ion Antonescu - dar în ce companie? În a lui I.C. Drăgan!

Vasăzică un Ed. Reichmann, tovarăș de lupte de clasă al lui Iliescu pretinde că toți Românii sunt antisemiți, în timp ce L. Volovici, de lângă Drăgan, susține că Antonescu, autorul decretelor prin care evreii erau trimiși la moarte în Transnistria nu era el chiar așa de antisemit !

Dacă este ceva de înțeles din această... contradicție, apoi iată o ipoteză:

Ed. Reichmann, Radu Ioanid, Norman Manea - și încă alții, domiciliați în afara Israelului, pot să scrie adevăruri, neadevăruri, întru apărarea Evreului;

Duda, Volovici (și alți istorici oficiali) reprezintă interesele Israelianului (care nu coincid întocmai cu ale Evreului...).

Dacă tot vorbim de antisemiți, antisemitism...:

Am auzit din gura multor evrei cuvinte grele la adresa coreligionarilor, acuzându-i că, adeseori, prin exces, provoacă, fabrică antisemitism. Ba i-am auzit pe unii dintre ei declarându-se... antisemiți, din această pricină.

Nu i-am contrazis.

31 martie 2000

Între timp am citit "polemica" din revista 22. Nu mi-a modificat întru nimic opinia formată, chiar fără "bibliografie". Așadar rezum :

- Liiceanu în "Sebastian, mon frère" nu dă semne de antisemitism (dacă aș fi rău, aș spune: din contra, vădește un filosemitism unsuros, fără altă necesitate decât pregătirea terenului pentru erijarea propriei statui de "persecutat de comuniști", căci el, de la patuzopt, mă-nțelegi, a avut chiar și gripă);

- Voicu, în textul ce a provocat Marea Bătălie de la Iazul Mic nu formulează acuzația de antisemitism la adresa lui Liiceanu (orice ar spune Vasile Popovici);

- Strălucit sfertodot, consecvent necinstit, Ed. Reichmann, dînd citate fanteziste, rezumînd aiurea (dar consecvent acuzator), manipulînd textele "citate" (vezi includerea unor nume de... filosemiți în textul lui Voicu : Tepeneag, Breban, Iorgulescu) a aruncat o piatră în baltă - însă cei care au încercat să o scoată nu sunt deloc mai înțelepți. Nu mai interesează ce spun Pavel Cîmpeanu, Ioanid, Lavastine-Laignel.

Aceste două "tabere" sunt făcute să nu comunice ; alcătuite din persoane pentru care adevărul, într-o dezbatere, reprezintă o chestiune cu totul secundară, chiar neglijabilă, era fatal ca "dialogul" să arate ca în România :

fiecare individ își zice (mai tare, mai foarte-tare) poezuaua, nu ascultă ce spune interlocutorul - în schimb îl acuză de toate păcatele.

Chestiunea cu "antisemitismul", în ciuda spațiului tipografic ocupat rămâne una secundară, oricum : o concluzie trasă fără premise.

Încăierarea are loc pe aceste două răspunsuri (la întrebări) :

1). Este adevărat sau nu că Evreii, au constituit factorul determinant al instaurării comunismului în România ?;

2). Se poate pune semnul egalității între nazism și comunism ? Dar între Holocaust și Gulag ?

Ca unul care, pe de o parte, am trecut prin "asta" (am fost acuzat, simultan, de antisemitism/jidovism); pe de altă parte cunosc istorie - corect ar fi : "cunosc prea puțină istorie, însă Liiceanu, Reichmann, Manolescu, Z. Ornea : deloc..." - îmi îngădui să intru în vorbă:

1) Se înșeală Românii care susțin că Evreii au constituit **factorul determinant** în instaurarea comunismului în România.

- "**determinantul** factor" al instaurării comunismului **și** în România a fost Armata Roșie, ea ne-a ocupat țara ;

- nu doar în România Evreii au jucat **un rol de prim plan** în instaurarea comunismului : în Rusia, în 1917, în Ungaria în 1919...;

- nu doar în România, ci în întreaga Europă de Est ocupată militar de Ruși după 1945 Evreii au contribuit la instaurarea comunismului, în rolul de:

- **colaboratori** ai ocupantului, recrutați dintre autohtoni, fără a fi uitați **colaboratorii** unguri, țigani, ucraineni - și... români ;

- **emisari ai Moscovei** (evrei ruși, evrei unguri, evrei francezi... etc), dar existau și ne-evrei : ruși-ruși, bulgari-bulgari, unguri-unguri...

Și Turcii foloseau, atât **colaboraționiști** (dintre boerii pământeni) cât și **trimiși-străini** : armeni, albanezi, aromâni, din Imperiul Otoman, în special greci din Fanar. Nu Rușii ocupanți i-au folosit, primii, pe minoritari pentru a-i supune pe majoritari, la urma urmei, era în firea ocupantului să folosească drept auxiliari recrutați dintre minoritățile etnice persecutate anterior (Evreii, Țiganii). [În România a existat o minoritate etnică nepersecutată anterior, dar care a fost din plin folosită de ruși împotriva majorității românilor : Ungurii];

Firește, Evreii care susțin că ei au jucat doar un rol de "colaboratori de rând", spun-scriu un neadevăr flagrant. Nu au fost deloc "de rând", ci zeloși, unii chiar fanatici. Uitând, cu program (sovietic) așezarea în timp a evenimentelor, au justificat agresiunea (1940-41), prezentînd-o ca răzbunarea pentru deportarea și masacrarea coreligionarilor lor, de către români, **după 22 iunie 1941**, eludînd faptele lor abominabile dintre 27 iunie 1940 și 22 iunie 1941, în Basarabia și în Bucovina de Nord - adevărat, sub drapelul ocupantului sovietic. În fapt, **răzbunarea** evreilor pe (nu numai) români nu avea o cauză imediată, ci urca, în timp, la dărâmarea Ierusalimului și la diasporizarea (diseminarea) lor în cele patru puncte cardinale - mai cu seamă la persecuțiile crâncene la care i-a supus Biserica Creștină - nu doar cea catolică: în Imperiul Rus, nu supușii polonezi, papistași au inventat **pogrom**-ul, ci stăpânii ruși și ortodocși. Revoluția bolșevică le-a dat puterea de a lovi în creștinism - să ne imaginăm ce s-ar fi întâmplat dacă Armata Roșie ar fi ajuns până la Atlantic, ocupînd țări catolice : Franța, Italia, Spania, Portugalia...

[Au dreptate Evreii să se răzbune pe prigonitorii, persecutorii lor? După Legea Talionului : da. Însă, după cele Zece Porunci, nu au voie să mintă, să falsifice adevăruri].

Tot așa, Românii care susțin : Evreii au jucat un rol **determinant** în instaurarea comunismului în România spun-scriu un neadevăr. Rolul Evreilor a fost foarte mare, disproporționat, chiar față de minoritatea maghiară (până în 1952 erau mai numeroși proporțional decât ungurii, și în posturi mai importante) - dar nu "determinant" - măcar pentru faptul că Armata Roșie care ocupase România nu era alcătuită din ostași evrei...

2). În disputa Holocaust-Gulag cei care se înșeală - și încearcă să înșele - sunt Evreii.

Foarte bine că nu vor să uite persecuțiile la care au fost supuși în 2000

ani, în acest secol culminând cu tentativa de lichidare organizată de naziști.

Inadmisibil ca Evreii să minimalizeze, să banalizeze, să împingă pe al *n*-lea plan, ba chiar să nege masacre (catalogate și ele ca genocid), ale altor seminții decât a lor, fie semnalate înainte de Holocaust, ca al Armenilor din 1915, fie de după, ca cele din Tibet, Cambogia, Etiopia, Ruanda, Cecenia...

Anul trecut, aici, în Franța, a izbucnit un scandal - repede înăbușit: comunitatea armeană solicita de multă vreme recunoașterea oficială a genocidului perpetrat de turci în 1915. Președintele republicii, Chirac, a făcut o declarație publică în sensul recunoașterii, dar Senatul s-a opus și se opune în continuare... De ce ? În primul rând pentru că ar însemna să condamne Turcia, un foarte important client al industriei aeronautice franceze ; în al doilea : Israelul "recomandase insistent" Turcia (în ce calitate, recomandarea?) pentru a fi cooptată în Comunitatea Europeană (!), desigur, din motive de strategie locală (a Orientului Apropiat). Simultan, s-a declanșat o "dezbateră științifică" privind genocidul armenilor, printre **negaționisti** aflându-se istoricul Gilles Veinstein, turcolog, profesor la Sorbona (coautor cu Mihnea Berindei a unui studiu despre vămile turcești). Acesta, cu o surprinzătoare suficiență, a negat atât *intenția* (de lichidare) a turcilor, cât și *caracterul programatic* al masacrării armenilor din Imperiul Otoman, în 1915. Și mai grav, lui, evreu, nu-i păsa că intră în categoria **negaționistilor** - adevărat, el nega "doar" masacrarea unor *goi*...

Astfel de "demersuri" sunt nedemne și nu fac decât să confirme acuzațiile Palestinienilor : Evreii au instituit un monopol al suferinței, interzicând altor comunități un loc, nu doar pe pământ, sub soarele Palestinei, ci și în memoria oamenilor.

Este inadmisibilă "interdicția" impusă de evrei de a pune pe două coloane nazismul și comunismul, de a compara Holocaustul cu Gulagul. Extermnarea evreilor, explică ei înșiși - programată de naziști, pusă în aplicare cu o cruzime fără margini și cu urmări catastrofale pentru comunitate - este **unică**, în istorie, deci **incomparabilă**. Prin urmare, **alții** nu au dreptul de a folosi termenul "holocaust" când vorbesc de un masacru, de o ucidere-în-masă a unei comunități, a unei categorii umane... Astfel, un prieten din exil, armean (Armand Malumian), a fost tratat de blasfemator pentru că a scris aproximativ: "La Vorkuta, după grevă (el fiind unul dintre organizatorii legendarei greve, împreună cu compatriotul nostru, Johann Urwich, în iulie 1953 - n. m.), represiunea a fost un adevărat holocaust..." - expresie nefericită, atât.

La urma urmei, **holocaust** (termen greco-latin, tradus în românește prin "ardere de tot"), a fost pentru întâia oară consemnat, deci impus de... catolicul François Mauriac, în 1958 (în ziarul *Le Figaro*), pentru a desemna - alături de ebraicul **șoah** - exterminarea evreilor de către naziști.

O bună parte din vină o poartă în această "discuție" deturnată ne-evreii. Neinformați, ignorați, mai grav : amnezici - sunt ușor de manipulat, de dezinformați, de... diversionați (neștiind despre ce vorbesc). Dacă Liiceanu, Manolescu, Tudoran ("și alți antisemiți", vorba tovarășului de nădejde Ed. Reichmann) ar fi avut elementare cunoștințe de istorie, ar fi știut :

- a) este adevărat că **doctrina** nazistă prevedea, negru pe alb, lichidarea rasei evreiești...

numai că **practica** nazistă a trecut la lichidarea și a altor etnii decât cea evreiască : țigănească și slavă ; a unor categorii ca homosexualii, handicapații, comuniștii, masonii, catolicii, etc ;

- b) este adevărat că **doctrina** comunistă nu prevedea lichidarea-de-rasă, ci "doar" lichidarea-de-clasă : burghezimea, țărănimea, clerul, ofițerimea...

numai că **"practica"** comunistă a dus la lichidarea unor comunități etnice : ucraineană, baltică, "moldovenească", tătarască, cecenă ; a unor categorii : deviaționiști, cosmopoliți, sioniști, naționaliști, spioni, sabotori.

Deci și nazismul și comunismul au fost (nazismul a murit, trăiască comunismul! - în Cuba, în China, în Coreea de Nord) doctrine ale distrugerii omului, de distrugere a valorilor umane, rezemate pe valorile iudeo-creștine.

Dacă este de înțeles (nu de încuviințat) că Evreii "evită" să vorbească

despre masacrarea programatică și a țiganilor, și a polonezilor, și a ucrainenilor, și a bieloruşilor, este insuportabil ca directori ai intelectualității române să deschidă ori se angajeze în dezbateri, în totală necunoștință de cauză.

Normal ar fi fost, nu să considere ca țintă finală "listele de colaboraționiști evrei" (și eu pot face "lista colaboraționiștilor... ardeleni" - aceștia, spre deosebire de evrei, fiind : **vânători de frate** - începînd cu sinistrul Petru Groza, continuînd cu securiștii doar culturali : Beniuc, Dumitru Mircea, Andrițoiu, Virgil Cîndea, Titus Popovici, Francisc Munteanu, Francisc Păcurariu, Romul Munteanu, Dodu-Bălan, Ion Brad, Ghișe, Lăncrănjan, Dumitru Micu, D.R. Popescu, Petre Sălcudeanu, Ioan Alexandru, A.D. Munteanu, Buzura...) ; nici compararea Holocaustului cu Gulagul, ca să se știe (!) care a fost primul, în timp, care l-a "produs" pe celălalt. Ci să vorbească despre Fenomenul Terorist Nazist **și** despre Fenomenul Terorist Bolșevic ca despre **monstruoșități paralele și simultane, cu efecte identice : asasinarea a zeci de milioane de nevinovați**. Să afirmi : "Gulagul a fost un holocaust cu mai multe victime" - este o ineptie, chiar de conține și o parte de adevăr. Fiindcă nu poate fi concepută "superioritatea cantitativă" a unei orori față de o alta, crima începe de la o victimă, nu de la **un milion**.

Normal ar mai fi fost - în fața evreilor care nu admit paralela "Holocaust-Gulag" - ca ne-evreii să fi făcut trimiterea bibliografică necesară:

"Operația" fusese făcută de mult, **și** de către intelectuali evrei :

- Vassili Grossmann (coautor, în 1945 al **Cărții negre**, pomenite), în romanul **Viață și Destin**, scris în stare de trezie morală (1954);

- André Glucksmann - "noul filosof" : acum 25-30 ani pune pe două coloane Gulagul și Holocaustul în volumul **La cuisinière et le mangeur d'hommes**.

- Marc Ferro - de câțiva ani buni susține la televiziune o excelentă emisiune, iar de curând a publicat un volum despre nazism **și** comunism ;

- Alexandre Adler - în vremea din urmă și el oficiază la televiziune cu excelente emisiuni despre comunism **și** nazism.

Nu numai aceștia, dar și Hannah Arendt și Pierre Hassner și Alain Besançon "au comis blasfemia" de a compara ororile acestui secol oribil !

Iar pentru că unii gazetarnici români, grozav de perspicaci au găsit că autorii **Cărții negre a comunismului** sunt, cu toții evrei, de ce n-am arăta că **și acolo** se face comparația între crimele naziștilor și cele ale comuniștilor ?

Dezbateră de pe Dâmbovița mi se arată ca o vulgară hărmălaie, în ea rolul principal deținîndu-l ignoranța crasă, analfabetismul în materie de istorie elementară al intelectualului român - fie el și evreu.

Peticul obrăzniciei și nerușinării unui Ed. Reichmann ("specialistul în literatură română", pentru care Cezar Petrescu și Camil Petrescu sunt una și aceeași persoană și autor : "C. Petrescu") și-a găsit sacul în suficiența, înfumurarea ignorantă și neonestitatea unor Liiceanu, Manolescu, Tudoran...

*

Paris 1 august 2000

Culoarea curcubeului '77 (Cutremurul oamenilor)

- autoprezentare la ediția de autor -

Cartea de față este una de mărturie. Ea dă seama de faptele devenite istorie din iarna-primăvara anului 1977, în România.

Cartea aceasta este o carte de mărturie.

Re-afirmația de mai sus poate fi luată și ca o insultă la adresa (eventualilor) cititori : dar bineînțeles că acesta este un volum cuprinzînd o mărturie, am înțeles-o, o știm, nu e nevoie să ni se repete ca unor copii cretini...

Ba este nevoie : Românul nu știe istorie - **și** nu vrea să știe ; Românul nu știe pe ce lume s-a aflat **și** nu are chef să afle de la alții în ce fel de prezent-perpetuu face, de zece ani, pluta. Concluzie : refuză să audă din gura altuia adevărul potrivit căruia nu a fost el chiar atât de anticomunist cum se laudă de la "revoluție" încoace și nu a mers chiar totdeauna cu "ai noștri", a umblat, a

umblat și cu “ai lor”. A, dacă ar fi vorba de fapte-de-vitejie din trecutul-glorios, el ar asculta cu drag lecția de istorie din manualul clasei a IV-a despre Sarmisegetuza, Rovine, Călugăreni, Valea-Albă, Mărășești...; deasemeni dacă s-ar vorbi despre Marea Revoluție din Decembrie ‘89 la care a participat cu deplină dăruire, în mod neprecupețit dimpreună cu întreaga-i familie mioieritică la uciderea rituală a Ceaușescului (cel căruia, abia ieri îi ura - din inimă - să trăiască,-n veac!); și, desigur, dacă ar fi vorba de Maglavitul Pieții Universității, unde-când intelectualitoții români cuprinși între 8 și 80 ani și-au dat examenul de corigență la materia numită : *normalitate*, drept care s-au înscris și au urmat cursul accelerat (fără profesor și fără risc), nu doar de democrație, ci chiar de morală cetățenească : rom-ethica ; sau, neaoș : băștinethica.

Altfel, **nu**. Cu atât mai **nu**, cu cât “așa-zisa-mărturie” (din așa-zisa carte de față) nu a primit aprobare-de-sus, de la Uniunea Scriitorilor (vechi și noi - și actuali); nici de-și-mai-sus, de la C.C. al Monicăi Lovinescu. Cea care, după decembrie 89, s-a părăsit pe sine, s-a răsucit către noi cu cealaltă față de Ianus - tot a Domniei Sale, din moment ce o poartă de atâta amar de timp și tot nu o jenează ; într-un moment de rătăcire a decretat public, în februarie 1997 : “Îmi pare rău că l-am cunoscut pe Paul Goma”! Eroare sau doar gafă : de regulă Domnia Sa, practica subterana, taina, “clandestinitatea”, “topsecretul”, intermediarutul, excluderile... anonime” (vezi **Jurnal pe sărite**, însemnarea de la 14 noiembrie 1989, p. 246). Mobilizată grabnic de goarna est-etică, în chiar “febra revoluției la români (dar la românce !)” puradeimea condeioasă, în frunte cu danciu modest autonumit : “frerul Sebastianului” (cunoscut ca cel-mai-tânăr-filosof-la-român ; inventator de Heideggeri județeni; de arhei comunale), a tăbărit asupra răupărutului, distrugându-i cărți tipărite și nedistribuite (cazul **acestei cărți de mărturie**, editor-topitor : Liiceanu ; cazul **Gărzii inverse**, topitor-editor : Sorescu) ; neutralizându-i altele (ca **Patru dialoguri** finanțat de Soros, și needitat de M. Papahagi) ; nimicindu-i altele, ca **Jurnal I-II-III**, prin o campanie de presă la care a participat floarea cea vestită a literaturii cotidiene suptătoare de lapte rezistent-culturalnic din țâțele: Ivașcu, Gogu Rădulescu, Noica, Crohmălniceanu (aceeași gloată elitardă a fost asmuțită și asupra lui Caraion: mort, reproș viu la adresa vânzătorilor de frate) ; iar după decretul Monicăi Lovinescu (revenită la confidențialitatea care-i șade mai vârtos ca o mânășă): «Goma e contestat», rari sunt “sinucigașii” care îndrăznesc să încalce ukazul Direcționatoarei Presei Literare și a Gândirii Culturale Românethice.

Aceasta este o **carte de mărturie** - despre ce s-a petrecut, în iarna-primăvara lui 1977 cu noi, tot români, cu noi, tot soți și părinți, cu noi, tot din carne și din sânge ; **carte de mărturie** despre ce și cum și cât am pățit noi, nu “eroi”, nu “excepții”, cum ne-au botezat în mod interesat lașii, vânzătorii de frate, dezertorii de atunci, profitorii de după decembrie 89. Liiceanu și Blandiana și Adameșteanu și Doinaș și Mircea Iorgulescu și Manolescu și Buzura și Pleșu - și alți dilemōși șiretlicarioți carpa’dâmbovitelinieni au calculat fulgerător-cobilitar câștigul și au găsit că dacă ne saltă pe noi (cei care rostim tare ceea ce gândim - nu ca ei, melancoleții) într-o categorie... inaccesibilă altora, ei, acei alții vor fi considerați, nu doar nevinovați (fiind ei vino-vați cu toții...) ; nu doar absolviți de păcatul greu de a-și fi trădat chemarea de scriitor, nu de inginer - nici chiar de profesor universitar, dar prin vicioasa lege a pendulului vor fi propulsați “după revoluție” (sic!) pe cele mai înalte culmi ale scaunelor, care de care mai cu vedere-la-stradă și mai bine-plătit și mai nemeritat. Ca supliment : doar rezultatul (nu și demersul) luptei pentru ciolan va fi consfințit (de istorie - căci istoria, e-he, câte a văzut ea, la viața ei...) și consacrat de Monica Lovinescu, consacratoarea de disidenți ca Hăulică, nășitoarea de rezistenți pe Hula Păltinișului, ca Liiceanu, fabricanta de sertariști ca Blandiana precum și alte făinuri din aceeași țărâțe : trei-nule...

Această carte este una de mărturie. Despre faptele de curaj și de slăbiciune ale noastre, a celor care, în 1977, am crezut că scriitorul este purtătorul de cuvânt al semenilor săi nedăruiți cu harul vorbirii.

Ei bine, “după revoluție”, în primul rând **scriitorii români** au fost aceia

care s-au opus din răspuțeri, făcînd tot ce depindea de ei (mai bine se opuneau comunismului lui Ceaușescu, să nu se lase piteștiți-cultural, să nu ajungă se întrecenzureze bine-bine, apoi să se pupe-n 'Ndependență - ce nevoie de caralii...? - ei, da și să piardă apartamentul, pașaportul, rubrica, amanta?) pentru ca o astfel de **dezvăluire** (sic!) să nu ajungă la cunoștința cititorului ; pentru a nu li se cunoaște adevărata înfățișare - un fel de a vorbi, scriitorul român, cu două-trei excepții, nu are față, chip, obraz (!), ci o sumă de măști - schimbate după facultăți, vorba lui Moromete, cel care știa el ce vorbe(ș)te...

Abia în al treilea rînd s-au opus apariției, difuzării și comentării mărturiei de față activiștii, securiștii...

...Fiindcă în al doilea rînd s-au împotrivit - prin tăcerea impusă în jurul mărturiei - tot **scriitorii**, de astă dată aceia care confecționează (de la 1 ianuarie 1990 fix) istoria României după interesul și bunul plac, nu ca "înainte", ale partidului comunist, ci ca acum : după ale lor, ale nevestelor lor - și, desigur ale clanului (altfel spus : breasla scriitoricolă)... Cine se îndoiește (și) de afirmația aceasta este invitat să consulte volumele de "sinteză" (istorică) apărute. Va observa (dar oare va fi în stare să observe o *lipsă*?, pentru așa ceva este elementar-necesar să cunoști, cât de cât,... *prezența*): nici în întreaga colecție a revistei *Memoria* (sic !) - avîndu-i în colegiul redacțional pe Doinaș, Blandiana, Paleologu, Monica Lovinescu, Virgil Ierunca, ba chiar și pe Ion Vianu, (unul dintre semnatarii Scrisorii noastre din 1977) ; nici în **Anexa** Blandianei și a Liiceanului la **Cartea neagră a comunismului** ; nici în "istoriile", altfel hărnicuț alcătuite ale Gulagului românesc (sic-sic) - nu va întâlni măcar pomenite evenimentele din iarna-primăvara anului 1977.

Tre excepții - cu care **nu** se face primăvară :

- Volumul **O istorie sinceră a poporului român** de Florin Constantiniu (ei, da...), ed, Univers Enciclopedic, 1997 ;

- Emisiunea Luciei Hossu-Longin din serialul **Memorialul Durerii** - din 1998...

- Manualul de istorie pentru Clasa a XII-a de la ed. Sigma, 1999.

Povestea **acestei cărți de mărturie** este :

Am ajuns la Paris în 20 noiembrie 1977. La 22 noiembrie am dat o conferință de presă în Auditoriul FNAC-Montparnasse. Prezent, Claude Durand, "vânătorul de disidenți", mi-a propus să scriu, pentru editura Seuil (cu Gallimard încheiasem contract pentru romane) un volum de mărturie despre evenimentele din 1977 din România - pe care tocmai le povestisem...

Am fost de acord. Peste șase luni (în luna mai 1978) am predat manuscrisul primului volum cuprinzînd "Iarna" și "Primăvara" ("Vara" și "Toamna" ar fi fost incluse într-un al doilea). A fost botezat în franceză: **Le Tremblement des hommes** (titlu sugerat de un reportaj din *Le Nouvel Observateur* din mai 1977, semnat : Bernard Guetta - care scrisese că în acel an România cunoscuse două cutremure : unul de-pământ, altul de-oameni), purtînd un subtitlu editorial : **Peut-on vivre en Roumanie aujourd'hui ?** În traducerea lui Alain Paruit, volumul de mărturii a fost lansat la 5 martie 1979, în prezența lui Eugène Ionesco și în a lui Fernando Arrabal. În 1980 a apărut traducerea în neerlandeză (Paul Koeck), sub titlul : **Met het woord tegen de muur**, la Elsevier Manteau, Anvers.

Dacă în neromânește (fragmente au fost publicate și în germană, în engleză, italiană, cehă, poloneză, rusă) mărturia despre 1977 a avut parte de o primire favorabilă, devenind de referință, în limba în care a fost scrisă - româna - și în țara în care se petrecuseră evenimentele (România) a avut o soartă de neexplicat, de neacceptat în oricare altă comunitate din Europa :

Nu a fost vorba de vreun "ghinion" de vreun "accident", nici de sărăcia în care se zbăteau editurile după decembrie 89. Ci de **sabotaj**. Doi ani (1990-1992) eu, autor nu am înțeles adevărul ; alți doi-trei ani am refuzat să accept evidența aceluia adevăr : **sabotajul** cărții de mărturie **Culoarea curcubeului '77** nu era opera cenzorilor, a activiștilor, a securiștilor - a **dușmanilor comuniști** care aveau tot interesul să nu li se afle faptele murdare ; **sabotajul** a fost imaginat, pus la cale, menținut în vigoare și în ziua de azi, 11 ani după "revoluțiunea la români"! de **colegii mei, scriitori, de prietenii mei din țară**

(foste victime ale cenzurii comuniste) și *de prietenii din exil, de "camarazii de baricade"* ai mei Monica Lovinescu și Virgil Ierunca, cei care își sacrificaseră viața luptei - pe calea undelor - împotriva cenzurii comuniste.

Acela care se îndoiește de afirmația de mai sus (cum m-am îndoit și eu, până prin 1995...) este poftit să deschidă **Jurnal pe Sărite** (ed. Nemira, 1997), la pagina 259, să citească însemnarea de la 19 ianuarie 1990 - la mai puțin de o lună de la "revoluție" [N-ar fi stricat să o fac eu, primul : m-aș fi scutit de multe (des)iluzii]. Va constata că "întâlnirea de lucru" la care rămăsese stabilit să particip și eu pentru alcătuirea portofoliului editurii Humanitas se ținuse cu două zile mai devreme, fără mine - totuși, singurul avînd experiență editorială (franceză); totuși, autor de cărți ; totuși, scriitor care - alături de Tepe-neag - dăduse o mână de ajutor la publicarea în Occident a unor scriitori din Orient. Reuniunea din casa Monicăi Lovinescu se făcuse fără mine, cel anunțat, în mod repetat, de întâlnire. Nu din întâmplare, nici din vreo "uitare" - ci cu program : nu pentru întâia oară "Monicii" mă excludeau de la întâlniri importante la care, pe de o parte aveam tot dreptul să particip, pe de alta, fusesem repetat anunțat de iminența lor. Dacă am fost lăsat eu de o parte (repet : la alcătuirea portofoliului editorial), în schimb (n-ar fi mai bine dacă aș spune : "în locul meu"?), participaseră la discuții, își dăduseră cu părerea, făcînd să încline balanța în favoarea sau în defavoarea editării, la Humanitas, a cutărui scriitor, a cutărei cărți iluștri cunoscători ai literaturii în general, ai celei românești în special precum turcologul Mihnea Berindei și Beatrice a sa din acel trimestru, fata Doinei Cornea.

Mai apoi Monica Lovinescu mi-a explicat: ei lucraseră foarte bine și fără mine - ce voi mai fi vrînd, din moment ce pe "lista lui Liiceanu" fuseseră incluse și cărțile mele **Culoarea curcubeului** și **Gherla** ? Am mormăit că, dacă aș fi fost prezent, mi-aș fi propus cărți de ficțiune - **Ostinato**, **Gardă inversă**, **Din Calidor**... Atunci a reieșit că Monica Lovinescu, cea care timp de două decenii susținuse la Europa liberă că Goma este și autor de romane, nu doar de proteste, surprinzător, făcea cauză comună cu cei care, în țară, îmi negau talentul (recunoscînd că ceva-ceva curaj parcă aș avea...). Presupun că în acea împrejurare D-sa a inaugurat adânciunea: "Nu e momentul", care va face emuli de toate sexele și carieră de panaceu. În continuarea mișcării, D-sa mi-a dat și prețioasa dublăindicatie : de a nu-l "înjura" pe Liiceanu (care-i de-al nostru) și de a nu căuta de dinți calul de dar... Nu vedeam care putea fi darul pe care mi-l oferea, mie, proaspătul editor dar (încă) nu se făcea să contrazică o doamnă. Oricum, la prima ocazie i-am mulțumit lui Liiceanu, i-am propus alte cărți. Mi-a răspuns afirmativ, însă pentru moment să vedem cum merg celelalte, călduros-recomandatele de Monica Lovinescu, de Berindei și de fata Cornii.

...Am văzut. Și nu am crezut. Nici atunci când unii critici literari, scriind despre **Culoarea curcubeului**, afirmau că își procuraseră volumul prin "pile" de la București, în provincie nu se difuzase; când alții mărturiseau, în scris, că dacă nu s-ar fi aflat în relații de prietenie cu un ministru al culturii (O. Pecican despre I. Vartic), n-ar fi avut de la cine împrumuta un exemplar...

Ce se întâmplase cu tirajul **Culorii curcubeului** ? Întrebat, Liiceanu răspundea că or fi încurcături cu distribuția. Explicația prietenului meu (Liiceanu) îmi era suficientă...

...Până când, în 1992, am citit în presa din țară informația potrivit căreia volumul editat în iunie 1990, nedistribuit, depozitat și păstrat..., ar fi fost trimis la topit, la Fabrica de hârtie din Bușteni. Editorul a negat că ar fi făcut "una ca asta". Aș fi rămas în continuare pe mîna prietenului Liiceanu, dacă prietena Monica Lovinescu nu l-ar fi apărut pe "Gabriel" în stilul inimitabil al Domniei-Sale, adică : imediat după ce a respins bănuiala (că îmi distrusese volumul nedistribuit), socotind-o declarație neprietenească, ba chiar calomnioasă, a continuat : Dar *așa* (subl. mea) a făcut Gabriel și cu cărțile lui Cioran și cu ale lui Ierunca - de ce ei nu se supără? Eu, nefiind Cioran-Ierunca, m-am supărat, am povestit povestea poveștii cu 1977 la români într-o scrisoare deschisă, publicată de Liviu Antonesei în *Timpul* și am îndreptat tipărirea la Oradea a adevăratei ediții din **Culoarea curcubeului** (volum

apărut în 1993, în îngrijirea lui Florin Ardelean, Tiberiu Ciorba și Traian Ștef), inaugurând astfel Biblioteca Revistei Familia. [Aceiași inimoși cărora li s-a adăugat Laszlo Alexandru au scos, în 1995, volumul **Scrisori întredeschise**, apoi au abandonat partida, învinși, nu doar editorial-financiar, ci datorită atacurilor, presiunilor exersate de “colegi” (Simuț, Chirilă) și de “maestri” (Zaciu, Buzura, Eugen Simion)]

Culoarea curcubeului a cunoscut două (!) ediții - însă rari sunt cei care “și-au procurat” un exemplar; deși “materialul” acopere un moment de istorie, comentatorii - de literatură, de istorie - nu pomenesc nici momentul, nici volumul care a dat seama... Am avut nevoie de zece ani, ca să înțeleg, cu mintea românului cea de pe urmă :

Îmi imaginam că scriind - în țară, și nu la adăpost, în spațiu (exil) și în timp (*numai după decembrie 89*)... - cărți ca **Ostinato, Ușa noastră cea de toate zilele, Gherla, Gardă inversă**, apoi în exil : **Culoarea curcubeului, Soldatul câinelui, Patimile după Pitești**..., “comiseseam” cărți anticomuniste, anti-securiste...

Mă înșelam, nu-mi dădeam seama - eu, autor - ce “caracter” au cărțile pe care le scriam :

- Legionarii califică **Patimile după Pitești** : “o carte antilegionară” ;
- Evreii consideră **Din calidor** “o carte antisemită” ;
- Securiștii de ieri, deci, fatal : ultranaționalistii de azi găsesc aceeași carte (**Din calidor**) “o carte jidovită” ;
- Securiștii, înalt-activiștii deveniți peste noapte după modelul sovietic: credincioșiștii habotnici de azi sunt convinși că **Arta refugii** este “o carte anticreștină în general, antiortodoxă în special” ;
- Scriitorii români din România au hotărât (la îndemnul Monicăi Lovinescu și al lui Liiceanu - acesta ghidat și de indicațiile-prețioase ale lui Brucan și ale lui Sturdza-Voican) : **Culoarea curcubeului** este “o carte anti-scriitoricească” (după cum **Jurnalul** : una “antiromânească”).

Această **carte de mărturie** este, cu neînsemnate îndreptări, cea scrisă între decembrie 1977 și mai 1978 ; cea predată în luna mai 1978 editurii Seuil, pentru a fi tradusă în franceză ; cea predată după data de 19 ianuarie 1990 editurii Humanitas - pentru, în sfârșit, o ediție originală... Nu am intervenit pentru a “corija” fapte, adevăruri, opinii (în bine, în rău) despre anumite persoane-personaje (și eu mă revizuiesc - însă când o fac, anunt). În ea dau seama de starea, de umoarea mea, autor, în momentul 1977. Să judece singur cititorul, pe text : am comis nedreptăți ?, am avansat idei care, după aproape un sfert de veac, s-au dovedit a fi false ? Din păcate, judecățile mele din 1977 asupra oamenilor și faptelor lor nu a căpătat desmințire.

Iar în acest an, 2000 : din contra...

Această **carte de mărturie** dă seama de existența unui corn, în fapt : buboi aflat în mijlocul gânditoarei frunți a colegimii breslinoase:

- Între luna martie 1970, când am fost total interzis și 20 noiembrie 1977 (când am plecat definitiv din țară) am fost - totuși - **singurul scriitor român interzis, sub Ceaușescu, 7 ani și 8 luni, timp petrecut pe solul și în subsolul Republicii Socialiste România** ;

- Din martie 1970 până în ianuarie 1990 se adună 20 ani de inexistență a mea în literatura română - din pricina anticomunismului scriselor și ziselor;

- Din ianuarie 1990 sunt, nu tolerat, ci... scăpat prin ochiurile plasei cu care prietenii mei, scriitorii (în frunte cu Monica Lovinescu)- mi-au îngrădit accesul la editori și la cititori pentru culpa de a-i fi arătat în scrierile mele așa-cum-au-fost-și-sunt, nu cum se obișnuieseră ei să se prezinte.

Nu le sânt nici judecător, nici pedepsitor (deși ar merita din plin să fie judecați și condamnați pentru trădare de patrie, de popor, de adevăr).

Ci oglinda.

Paris 11 septembrie 2000

Stimate Domnule Nicolae Florescu,

Am citit cu nesfârșită neplăcere istoria interviului solicitat Dvs. de *Curierul Buzuresc* și masacrat în bună tradiție bolșevică - cum reiese din *Jurnalul literar* pe iulie 2000.

Tot de acolo am înțeles : vi s-a reproșat că acceptați colaborarea mea în revista pe care o conduceți. Regretînd plictiselile pricinuite de prezența mea, m-am bucurat citind : revista este de acord cu opiniile și cu demersurile mele.

Nu m-a mirat și nu m-a indignat această - a câta ? - “expunere de motive” a convingerilor lui A. Buzura - vorbesc de potrivitul scaunului destinat dinapoiului criminalului numit Ion Iliescu. Fiindcă :

Am fost primul care a văzut (și a scris):

- editorialul *României literare* din 18 ianuarie 1990, intitulat “Fără violență !”, semnat: “Augustin Buzura” era un text, nu “revoluționar” (după cum nici lozinca în chestie nu pornea “din mase”), ci, ca să zic așa : din contra, de-a dreptul securist. În el semnatarul cerșea clemență în numele celor care ne chinaseră o eternitate de patru decenii, iar preț de o chenzină după împușcarea Ceaușescului se căcaseră pre ei de groază că le venise ceasul să plătească după dreptate pentru multele și îngrozitoarele lor crime. Această “analiză” (nu era deloc analiză, ci simplă constatare) mi-a fost reproșată - în 1990 - de N. Manolescu, de Liiceanu, de Pleșu, de Adameșteanu. În cei zece ani scurși de-atunci nu am auzit/citit cuvinte, dacă nu de scuze, atunci de recunoaștere că nu mă înșelasem. Știu de ce : ar fi fost obligați să mărturisească, la oglindă, că și zicerile mele despre ei : Manolescu, Liiceanu, Pleșu, Adameșteanu...- fuseseră adevărate ;

Am fost întâiul care a văzut/scriș :

- diminuarea bugetului Culturii în 1990, prin strădania lui Pleșu (atunci poreclit de mine : “Andrei, Zero-Virgulă-Trei”) ministru-plin al lui Iliescu și al lui Roman, a avut drept scop sustragerea banilor și pomparea lor în securista Fundație Culturală România și a organului său de diversiune națională : *Dilema* (vezi intervențiile mele “Modele” (p. 337), “*Dilema* amneziei sau amnezia *Dilemei*” (p.474) și “Petre Roman al *Dilemei*”, (p. 497) - apărute inițial în *Cotidianul*, adunate în volumul **Scrisuri**, Nemira 1999) ;

În fine, tot eu am fost acela care a văzut și arătat negru-pe-alb :

- mâna-lui-Buzura **și** asupra publicațiilor din Basarabia : în luna mai 1998, în *Cotidianul*, la sfârșitul articolului “Agenți literari” (aflat la pag. 553 în același volum : **Scrisuri**), observam :

“Iată-l și pe Buzura - unul din recomandări de mine la Gallimard. Folosind logistica și mai ales fondurile sustrase de la Ministerul Culturii, pentru a finanța Fundația Cândia (cea pentru export), acest fost argat la curtea lui Gogu Rădulescu, șogor al securiștilor ghin Cluj, avînd binecuvîntarea lui Pleșu, auxiliariatul lui Iorgulescu, îi amenință pe amărății de la revistele *Basarabia* și *Contrafort* din Chișinău că nu le va mai da nici un ban dacă-i publică ori comentează pe Goma și pe Grigurcu! Prin asta, romancierul Buzura a dovedit că este un adevărat...agent. Nu literar... Să încerce Gârnet, Chiperi, Nicolae Popa, Irina Nechit, Em. Galaicu-Păun să nege acest nemernic șantaj. Deși... Ce nu face omul ca să primească ceva bani pentru revistă...”

În 7 septembrie 1998 *Cotidianul* a publicat la rubrica “Anti-Goma” reclamațiile câtorva cetățeni indignați de textele mele. Una era semnată : “Vitalie Ciobanu, scriitor, redactor-șef *Contrafort* Chișinău”.

Avea dreptate scriitorul-șef de la *Contrafort* în replica sa: “nu se verifică absența dlui Grigurcu din paginile *Contrafortului*...” - greșeala mea : crezusem (orbește, prietenește) ce îmi scrisese chiar Grigurcu, repetat, fără a fi constatat, eu însumi... absența ; avea dreptate redactorul-șef al Chișinăului și atunci (mai ales atunci!) când mă pune la locul meu - astfel :

“Faptul că în *Contrafort* nu am publicat comentarii la **cărțile** lui Paul Goma ține de **opțiunea strictă** (sublinieri în text, n.m. P.G.) a cronicarilor noștri și nicidecum de «influențe» sau «sugestii» din exterior”.

Dar bineînțeles ! “Cronicarii noștri”, cei care posedă “stricte-opțiuni” - ei, de capul lor (nesupuși influențelor, cu atât mai puțin sugestiilor) au decis să nu scrie despre cărțile mele ! În 1972, într-o emisiune în duplex Radio

Paris-Radio București, la întrebarea gazetarilor francezi: de ce romanul **Ostinato** de Paul Goma, publicat în traduceri în Franța și în Germania, în 1971, nu fost editat în România, în românește, limbă în care fusese scris ?, predecesorul lui Buzura la conducerea Unității Militare MAI de export a "culturii", pe numele său Virgil Cândea a răspuns că... muncitorilor tipografici nu le plăcuse cartea, deci refuzaseră să o culeagă! ; iar Zoe Bușulenga care tocmai îl comparase pe Ceaușescu cu Eminescu, a motivat ne-publicarea lui Goma prin... pornografia textului.

Momentul Decembrie 89 nu a produs nici o mutație în capul de piatră al lui Buzura (care, ca și Breban, este un structural aparatcic) - fiindcă în 1995, invitat de Mariana Sipoș la o dezbatere televizuală "în legătură cu Paul Goma", a răspuns, citind din clasicii marxism-securismului :

«Nu e momentul să se vorbească despre Goma».

Cum să fie - în 1995 - "momentul" (să se vorbească despre cineva de care nu se vorbea, în România, vreme de două decenii, 1970-1990) ?

În încheiere scriitorul *Contrafortului* nu ezită să-mi dea sfaturi-prețioase (**de la cine** și mai ales **când** le va fi învățat ?):

"Dacă Dl. Goma are vreo nelămurire în legătură cu atitudinea revistei *Contrafort* față de persoana și opera domniei sale era mai simplu să ne contacteze direct la redacție și să nu susțină public lucruri pe care nu le poate demonstra" și : "Am considerat necesar să intervenim cu aceste precizări în ziarul care a publicat sus-pomenitele afirmații ale lui Paul Goma pentru a nu permite perpetuarea unor **neadevăruri**..." (subl. mea, P.G.).

Față cu asemenea "argumentație", mi-am pierdut glasul. Mai ales că venea dinspre un basarabean de-al meu și încă tânăr. Mi-am zis, cu durere, că ceva adevăr va fi avînd vorba-acea : «Atât de tânăr și deja gheorghe !».

Iată însă că într-un târziu (dar niciodată nu-i prea târziu) se adevăresc **neadevărurile** scrise de mine. (Am mai spus-o, o repet : nu mă bucur că "profețiile" mele se adevăresc - aș fi fost fericit să nu se împlinească). După obiceiul robului ajuns supraveghetor de robi, Buzura a descoperit - și exercitat - puterea-absolută a brigadierului asupra "subalternilor" : a promovat abuziv (cum altfel ?) tot felul de carmene firane, de sărari (și alți orfani ai luptei de clasă...) și, simetric, a interzis (ca un adevărat secretar de comitet PCR pe județ) tot ce i se părea "nejust" - față de el și de clanul său ;

Nu altfel procedează un alt ilustru ardelean - și el autoadesemnat anticomunist feroce (motiv pentru care îl frecventa și el pe Gogu cu același nume), genial explicător al lipsei de disidenți și a literaturii de sertar în România (astfel : ce nevoie, doar îl aveam pe Ceaușescu - iar el permitea publicarea a ceea ce se scria mai de valoare !) : Nicolae Manolescu. Cel care a refuzat să publice în *România literară* **protestul-mărturie** al Valentinei Caraion, față cu porcăriile, ticăloșiile dintr-un editorial semnat de însuși directorul despre Ion Caraion ; cel care a refuzat publicarea unor texte ale mele care-l interpelau pe el și pe G. Grigurcu, participanți voioși la campania de calomniere a poetului, rezemîndu-se pe minciunile securiste ale unuia, Pelin și ale unei tovarășe din sală ce a iscălit, în volumul **Această dragoste care ne leagă...**, capitolul "Stelian Diaconescu (Ion Caraion)" - strălucitor model de agresivitate isterică și de iresponsabilitate scriitoricească;

Așa a făcut și G. Adameșteanu (**dîmpreună cu G. Andreescu**) : a refuzat să publice în revista 22 **răspunsurile** mele la atacurile Biancăi Balotă, ale lui Paul Barbăneagră, ale lui Mircea Martin. Desigur, *Curierul*, *Dilema*, *Contrafort* **nu sunt** proprietatea lui Buzura, el fiind doar tovarășul plutonier păstrător al cheilor magaziei; la fel : *România literară* **nu este** moștenire de familie a lui Manolescu, și nici 22 **nu este** cadou de nuntă primit de Adameșteanu de la un unchi. Numai că intelectualul (!) român gîndește (!) cum "se gîndea" la (legendarul) post de radio Erevan - în acest caz :

"Adevărat : maisuspomeniții nu sunt proprietari ai publicațiilor în chestie, ci doar geranți - însă ei nu știu asta".

Ca să închei cercul : astfel cresc pe meleagurile mioritice noi generații de buzuri, de manolești, de adameștence, (să nu uităm blandienele !), de pleși - și, orice-ar crede "modelul" : liiceni. Tricolore și ele, curat-culturale, deci :

analfabete moral ; deci măcar tot atât de nesimțite civic - ceea ce nu e puțin.

Fiindcă neamul-prost este fără de moarte.

Firește, *Jurnalul literar* își vede de drumul său.

Cu modesta complicitate a lui

Paul Goma

*

Paris 11 decembrie 2000

“Să fie interzis electoratul !”

Pe hârtie, pe unde, pe ecrane, pe internet se întretaie până la vacarm - păstrînd totuși aerul de cor - gemetele, vaietele, văicărelile celor ce se cred purtătorii de cuvânt ai acestui neam nefericit. După ce se lamentează (acest **se** vrea să indice că ei, autorii Eremiadelor, doar ei și cumnatele lor sunt demni de compătimire - chiar susceptibili de despăgubire pentru daunele suferite), mîtoșii directori de conștiință carpatodanubieni trec la “analiza dezastrului”. Concluzia cogitațiunii lor profunde :

“Electoratul este de vină”.

Cum să nu fie electoratul de vină că a fost re-cocoțat la putere bolșevicul, criminalul Iliescu? Doar el cu mâna lui l-a votat! Formulînd această acuzație, Opaitele României, Văpaițele Carpatului, Scriitorii Curați cu voie de la Primărie (nume de cod : Rezistenții prin Cultură) s-au arătat în splendoarea lor de membri-plini ai comunității primitivizate de comunism, ai nației anal-fabetizate de ceașism - **cu ajutorul activ, prin pasivitate, al dezertorilor noștri intelectuali** (altfel, cu toții străluciți, chiar geniali!). Până mai ieri “de vină” (de toate nefericirile) erau, totdeauna, **alții** : americanii, ungurii, rușii, evreii, bulgarii ; moldovenii (dacă vorbea un ardelean), ardelenii în ochii regătenilor, regătenii în ai moldovenilor... - aceasta fiind judecata necăjită a unor necăjiți care nu ridicaseră în viața lor privirea mai sus de bocancii celui din față. Iată însă că și smântâna-patriei-române, gîndește și arată cu degetul ca un școlar puturos și pârâcios - pe **altul**. Numai că din bibliografia literaturoșilor noștri manufactori de opinie (!) a dispărut o referință : Bertolt Brecht. De ce: pentru că odiosul fusese sluga comunismului kominformist (dar Brucan? dar Crohmălniceanu? dar Paul Cornea?), ci din... jenă intelectuală. Un personaj din Brecht spusese aproximativ - citez din memorie : “Dacă poporul nu respectă directivele noastre - să fie interzis poporul !”

Asta era soluțiunea, dragi tovarăși directori de conștiință neaoș-românească : Adameșteanu, Doina Cornea, Blandiana, Rodica Palade, N. Manolescu, Liiceanu, Pruteanu, Patapievici, Paleologu, Pleșu, Nadia Comănești, Iorgulescu, Doinaș, Mircea Martin, Țiriac, Păler, Marino, Zub, Andrei Cornea, Ilie Năstase, Stelian Tănase, Groșan, Tismăneanu - și alte monumente românești: să interziceți electoratul! Operațiunea v-ar fi scutit de cea mai mare cretinărie, de cea mai lăbărțată porcărie pe care ați făcut-o în viețile voastre, altfel presărate de măgării-idioții : nu numai să-l votați - voi! - pe Iliescu, dar să îndemnați oamenii să vă urmeze. Pentru a salva, ce? “Democrația”? Care democrație, analfabeților, amnezicilor, incapabililor de a vă încheia la obiele? Democrația cu/a lui Iliescu? V-a luat Dumnezeu mințile? Dacă v-ar fi venit ideea salvatoare înainte de 26 noiembrie acest an, ați fi făcut economie de un somn - din el a ieșit Monstrul Dezinformației Securisto-Kaghebiste materializat prin o falsă-problemă, deci prin o soluție falsă - asta:

“Votați împotriva dictaturii, pericolul fascismului și antisemitismului românesc purtînd numele: V.C. Tudor!”

Îmi aduc aminte cu neplăcere: după 1977, când am ajuns în exil, am încerca să comunic Monicăi Lovinescu și lui Virgil Ierunca opinia: “pericolul huliganismului purtînd numele : Eugen Barbu” - era o grosolană, o vulgară diversiune securistă. A denunța (și ataca) doar pe E. Barbu și ceata-i de vlăjgani ciomăgași (pe atunci paradeii-pionieri erau Ileana Lucaci, V.C. Tudor,

Dan Ciachir, Ulrieru, Dinu C. Giurescu, Doru Popovici) considerându-i pe *barbiști*, dacă nu singurii, atunci principalii vinovați de tiranizarea culturii : o eroare. Pe de o parte Eugen Barboae și ai săi de la Barieră, oricât de obraznici ar fi fost, erau doar instrumente ale Monstrului, limbrici împinși în față de Șarpele Securismului (deasupra lui : Balaurul Comunismului) ; pe de altă parte, a-i ataca de la microfonul Europei libere cu precădere pe derbedeii de la *Săptămîna* însemna a reduce problema ne-libertății de expresie din sistemul totalitar comunist românesc la conflicte personale cu mardeiașul plagiator. Mai grav: focalizarea acuzațiilor de tiranizare a cuvântului asupra unor trupeți conforta, betona alibiul inacțiunii, al inerției, al lașității scriitorului român, cel care, la closetul restaurantului Casei Scriitorilor, jura pe carnetul roșu din mîna dreaptă, făcîndu-și cruce cu stînga : «Eu cu drag mi-aș manifesta anti-comunismul - dar dacă nu mă lasă porcul de Barbu...» - pe acea vreme încă nu se gîndise să-și boteze dezertiunea: “rezistență prin cultură”.

Pagubele pricinuite de *diversiunea numită : E. Barbu*, în literatură, oricât de însemnate, au fost floare la ureche față de cele din alegerile de la 26 noiembrie-10 decembrie 2000. Atunci scriitorii (cei mai mulți, cei mai buni) știau că Barbu este omul securității și îl clasaseră; acum orățăniile nației, trezite din somn, au cotcodăcit: “Dictatura fascistă ne pîndește!”, “Suntem amenințați de antisemitism!”, “Stop extremismului!”, “Să facem baraj tiraniei!” - și alte imbecilisme, consfințind *diversiunea securistă*: V.C. Tudor (și dînd o identitate copilului de suflet al Barbului și al Organei, găinarul oligofrenetic).

De ce spun: *diversiune*? Ce întrebare! Se vede de departe : Zbierătorii de profesie zbiară, denunțînd cu nemăsurat curaj *virtuala dictatură fascisto-antisemită* a lui V.C. Tudor - ca să nu se observe *reală dictatură comunistă, pipăibilul bolșevism* ale tovarășului Iliescu!

Dar bineînțeles că V.C. Tudor este un ins dezgustător, semianalfabet, neam-prost de-acasă (și de la MAI), ștergătoare de picioare al Ceaușescului; că a activat din pruncie pentru Securitate, a atacat în *Săptămîna* pe cei indicați de Conducerea Superioară de Securitate și a apărut, la comandă, pe agenții infiltrați în Occident (Gustav Pordea, “deputatul european” de pe lista lui Le Pen, plătit prin securistul Costel Mitran cu o jumătate de milion de dolari - de pildă). Fiindcă și la noi securiștii persecutori ai credincioșilor au devenit peste noapte mistici - chiar de nu li s-a luat vîzul, ca lui Saul; și la noi securiștii internaționaliști de ieri au devenit azi vînjoși naționaliști - vezi-l și pe Marele Rus, altfel evreu: Jirinovski. Nu V.C. Tudor și nu fascismul, nu antisemitismul, nu antițigănistul lui purtînd marca Securității dâmbovițene constituie amenințarea la adresa nefericitei României.

Ci bolșevismul kaghebigist re-instaurat de Ion Iliescu.

Prin alegerile din 26 noiembrie 2000 țara noastră a înaintat-pe-culmi, vorba lui Păunescu glorificîndu-l pe Ceaușescu: a “urcat” din lac în puț. Asta înseamnă: “dezastrul” (termen de care sunt pline până la sufocare taman gurile care până la 22 decembrie 89 fix rămăseseră cusute-sudate) nu trebuie articulat gramatical; corect fiind: “*unul din* dezaastrele de după decembrie 1989”.

Soarta țării m-a preocupat (și m-a durut) și pe mine. Și nu imediat după “dezastrul de la 26 noiembrie” [2000]. Ba *înainte* (și *după*) *dezastrul de la 17 noiembrie 1996* ; și chiar înainte și după *dezastrul de la 20 mai 1990* - stau dovadă faptele de scris, textele publicate constant, în săptămînalul newyorkez *Lumea Liberă*, în *Cotidianul* de la București - și (în sfîrșit!), editate de Nemira, în volumul *Scrisuri*, 1999. Nu au fost incluse două intervenții : cea la Colocviul de la Roma, din 11-13 mai 1991 - și, cu un an mai devreme, “Scrisoare către Gabriela Adameșteanu”, de la 1 aprilie 1990.

Nu mi-am completat (aici) scurta autobiografie din orgoliu de autor frustrat - ci din ciudă : știam că nu sînt singurul care... :

- [înainte de decembrie 1989] ...să se teamă că, dacă vreodată România va fi liberată (am zis bine : *va fi*, adică de către alții, nu : *se va*, singură), poate că economic are să iasă din mizeria cumplită în care o ținuse comunismul, dar nu social, nu mental - nu civic ;

- ...să înțeleagă că “revoluția la Români” nu fusese nici revoluție, nici

la-Români, ci schimbare-de-secretar-general-al-partidului (dat la spălat-curătat de căcat-sânge) cu/prin aceleași cadre: activiști-securiști;

- ...să înțeleagă (cu durere) că martirii neamului, oamenii politici democrați, unii din ei și intelectuali de marcă, supraviețuitori ai pușcărilor comuniste, fuseseră demult prefăcuți în cârpe de care-și ștergea cizmele lumpen-proletariatul securist, după două decenii devenit... aristocrația nației (după expresia, nu a unui curat neo-boer, ci a unui senator, președinte de scriitori, decedatul Ulici); marii-oameni fuseseră neutralizați, nimiciți de Securitate, nici vorbă să poată (re)de-veni ce fuseseră; erau ceea ce făcuse din ei Piteștiul-Lung: auxiliari obedienți ai Criminalului Organ, trudeau, nu atât la “culegerea de informații”, ci la ce se cheamă: **dezinformație**: “răspândirea unor in-formații din sursă sigură”, sursă-sigură fiind, ca și pentru Jela-Humanitas, ca și pentru Manolescu-Pelin, după 89, Securitatea; astfel au lucrat (de voie, de ne-voie) pentru călăi, împotriva fraților-victime Gyr și Crainic, C.C. Giurescu și Șerban Cioculescu, Carandino și Noica, Stăniloae și Ernest Bernea, Paleologu și Quintus, Țuța și Coposu...;

- ...să înțeleagă (mai corect : să nu uite !) că FSN din decembrie 1989 era o răsuflată, o vulgară diversiune de tipul FND (confeționat la 26 septembrie 1944, tot de rușii ocupanți pentru românii ocupați), prin care cadrele (de stat și de partid) se travesteau în democrați și în patrioți (simplu: își coseau epoleții pe dinăuntru !); din aceeași mișcare, prin cooptare în vederea mutării (de șah) următoare, îi compromiteau pe cei (încă) necompromiși; trebuia să fii idiot profund ca să nu vezi, să nu înțelegi că Românul începe o “viață nouă” pe după cap cu tâlhari bolșevici în civil ca Bărlădeanu, Brucan, Verdeț, Iliescu și cu bandiți bolșevici în uniforme (Stănculescu, Militaru, Pleșiță, Caraman) - cu toții legați prin carieră și interes de comunismul local ca și de cel moscovit; câte minute de reflecție i-au trebuit Doinei Cornea, Blandianei, Paleologului, Pleșului, Dinescului, lui Caramitru - ca să demisioneze din FSN (vorbesc de cei care au chiar făcut-o...)?;

- ...să înțeleagă că lărgimea de spirit (sic) de care dădea dovadă opoziția (re-sic) în primele săptămâni după “revoluțiune” era, în fapt, impotență: istoricii țărâniști, liberali, social-democrați (Coposu, Rațiu, Cîmpeanu, Quintus, Cervenii, Diaconescu, Tepelea, Galbenii - și încă mulți, prea mulți pentru o comunitate care se proclamă anticomunistă și rezistentă) ezitau, evitau să ia puterea - care **ni** se cuvenea! - nu pentru că ar fi fost ei binecrescuți, galantoni cu adversarul politic - ci pentru că nu mișcau în front fără ordinul stăpânului: Securitatea!;

- ...să înțeleagă că norocul-istoric îți cade, pară-mălăiață, -n gură o dată, hai, de două ori, dar nu de fiecare dată când tu, becisnicul, lașul, puturosul, dezertorul ai nevoie; că “revoluția la români” nu a fost fructul strădaniei românilor, al sacrificiului lor, ci o fericită întâmplare (internațională) de care ar fi trebuit să profite și România (pe urma Poloniei, a Cehoslovaciei, a RDG, a Ungariei, a “Moldovei”, a URSS); cronologic, zăvara de la 22 decembrie de la București a fost cea din urmă din Lagărul Sovietic european (și cea mai sângeroasă), însă dacă românii nu contribuiseră cu nimic la răsturnarea comunismului, măcar să fi folosit - cu normală inteligență - prilejul oferit;

- ...să înțeleagă că partidele democratice (exact cele interzise de comuniști, iar membrii lor arestați, mulți asasinați) nu pot fi alcătuite în “vârtejul revoluției” de către asasinii și complicii asasinilor: comuniști, securiști, vânzători-de-frate ca R. Cîmpeanu, Quintus, Marțian, Ioan Alexandru și nu pot fi consolidate prin batalioanele de activiști, milițieni, securiști - nici măcar strecurați, ci intrați pe poarta mare ținută deschisă, cu plecăciune, de Tatăl Nației, Seniorul Coposu, sluga supusă a securistului purtînd numele conspirativ: Măgureanu;

- ...să înțeleagă că dacă puterea adevărată, corupe (cu adevărat), corupe cu adevărat și fleacul de putere exersat de un român; și cum să nu fie așa, dacă românul și-a alcătuit Catehismul Moral din **negații**:

- nu spune românul: “Om bun este cel care *nu* face rău”?

- nu spunea - ba chiar urla: “Noi *nu* gândim!”?

- nu spun scriitorii: “Noi *n*-am avut samizdat și nici *n*-am avut nevoie!”?

- nu spuneau ierarhii bisericii ortodoxe : “Noi *n*-am rezistat - noi ne-am rugat...”?

- nu se spunea - din 1964, când s-au golit închisorile : “Eu *nu* fac politică” - ceea ce se traducea prin : “Să nu mi se ceară să fiu demn, moral, civic - mi-e frică!” ?, însă de cum “s-a dat” ceva, toți tremuricii, toți impotenții, toți imoralii, toate curvele, toți hoții s-au năpustit, au înșfăcat, au furat (ce mai rămăsese) ; politicienii români, fie “foști” comuniști, securiști, fie foști democrați : liberali, țărâniști, legionari - în fine, foști-oameni - dar și tineri care în 1989 aveau în jur de 20 ani, deci nu avuseseră ocazia să se maculeze (nu-i nimic : s-au înmierdarisit singuri-singurei de mai mare dragul, priviți-l pe Patapievici : a avut nevoie de aproape un deceniu de eforturi, dar ce reușită!, ai zice : un adevărat liicean’)- nu realizează că a face politică, a fi înalt funcționar la stat ori demnitar înseamnă a te pune în serviciul statului, iar prin el, în serviciul concetățenilor care așteaptă de la tine ceea ce nu au avut de la guvernantii comuniști.

Am amintit două texte neincluse în volumul **Scrisuri** :

- La 1 Aprilie 1990, în *Scrisoare către Gabriela Adameșteanu* (publicată în revista 22 pe la mijlocul lunii), după trei luni de la “revoluție”), am avut insolenta să-i acuz pe marii-scriitori de lașitate, de inactivitate, de dezertare, înainte de 22 decembrie 89; de zăpăceală, de necinste, de analfabetism, de rapacitate, după; i-am tratat de **nesimțiți moral** pe N. Manolescu, Buzura, Pleșu, Doinaș, Blandiana, Dinescu, Eugen Simion, Sorescu... Atunci mi-a sărit în cap toată lumea bună, intelectuală : cum de înjuram ca la ușa cortului niște clasici-în-viață , bașca niște anticomuniști-fără-prihană? Interpelatorii au uitat fulge-rător ce-mi reproșaseră când, la scurt timp și ei au început a-i acuza pe aceiași, în aceiași termeni, dar doamne-fereste să fi citat din clasici...;

- Între 10 și 13 mai 1991 a avut loc la Roma un colocviu la care a participat floarea scriitorimii din țară : Doinaș, Blandiana, Ulici, Mălăncioiu, Adameșteanu, Papahagi, Uricaru...- adevărat: lipsea Geta Dimisianu) precum și câțiva exilați : Balotă, Sorin Alexandrescu, eu. Intervenția mea inchizitorială: “**Numai activiștii și securiștii au confiscat revoluția română? - Nu ! Și scriitorii !**” a provocat indignațiunea maselor largi de rezistenți prin cultură. Și consternarea - rănită - mai ales când am formulat acuzația :

De vină pentru victoria lui Iliescu, la 20 mai 1990, nu este electoratul - analfabetizat, terorizat, șantașat de aceiași activiști și securiști - ci voi, scriitorii ; voi, înainte de decembrie 89, nu v-ați făcut datoria de a amplifica glasul celor care nu se puteau exprima. În schimb, de cum a dat revoluția peste voi (încât au intrat în panică nu doar ticăloși ca Titus Popovici, Păunescu, D.R. Popescu, Săraru, ci și “de-ai noștri”: N. Manolescu, Buzura, Toiu, M.H. Simionescu), cum v-ați repezit la ciolan, ați înșfăcat posturi, ordinatoarele vechi trimise unor instituții, burse, medicamente aduse pentru spitale, directorate de publicații, de fundații, țoale destinate săracilor, ministere - de parcă vi s-ar fi cuvenit recompensele pentru dârzele și riscantele voastre activități din... ilegalitate... Vă plângeți de electorat ? Culegeți ce nu ați semănat. Cum fiecare bărbat are nevasta meritată și copilul făcut, voi aveți electoratul pe care vi l-ați modelat (negativ)- prin Opera și prin Viața voastră de scriitori dezertori...

Atacurile mele au primit replica binemeritată : toți participanții (chiar și Balotă și Sorin Alexandrescu : împărtășeau “analiza” mea, înainte de intervenție, dar în timpul și după au tăcut, grămăjoară) m-au luat la forfecat ca într-o ședință de partid din cele bine preparate (și eu fusesem membru de partid, însă eram un biet pui în fața dialecticii tancului sovietic mănuită de subtili ca Doinaș, de îndelicate ca Blandiana, Adameșteanu, Mălăncioiu. Firește, toate răspunsurile, toate interpelările lor erau de o perfectă rea-credință, nu țineau seama de adevărul evident, nici măcar de... calendar (nu m-a invitat Blandiana, în luna mai 1991, în Piața Universității, la un an după lichidarea ei ?), încât mă întrebam când, cum, de la cine învățaseră ei/ele asemenea tertipururi de avocat de Vânu Mare? La un moment dat am auzit un glas plângăreț, îndurerat de nedreptățile comise de mine - care zicea, în esență :

Este cam adevărat că noi n-am prea rezistat pe față ca Paul Goma, căci

noi suntem oameni normali, nu eroi... Dar de ce nu ne permite Goma, acum, să facem și noi câte ceva, să punem umărul la educarea civică a oamenilor - cum a fost cu Piața Universității, cu GDS...

A fost recunoscută zeama de trandafiri aproximativisto-relati-visto-transilvană ("cam", "nu prea") oferită de Ana Blandiana. În ea : hălci de gândire de piatră a românilor, fie scriitori, fie din contra ; și ciorchini de neadevăruri (tehnica : pentru a nu fi observată prima minciună, o acoperi cu a doua; pe a doua cu a treia...): nu eram, nu mă considerasem vreodată erou ; nu "interzisesem" nimănui să facă ceva, "după revoluție" - însă mă indignaseră laudele dezertorilor care pretindeau, acum, că înainte de 22 decembrie...-e-he, cum rezistaseră ei...

Într-un text dinainte de alegeri am citit :

"Între holeră și ciumă nimeni nu poate alege".

Dacă mi-ar arde de glumă, aş replica :

Cum, nu ? Între holeră și ciumă "cineva" poate alege : Românul anal-fabetizat de comuniști, rău sfătuit de sfătuitoarii nației. A dovedit-o, când a fost consultat : la 20 mai 1990 (oricâte fraude au comis activiștii-securiști, Nea Ion și Badea Gheorghe au votat cu Iliescu, bolșevicul din echipa Ceaușescului, proaspăt vinovat de morții din decembrie 89, de incendierea Bibliotecii Universitare și a Muzeului Național, de tulburările interetnice - adevărat : încă nu și de mineriade); a dovedit-o la 16 noiembrie 1996, când l-a votat pe Constantinescu, ilustru necunoscut ca anticomunist "înainte de revoluție", ilustru cunoscut "după", ca cel care, dimpreună cu activista Zoe Petre a creat la Universitatea București o catedră de sociologie reputatului sociolog Măgureanu, stăpânul lor - și al lui C. Coposu. Iar acum, la sfârșit de an 2000 Badea Ion și Nenea Gheorghe, dimpreună cu nevestele Frăsâna și Vetuța au votat pentru Iliescu. Și vor vota pentru Iliescu și în 2004, la îndemnul strategilor: «Să votăm *împotriva* dictaturii!», adică ***tot o opțiune negativă*** (votezi "împotriva" lui Y - ca să câștige Z), cea pozitivă fiind : votezi *pentru* X, scurt!

De acord : în noiembrie-decembrie 2000 a fost stare de urgență : - însă noi, Românii, ne aflăm în stare-de-urgență - de când, după '89 ?

- de la 16 noiembrie 1996, când a venit la putere, în numele opoziției anticomuniste, Omul Securității, Constantinescu ?;

- de la 20 mai 1990, când a venit la putere, în numele "noii democrații", Omul KGB-ului, Iliescu ?

- din ianuarie 1990, când Securitatea, băgată în boale timp de două săptămâni, și-a venit în fire și a reluat frânele (și ciomagul), printre propagandistii ei aflându-se Buzura, cel cu "Fără violență !"?;

- și dacă din prima jumătate a lunii decembrie 1989, când în jur trosneau din temelii toate barăcile comunismului, numai în România locuitorii (cei anticomuniști!) se declarau de acord cu Congresul cutare și cu Ceaușescu - precum țărănoistul recent Alex Ștefănescu?

- de fapt România se afla în stare de urgență din 1984-86, când au început a fi dărâmate case, palate, biserici și nimeni n-a pus mâna pe un târnăcop să-i dea în cap lui Ceaușescu, măcar securistului-tânăr V.C. Tudor care, în *Săptămîna*, apăra ***Ceaushima*** și îi acuza de "trădare națională" pe acei exilați care îndrăzniseră să protesteze împotriva "sistematizării" ?;

- pentru că tot am pornit spre trecut : nu cumva România se afla în stare-de-urgență încă din 1977, când s-a manifestat pentru întâia oară public - din 1948 - opoziția anticomunistă prin apărarea drepturilor omului (în primăvară)?, apoi în august prin opoziția clasei muncitoare (greva minerilor din Valea Jiului) ? - evenimente care nu au găsit la directoratul de conștiințe românesc nicio încuviințare; doar batjocură - ce se mai distrau pe seama "naivilor" Negoîtescu, Goma ne-naivii Breban, Ivasiuc, Manolescu, Zăciu, Dana Dumitriu și altele ?

La urma urmei, n-ar trebui să ne mirăm-indignăm de ralierea în masă a "intelectualității" românești la cauza lui Iliescu, bolșevicul, cel cu mâinile mănjite de sângele nevinovaților (care crezuseră în revoluție, care crezuseră în Piața Universității - dar și mulți trecători) și de cenușa cărților arse cu tot

cu Biblioteca Universitară, criminalul care a incitat la război civil prin chemarea adresată “minerilor” de a face ordine-socialistă în România. Este suficient să ne întoarcem doar cu un deceniu și la un eveniment care ne-a marcat : “Revoluția la Români”:

Odată febra revoluționară scăzând, s-a trecut la “reorganizarea țării”. Nu întreb : cine a răspuns prezent, ci : care dintre marile conștiințe a refuzat să intre în Hora “Reconcilierii (cu securității)” ? Este adevărat : aproape jumătate de veac de teroare comunistă îi istovise pe supraviețuitori - unii nu mai voiau să-și aducă aminte iar alții pretindeau că nu au ce-și aminti. Oricum, în hârtia de muște numită FSN, au fost prinși mulți oameni de bine - ca Doina Cornea.

Întrebarea : câți dintre scriitori, deschizând ochii, au părăsit FSN-ul ? Aceeași Doina Cornea, Blandiana... - și mai cine ?

- Mult mai mulți au rămas, nu neapărat în FSN, ci în structura neobolșevică ca directori-de-ceva, miniștri, secretari de stat, ambasadori, consilieri : **Pleșu, Papahagi, Vartic, Paleologu, Dan Petrescu, Mihai Botez, Sin...**

- Scriitori marcanti s-au declarat de partea lui Iliescu : **Eugen Simion, Buzura, Sorescu, Vulpescu, Valeriu Cristea, Fănuș Neagu, Băieșu** - aceștia au luat parte, prin scrisul lor, la campania electorală în vederea alegerilor din 20 mai 1990;

- Scriitori importanți ca **Breban** și **Virgil Tănase** au crezut în steaua lui Iliescu de prin 1980, nu s-au înșelat (oare de ce ?), primul i-a devenit hagiograf, al doilea lăudător asiduu (a pretins, la televiziune că Iliescu ne-a prezervat de războaie civile - dar devastările sediilor partidelor democratice ?, dar tulburările interetnice ? dar mineriadele ?)

- Scriitori străluciți care, trâmbițind oroarea de politică, de cum le-a venit lor bine, cum s-au băgat în politică, dacă nu direct pro-Iliescu, atunci sigur : justificându-l, legitimându-l pe cel cu mâinile pline de sânge după Prima Mineriadă : **Nicolae Manolescu**, prin inadmisibilul interviu publicat în *România literară* din 6 iulie 1990 - în care, adresându-i-se Iliescului, îi zicea : “Om cu o mare”.

Cum de îndrăznesc directorii de conștiințe să cheme poporul (în noiembrie 2000!) să facă baraj împotriva tiraniei, împotriva xenofobiei, împotriva antisemitismului - votind pentru Iliescu? Dar cine a provocat - prin securității diversioniști de profesie - tulburările interconfesionale?; cele interetnice? ***Cine a autorizat (în numele libertății democratice!) apariția foii România Mare, condusă de Eugen Barbu și de securității de la Săptămîna ? Nu Ion Iliescu, secondat de Petre Roman, ambii sfătuiți de Brucan?***

Cum de îndrăznesc, acum, evreii (din România, din Europa Occidentală, din Israel), să strige pe toate drumurile că în România antisemitismul face ravagii... în ultimii ani, adică de la apariția lui V.C. Tudor, acest neica-nime, vorba lui ta-su spiritual E. Barbu? De ce nu s-au plâns - de antisemitism - în momentul în care ***Iliescu și Petre Roman, repet: sfătuiți de Brucan au fabricat ei înșiși pretextul de a lovi în opoziția democratică prin activarea-legalizarea acelei aripi a Securității care urma să joace rolul extremiștilor xenofobi, antimaghiari, antisemiți?*** A scris vreun rând marele vânător de antisemiți Ed. Reichmann, în *Le Monde*, despre comanditarii provocărilor de la Târgu Mureș? Dar despre autorii (și scopul) aprobării date lui E. Barbu de a scoate o foaie antisemită, de a înființa un partid antisemit? Nu: el a scris - confirmativ - doar despre afirmațiile la Paris ale lui Petre Roman, anume că România este o țară antisemită, că Românii sunt antisemiți!

Dar dezinformatorii de la GDS?, pactizatorii cu securistul Măgureanu, consiliați de indivizi ca Brucan, Paul Cornea, Pavel Cîmpeanu și alți vechi-tovarăși?; lupii-tineri preocupați de propria-le nouă-carieră - în frunte cu celebrele anticomuniste din ilegalitate: Adameșteanu, Palade, Magda Cârneci, Mungiu, Ioana Ieronim, Enache, Zoe Petre, Renate Weber și alte plimbăreciene - s-au prefăcut că apără “drepturile naționalităților” dar nu au suflat un cuvânt despre diversiunea care a constatat în :

inventarea-antisemitismului-la români (ca să nu se observe bolșevismul lui Iliescu și al lui Petre Roman), întreținută de revista 22 ; iar când Zoe Petre și E. Constantinescu au crezut că pentru a intra în NATO obiceiul casei cere să dai șpagă, s-au grăbit să îngroape înțelegerea Hitler-Stalin, încheind tratatul cu Ucraina - cine a fost în fruntea dezgustătoarei, analfabetei, criminalei agitații? GDS și 22! În chestiunea campaniei împotriva “antisemiților Manolescu, Liiceanu, Tudoran” aceiași luminători au procedat ca niște repetenți incapabili să închege o explicație, să se angajeze într-o dezbatere normală.

Care este adevărul în “campania” amintită ? În două puncte - pe care le-am dezvoltat în alt text :

1. Liiceanu, Manolescu, Tudoran - “fioroșii antisemiți” - au comis gafe de informație, altfel zis : după obiceiul carpatnic, s-au trezit vorbind despre chestiuni de care habar n-aveau ;

2) Bătători de maioneză și falsificatori de citate (Manea, Ornea, Voicu, Ioanid, Ed. Reichmann, Ornea, Oișteanu, Volovici) s-au grăbit să demonstreze Franței și Americii că... avuseseră dreptate Roman, Brucan, Pavel Cîmpeanu, rabinul Rosen când susți-nuseră că în România antisemitismul a devenit o gravă primejdie !

Am cunoscut, cunosc mari intelectuali evrei: de la ei știu că în anume împrejurări (pauze în care nu se vorbește despre ei - mai grav : se vorbește despre tragediile alora: armeni, cambodgieni, ceceni, tibetani; evenimente jenante, chiar acuzatoare, ca Intifada, necesitînd o urgentă abatere a atenției de la propriile fapte-rele) evreii înșiși provoacă antisemitism prin denunțarea zgomotoasă a unei realități inexistente. La noi în România, ca să nu se vorbească deloc sau cât mai puțin despre orientarea comunistă a multor intelectuali evrei și faptele lor abominabile, s-a organizat campania împotriva unor intelectuali ne-evrei avînd opinii de dreapta. După principiul: Cine-strigă-mai-tare-are-dreptate!, cei avînd interes să nu se vorbească despre grelele păcate ale dispăruților Răutu, Roller, Vitner, Crohmălniceanu, Moraru, Banuș ; nici să li se ceară socoteală viilor Nina Cassian, Paul Cornea, Sorin Toma, Tertulian, Ianoși - au făcut zarvă în jurul lui Eliade, Cioran - tot erau ei morți.

E bine că s-a vorbit de faptele rele ale celor de dreapta ? Foarte bine. Dar nu a fost bine că, ocupînd terenul (timpul, spațiul tipografic, disponibilitatea) cu “fasciștii” noștri cei decedați s-au ocultat faptele și ele rele, cu urmări infinite mai largi (întreaga populație care a trecut prin școli și a fost silită să înghită, să repete ce dicta Chișinevski) și mai durabile: o jumătate de veac ne-au chinuit comuniștii - nu legionarii. Cu atât mai lesnicioasă ar fi fost dezbaterea, cu cât unii dintre cei care ne-au otrăvit zilele cu ineptiile și ticăloșiile scrise trăiesc, deci ar fi putut să se apere de acuzații.

În timpul primei domnii a lui Iliescu (1990-1996) diversiunea a avut și un scop pur politic : facem zarvă în legătură cu Eliade - de pildă (prin N. Manea) ; în jurul lui Cioran, prin Marta Petreu, pentru a nu avea timp de Iliescu, de Roman, de Brucan - nici de Edgar Reichmann, în 1956, auxiliar al lui Iliescu în Echipa Morții UTM, apoi agent al lui E. Barbu ; nici de Radu Florian, nici de Tertulian, nici măcar de Ianoși, devenit peste noapte gulagolog.

Ce se întâmplă cu intelectualii români (fie ei și evrei : tot o apă și-un pământ) - și nu doar de când au dat rușii peste noi și ne-au impus comunismul ? De ce mințile luminate, oamenii instruiți, unii străluciți, care fac cînte culturilor din alte părți - nu se pot aduna de pe drumuri, nu înalță privirea mai sus de brăul celui din față - ca să stea drept ? Să apere și adevărul, nu doar frumosul, nu doar cutare teorie științifică, ori cutare interes de familie, de grup, de clan ?

Am afirmat cândva : “Noi, Românii, am fost un popor de ciobani - în ultimele decenii am devenit o adunătură de ingineri”.

Nu e o insultă la adresa inginerilor, ci o constatare amară pe marginea stilului de gândire, de acțiune al neamul nostru. Prea puțini au ales să

iasă din ceată, din grup, din gloată, să stea pe două picioare în fața Puterii, să spună ce cred despre tiran, despre tiranizați. Nu este suficient să fii reputat savant, celebru inventator, pentru a fi și intelectual ; poți avea și premiul Nobel - ei și ?, dacă nu ești sensibil la suferințele semenilor, dacă nu pledezi cauza lor, dacă nu riști, făcând acest lucru - degeaba : rămâi un matematician strălucit, un mare genetician, un uriaș inginerizat pe care îl interesează specialitatea lui, situația lui, familia lui - atât. Nu găsesc exemple la români, trec la blestemații de ruși: Andrei Saharov a fost un mare savant atomist, părintele bombeii cu hidrogen. Era **și** un intelectual? Deloc! A devenit abia atunci când, renunțând la "situație", la catedră, la vilă, la călătorii, la confort - **și la libertate** - s-a angajat într-o *activitate umanistă* - de care *kaghebiștii s-au temut* - *însă nekaghebiști, ba chiar victime ale KGB și-au băut joc* (un omolog al acestora, românul Alexandru George, scria prin 1992 că Saharov fusese un prost inocent care n-ar fi acționat așa cum a făcut-o, dacă n-ar fi avut "spate gros" și o nevastă evreică); violoncelistul Rostropovici: era un extraordinar muzician - dar nu și intelectual, decât după ce, îmbrățișând cauza lui Soljenitșin, a devenit unul dintre purtătorii de cuvânt ai celor fără de... glas (aici ar putea fi lipită semnificația reală, originară a termenului : *glasnosti*).

Știutorii de carte, autorii de cărți, posesorii de diplome, de titluri români din România se vor fi gândind că ei, bieții, abia de o generație, hai, două umblă în bocanci - să riște să se întâlnească cu puterea - și să redevină desculți? Să piardă "situația" cu atâta trudă și concesii plătită ? Iată o mentalitate inginerească-universitaristă.

În România, cu excepția unor foarte-tineri (legionari, țărâniști, liberali, regaliști, fără-de-partid), cei arestați, ținuti în închisori ani grei (dacă au supraviețuit...) nu fuseseră condamnați de comuniști pentru ceea ce **făcuseră** - ci pentru ceea ce... **fuseseră** (miniștri, primari, jandarmi, diplomați, preoți, industriași, magistrați...). Doar tinerii (elevi, studenți, câțiva de la Academia Militară), cum ziceau bătrânii foști : "inconștienții" își riscașeră pielea - pentru o abstracțiune : România.

Iată de ce n-are ursul coadă, nici Românul coloană vertebrală. Fiindcă el nu s-a desprins de glie și de momentul prezent. Or, ce viitor poate imagina pentru comunitate cineva care nu-și cunoaște trecutul - de frică ; refuză să-l afle - din interes meschin ?

Românul doarme tot timpul pe el, din când în când sare din somn și se năpustește - ba la-revoluție ; ba la băut-studenți ; ba la semnat tratate cu Ucraina. Acum o lună s-a pomenit zbierînd :

«Mai bine Iliescu decât VC. Tudor !»

De ce «mai bine» ? Și de ce : «decât» ? Mister.

2 0 0 1

Paris 11 ianuarie 2001

Stimată Doamnă Doina Cornea,

În 11 decembrie 2000 v-am trimis și Dvs. - întru informare - o copie a textului **“Să fie interzis electoratul !”** Neavînd obiceiul să vorbesc pe dîndos, spun ce am de spus pe față, negru pe alb - să rămână.

Desigur, nu mă așteptam să-l primiți cu satisfacție, nici să mă felicitați pentru el ; bănuiam că vă veți simți atinsă de pasajele critice în care vă pomenesc numele. Mă așteptam să-mi răspundeți la obiecțiile formulate - fie explicîndu-mi că nu înțelesesem cutare bună-intenție a Domniei Voastre, fie explicîndu-vă erorile comise din 1990.

Spre neplăcerea mea, scrisoarea prin care ați răspuns mi s-a arătat a fi gândită și așternută pe hîrtie într-un moment de absență, de netrezie a spiritului. De aici, inexactitățile de informație și strîmbătățile de logică. O reproduc, fără permisiune : sînteți persoană publică, reacția Dvs. la un text publicistic trebuie să fie public(at)ă :

“Stimate Domnule Paul Goma,

“V-am recunoscut întotdeauna meritele. Am recunoscut și faptul că actele Dumneavoastră de rezistență m-au instruit. Dar ați părăsit România când represaliile s-au abătut și asupra familiei Dumneavoastră.

“Securitatea mi-a dat și mie un pașaport pentru a scăpa de mine. Eu m-am întors și mi-am continuat lupta, sprijinită de fiul meu, de neclintirea lui sub amenințări. Am fost amîndoi arestați săptămîni în șir, dați afară din servicii (el, cu doi copii mici), umiliți, bătuți, scuipați, rezistînd, totuși aici, în România, până la capăt. A-ți vedea propriul fiu în închisoare e mai cumplit decît moartea, vă asigur.

“Fie și numai din aceste motive, nu permit nimănui să mă ia peste picior.

*“(...) Poate o mică lectură din Mgr. Vladimir Ghika : **Pensées pour la suite des jours** (Editions Beauchêne) nu ne-ar strica nici unuia dintre noi, acum, în prag de mileniu.*

“Cu cordialitate,

“Doina Cornea”

Mulțumindu-vă pentru recomandarea bibliografică (deși mai în stilul Domniei Voastre ar fi fost : “o mica lecturică”), observ : nu era necesar să-mi recunoașteți meritele, nici actele de rezistență [care] v-ar fi instruit. Elementar-necesar era să respectați adevărul, să nu inventați, să nu vehiculați elemente extrase din scurta-mi biografie, autori : versificatorul cincisutist Ion Brad - bolșevicul de ieri, misticul de azi, versificatorul markosist refugiat în România în 1949, numitul Dimos Ravanid Rendis - în strînsă colaborare cu legionarul-securist ceaușisto-iliist I. C. Drăgan - acești trei lucrători ai Securității fiind legitimați (întru mistificare) de cunoscutul izvor manolescian M. Pelin. Desigur, vorbesc de “fișa biografică” alcătuită la Atena și la Roma în 1979, cea potrivit căreia m-ar chema Efremovici, aș fi ovreu rus, în 1956 aș fi fost arestat pentru furt și viol... Altfel de unde ați scos “informația” că aș fi părăsit România abia când represaliile s-au abătut și asupra familiei mele?

Dar ce știe Doina Cornea despre familia mea ? Nimic, judecînd după scrisoarea de față ; nimic, în ciuda repetatelor declarații că îmi cunoaște faptele de viață și de scris. Apoi - de unde până unde pretenția de unicitate a întoarcerii sale dintr-o călătorie în Occident și “a continuării luptei” ? Deci nu știe că și eu fusesem în Occident, în 1972, mă întorsesem, însă nu mă lăudasem, deși în 1977 fusesem re-re-re-arestat.

În mai multe rânduri, în presă, în volume de interviuri ați afirmat că știți cine sînt și ce am făcut - o declarați în volumul **Fața nevăzută a lucrurilor**, Dacia, 1999, o repetați și în primele două propozițiuni ale scrisorii citate. Numai că prin treia (cea începînd, neîntîmplător, cu adversativul “dar”), porniți la contratacuri fără obiect, încercați diversiuni, continuați cu debitarea

de neadevăruri manifeste, scărpinăți coarda sentimentală a nefericirilor familiei Dvs. (așezându-le în opoziție cu “fericirile” familiei mele), pentru a încheia “ideea” cu asigurarea - adresată mie: “a-ți vedea propriul fiu în închisoare e mai cumplit decât moartea” - ceea ce, veți conveni, este o formulare de o perfectă improprietate (și de un răsunător hodoronc-tronc).

Fiecare dă seama de ale sale, deci și Dvs., Doina Cornea veți da seama de fiecare cuvânt rostit, scris.

După ce ați povestit, fără necesitate, tragedia familiei Dvs., după ce ați comparat-o abuziv cu a familiei mele, ați tras o concluzie fără legătură cu premisele (vă reamintesc : “dialogul” pornise de la textul meu **“Să fie interzis electoratul!”**, nu de la alt text ori pretext)- astfel:

“Fie și numai din aceste motive, nu permit nimănui să mă ia peste picior”.

Foarte bine că nu permiteți (unde am ajunge?). Dar cui vă adresați, Doamnă, când îmi scrieți (mie, nu altcuiva) ? Cine v-a luat peste picior ? Eu, unul, nu. Eu v-am luat... în serios, totdeauna. În bună limbă românească a lua peste picior pe cineva înseamnă a-ți bate joc de acela, a-l ironiza. Or eu am făcut altceva - cu seriozitate, cu gravitate (recunosc : și cu patetism) : v-am criticat, Stimată Doamnă. Am afirmat că unele din actele Dvs. de după 1990, au fost mult păgu-bitoare comunității românești, prin confuzia ce ați semănat - conștient sau ba - în spiritele și așa dezorientate ale compatrioților noștri.

Iată-le pe cele mai evidente :

- Să admitem că intrarea Dvs. în FSN nu a fost o eroare : ca mulți alții ați fost înșelată, abuzată. Ați demisionat după patru săptămâni - nu după câte-va zile cum greșit scrisesem în textul **“Să fie interzis electoratul!”**;

- O gafă (devenită eroare) a Dvs., Doamnă a fost, în 1990, participarea la o masă rotundă, în sediul proaspătului GDS, în jurul unui personaj tulbure (eufemism) : Măgureanu. Că un vânjos combatant al comunismului și al securismului încă din neagra ilegalitate precum filosoful-la-român Liiceanu (inițiatorul întâlnirii) avea interesul să se pună bine cu noul mânuitor al Vechiului Ciomag - de înțeles; că “moderator” : un băiat speriat de avioane (Kleininger, cel convins că moartea se alungă, atingând-o), de înțeles; că a participat și tovarășul Pavel Cîmpeanu - iarăși de înțeles, doar se puneau bazele reconcilierii naționale (pupături Piața Endependenți între victime și călăi) teoretizată de vânzători de frate și de nație: Pleșu, Buzura - cu puțin efort (și multă greață) iarăși era de așteptat. Dar că se aflau de față victime ale securității : Gabriel Andreescu, Radu Filipescu și Doina Cornea - este greu de acceptat. Toți locuitorii Lagărului Comunist știu: cu securitatea nu se dialoghează. Ea te anchetează, te terorizează, însă tu nu angajezi de bună-voie “discuții civilizate” cu monștrii care ne-au chinuit patru decenii încheiate! Să admitem că ați fost - ca și în FSN - atrasă într-o capcană. De ce nu ați protestat public atunci când v-ați dat seama că ați fost folosită (de Liiceanu, de Măgureanu)? Cum v-ați simțit în-conversație, mă rog frumos, cu astaloșul participant la “procesul” lui Ceaușescu? Înseamnă că v-ați lăudat când ați afirmat că fuseseti arestată - câte săptămâni? câte luni? câți ani?- pentru a vă îngădui să dialogați, picior peste picior, la o cafeluță, cu Organul care patruzeți de ani a monologat, martirizând milioane de români, cu cio-magul? În numele cui ați dat mâna de ajutor la spoirea fațadei mâncată de lepră a Organului?, la cârpocirea imaginii roasă de sfrenție a noului bulibașă al securității, a complotistului kaghebist purtând numele conspirativ : Măgureanu? Ați aflat : după Marea Întâlnire de la Iazul-GDS, urdoarea măguristă declara : securitatea s-a schimbat, iată dovada : el însuși “dialogase” cu însușea Doina Cornea! (presupusul călău cu o adevărată victimă); și că el îi spusese: “Doamnă” și că Doina Cornea, în loc să-i întoarcă spatele (mai creștinește ar fi fost dacă i-ar fi ars o pereche de palme, fie acelea și simbolice), îi răspunsese cu “Domnule Măgureanu” - culmea fiind că el, javra imundă, nu mințea : relatarea din revista 22 a confirmat acest... rău-mirositor adevăr.

Dacă îmi veți replica : “M-am purtat civilizat cu un om...”, vă voi răspunde :

Nu aveăți decât să vă purtați “civilizat, cu un om”, între patru ochi ori

între patrușereții casei Dvs. - nu în public. În numele cui v-ați purtat civilizat cu un criminal reprezentant de vârf al unei instituții criminale? În numele sutelor de mii de nevinovați chinuți de Organ? Să zicem că de la cei asasinați de Securitate nu ați putut cere permisiunea - dar de la cei în viață ? Cu cine, dintre adevăratele victime v-ați consultat, înainte de a dialoga cu bestiile securiste ?, înainte de a-i domni pe tovarășii eterni ?

Cu C. Coposu ?

- Am ajuns și aici. Ați avut nevoie de un deceniu încheiat până să vă hotărâți să deschideți gura, să spuneți o părțică din adevărul despre C. Coposu.

Este adevărat : nu toți Românii știau - ca mine, de pildă, încă din 1977 - că C. Coposu (și Noica și Stăniloae și Carandino și Țuța și Ernest Bernea și Quintus) nu făceau un pas fără să-l raporteze la Securitate, fără să ceară bilet de voie pentru următorul. Însă Dumnea-voastră, Doamnă, ați colaborat cu el, ați fost în apropierea lui începând din 13 martie 1990. Ați remarcat - contrariul ar fi fost de mirare - că **C. Coposu nu voia ca partidul său să câștige alegerile** - nu v-ați întrebat : **de ce ?** ; ați băgat de seamă că în jurul lui C. Coposu mișunau securiștii, cel mai apropiat fiindu-i chiar Astaloș - nu v-ați întrebat : în virtutea cărui legământ? Să fi fost numai conjudețenitatea? Au să fi fost șogoritatea Seniorului cu odiosul personaj ?

Iar dacă ați constatat că C. Coposu nu este cel din icoana de almanah ("Seniorul", "Tatăl Nației"), ci un biet om, victimă tragică a Securității, jucând cum îi cânta Fanfara MAI (deschiderea porților PNT-ului pentru toți bandiții: milițieni, activiști, securiști - dar împiedicând intrarea tinerilor ; desemnarea drept candidat la prezidențialele din 1996 a unui om al securității : Emil Constantinescu) de ce nu v-ați dezangajat? De ce nu ați făcut ceea ce trebuiau să facă adevăratele victime ale comuniștilor, și nu tot comuniștii-securiștii prin uneltele-megafoanele lor Coposu, Quintus, Cîmpeanu, Diaconescu, Constantinescu - și alți "martiri"?

Să nu fi știut cine este și ce hram poartă Constantinescu, în 1995, când, dimpreună cu activista de partid, tovarășa Zoe Condurachi-Petre confecționase pe măsură și la comandă la Universitatea din București o catedră de sociologie pentru uzul exclusiv al reputatului sociolog, conjudețean al lui Coposu, pseudonumitul Măgureanu? Într-atât să o fi lucrat pe bine-educata Doina Cornea respectul față de mai-vârștnici, încât să rămână credincioasă trădării de frate și minciunii întrupată de C. Coposu, persoană rău-voitoare, ființă rău-făcătoare (cum, de ce? - dar e limpede : pentru că lucra pentru Securitate! - **rezultatele lucrării s-au văzut la alegerile recente**), decât să treacă apa, pe malul opus, cel al adevărului ?

Ceea ce s-a petrecut cu Dvs., Doamnă, după alegerea lui Constantinescu a fost un neîntrerupt și lamentabil coboriș de pe urma căruia veți rămâne în istoria gândirii politico-morale românești, nu ca inventatoare, ci ca utilizatoare până la urzeală a profundeii cugetări (sub formă interogativă):

«Avem altul mai bun ?» - pur produs al gândirii de beton armat, exprimată printr-o limbă de salcâm veritabil.

Buna-creștere-din-familie a Doinei Cornea s-a dovedit a fi nocivă fidelitate față de feloni care au înșelat-o - n-ar fi fost o catastrofă, dacă aceiași n-ar fi au înșelat întreaga țară : Coposu, Constantinescu. (N-am să mă ostenesc să pun pe două coloane promisiunile candidatului Constantinescu și materializarea lor de către președintele ales).

Fidelitatea față de rău nu este decât complicitate la răul făcut.

Paranteză basarabeană : în 1995, pe patul de moarte fiind, C. Coposu a dat cuvânt de ordine țărăniștilor - și celor din exil - de **a nu permite sub nici o formă, în organizațiile PNT, discutarea, în timpul campaniei electorale, a problemei Basarabiei**. Așa stînd lucrurile, nu am văzut vreo abatere de la "doctrina Coposu" în încheierea Tratatului cu Ucraina, susținut voios de GDS (deci și de Doina Cornea, nu doar de Gabriel Andreescu și Zoe Petre), semnat de Constantinescu.

Nu doar ca basarabean, consider faptul : idiotie fără seamăn ; actul : trădare națională.

De aici până la Chestia din 30 noiembrie 2000 - prezentată drept: **“Apelul GDS - Votați împotriva dictaturii !”** care a cerut românilor să-l voteze pe... Iliescu nu a mai fost decât un pas. Pe care Doina Cornea, sprintenă, dezinvoltă, l-a făcut.

Și se miră de mirarea mea...

Paul Goma

*

Paris, 11 februarie 2001

Răul Absolut - Securitatea

La vârsta de 13 ani și jumătate (în ianuarie 1949) am cunoscut pe pielea mea de copil Securitatea proaspăt înființată ; dar mai înainte, la 9 ani (după 12 septembrie 1944), mă frecasem de jandarmeria... burghezo-regalistă, iar și mai înainte, prin tata (există o memorie a genelor), la vârsta de 5 ani (în ianuarie 1940) făcusem cunoștință, în Basarabia cedată, cu Mama Securității românești : NKVD. Ceea ce înseamnă că din cei 65 câți am, de la naștere, în restul de 60 ani am avut vreme să mă “documentez” - de-a lungul, de-a latul, de-a adâncul Spurcatei Organe. Deși avusesem de a face cu ea de atâtea ori, fusem, fie prea tânăr - drept care Dumnezeu și data nașterii (1935) mă scutiseră de Reeducarea din 1949-52 ; fie prea mărunț, pentru a intra în “vederile” Reeducării a doua (1961-64). Dealtfel nici nu mă mai aflu în închisoare, ci în domiciliu obligatoriu, din 1958. Iar în 1977 Mașina MAI nu m-a definitiv zdrobit pentru că, profitând de nesfârșita ei putere și inerție (deci : slăbiciune), apucasem să mă fac cunoscut și în Occident - aceasta a fost “umbrela”; platoșă mi-am făcut din netăcere : am zbierat, am amenințat că, de mă voi scula, pre mulți am să scriu eu, negru pe alb - și nu am avut soarta lui Gheorghe Ursu.

Repetiția : mama inutilității

Ei, da : am împuiat capul eventualului cititor cu atâtea biografisme, atâtea amănunte, atâtea fleacuri “care, acum, în noul deceniu, în noul secol, în noul mileniu și-au pierdut importanța” (“...dacă au avut-o și pe aceea”, ar fi comentat tovarășul Sorin Toma) ;

Ei, da : îi comunic prin scris lucruri străine lui, ba chiar dăunător-cauzatoare, fiindcă el nu-vrea-să-știe-nimic, fiindcă lui i-i frică, de moare, el vrea să trăiască, nu să piară dacă, doamne-fereste deschide gura (după modelul Gabrielei Adameșteanu, până la 22 decembrie 89 fix), vrea să-și re-facă viața, să și-o facă altfel decât îi fusese sub comuniști. Or asta nu se poate realiza fără a șterge din memorie tot-tot-tot, și ultimii din cei câțiva stropi strecurați prin frunzișul monstruos de compact al arborilor din Pădurea Fricii ; fără a accepta că am fost cu toții (“mai mult sau mai puțin vinovați” - varianta Breban), “deci nevinovați sântem cu toții” (după cum bine ne-a învățat domnul Pleșu, strălucit și reprezentativ premiant la român) - și fără a ne reconcilia - național, cum altfel! - cu cine se întâmplă să ne iasă în cale...

Ei, da : (pe) acestea toate le-am spus, le-am re-spus, re-re-re-respus (în scris). Ei și ? Tot n-au fost înregistrate de compatriotul meu, și el vorbitor-cititor de limbă română - mă gândesc la cel care a citit o jumătate de pagină din scrisurile mele în sfârșit publicate după douăzeci de ani de interdicție. Ultima probă (m-aș fi lipsit cu dragă inimă de ea) mi-a venit dinspre - cine ar fi crezut ?, eu nu - Doina Cornea :

Răspunzînd textului **“Să fie interzis electoratul !”**, mi-a reproșat... citez și aici, să rămână : “Dar ați părăsit România când represaliile s-au abătut și asupra familiei Dumneavoastră” - și: “Securitatea mi-a dat și mie un pașaport pentru a scăpa de mine. Eu m-am întors și mi-am continuat lupta...” - și dă-i, si luptă-i.

Surpriză cu atât mai violentă, cu cât Doina Cornea afirmase, în multe prilejuri că chiar înainte de a-și manifesta disidența (adică înainte de 1983), la Universitatea Cluj, unde era lector, propunea studenților fragmente din cărțile mele traduse în franceză. Iată însă că nici chiar cei care citiseră nu mai țineau minte ce vor fi citit. Acesta fiind motivul pentru care îmi iau dreptul de a repeta, de a repeta, de a repeta (vai, doar pe hârtie, multiplicată în 20 exemplare, trimise prin poștă, or este știut faptul că hârtia, chiar tipărită este acceptată numai dacă omul consimte la actul lecturii, și nu dă peste el, nu îl agresează, nu îl violează ca radioul, ca televiziunea). Căci Românul, așa-i el : nu are ținere de minte - vorbesc de cel care a știut cândva, ceva, cumva (și nu mai știe). Capul lui nu suportă atâtea informații fără interes imediat și încă privindu-l pe altul... Și ce dacă acela a făcut și a dres, cândva ? Să fie sănătos, să mai facă dacă-l țin curelele, pe el să-l lase cu treburile, cu problemele, cu necazurile lui, cu (ne)ținerea de minte a lui.

Odiosul Organ

Acestea toate, ca să pot (re)zice : **Securitatea este Răul Absolut**. Nu fac decât să repet titlul unui text scris în vara lui 1995, când Securitatea, încercând să-mi torpileze candidatura (dealtfel, provocatoare) la alegerile prezidențiale din noiembrie 1996, publicase în **Adevărul-Scînteii**, sub iscălitura unui căprar (de atunci a fost înaintat în grad, azi e sublocotenent plin și prieten la cataramă cu N. Manolescu și cu Dorin Tudoran) răspunzînd la apelativul: «C.T. Popescu!» marea-demascare-mare-a-impostorului-Goma-zis-Gomora, cel care, în 1977, pupa gumarii lui Ceaușescu. De notat : operațiunea MAI fusese precedată-anunțată de promptele și indignatele declarații de presă ale lui C. Coposu, care mă acuza de sabotare a "adevăratei candidaturi", a adunătorului de cotizații PCR la Universitatea București (în tandru tandem cu Zoia Petre): Constantinescu, creație a sa și a Blandienei, după rețeta Măgurenității.

Acestea toate ca să mai pot zice : "*Spune-mi în ce raporturi ești cu Securitatea, ca să-ți spun cine ești*".

S-a observat că, vorbind despre Securitate, chiar și acum în anul 2001, folosesc indicativul prezent. Nu este deloc necesar ca X să povestească în amănunt raporturile sale cu Securitatea, ci doar să sonorizeze ori/și să grafieze, în indiferent care context: "**fosta Securitate**", pentru a oferi cheia : X-ul în chestie conține (uneori fără să-și dea seama) ceva tulbure, ceva rămășițos.

După opinia mea - nu sînt singurul, însă deocamdată izolat în acest demers - nu poate fi luată în discuție societatea românească, nici doar cultura românească și nici psihologia românului (de la 23 august 1944 încoace - și cine știe câte alte generații de acum încolo) dacă nu se raportează la Odioasa Instituție. Cea care ne-a terorizat, ne-a chinuit, ne-a schilodit, ne-a mutat (proces de pe urma căruia rezultă : mutantul). Încă de pe când scriam cartea **Patimile după Pitești** (1978-79) îmi mărturisisem teama că, **după 1964** (momentul Decretului de amnistie), mulțumiți de rezultatele celor două campanii de reeducare în închisori, 1949-1952 și 1961-1964, comuniștii **au trecut la reeducarea la scară națională** - prin crearea de lipsuri alimentare, prin interdicția, pentru femei, de a avorta, prin confiscarea valorilor patriotice, prin distrugerea sistematică a patrimoniului național. Firește, toate aceste intruziuni, agresiuni, violuri ale demnității omului au fost făcute prin aceeași omniprezentă, omnipotentă - blestemată Securitate. Și iată cum, după două decenii, reeducarea-generală a dat, nu "un popor vegetal", cum poetase Blandiana, ci unul mai degrabă mineral : o nație de reeducați, o comunitate de geografie și de limbă alcătuită din mutanți. "Psihologia" indivizilor sare în ochii și în urechile avertizate atunci când ei spun/scriu apelativul "**Domnule**" adresat de ei, reacționari notorii și pușcăriași - Ciuceanu, Quintus, Diaconescu, Petrișor, Paleologu - unor bandiți bolșevici, și ei notorii : Iliescu, Brucan, Roman, Verdeț, Măgureanu, colonelul Crăciun - C. Coposu mergea și mai departe : în intimitate îi spunea lui Măgureanu : "Virgil"; sau când îl folosesc, chiar atunci când vorbesc/scriu despre morți : "**domnul** Gheorghiu-Dej", "**domnul** Alexandru Drăghici" culminînd cu : "**domnul** Nikolski".

Sânt nevoit să mă citez iar și tot cu neplăcere : în **Jurnal I-II-III** notam : începînd din 1984, simțisem la prietenii, la cunoscuții veniți din țară o neli-nișitoare schimbare. Era de parcă arbitrarul - și literarul - prag propus de Orwell într-o carte de, la urma urmei, ficțiune : **1984**, ar fi căpătat carne, ar fi devenit insuportabil de real. M-am tot întrebat: ce eveniment va fi determinat o asemenea **schimbare** în comportamentul, altfel insensibililor la istorie compatrioți ai mei ? Nu am găsit atunci, în 1984 ; nici în 1989, față cu un text scris (**Patria furată** de V. Duda). Abia după alegerile din 20 mai 1990 (când, în ciuda măslui-rilor-de-stat-și-de-partid, a devenit limpede : majoritatea românilor îl făcea președinte al țării pe un tâlhar de drumul mare, pe un criminal avînd încă proaspăt, pe mâini, sângele împușcăților din decembrie 89 - și care încă nu-și dăduse întreaga aramă pe față, Mineriada Primă avea să fie peste trei săptămâni iar N. Manolescu, cu prosopul-pe-braț avea să-l legitimeze pe vinovat, luîndu-i un interviu și numindu-l "Om cu o mare"...). Atunci m-am întrebat dacă nu cumva această prăbușire a spiritului la român este pricinuită, nu de un eveniment anume, ci de acumularea, în timp, a unor "mici" catastrofe. La urma urmei, răspunsul era/este ingineresc și ține de... rezistența materialelor : "Materialul" nu mai rezistase atîtor și atît de violente încercări.

Instituție teroristă, doctrină a terorii

Numărînd pe degete anii până la 1984 - măcar din 1944, dacă nu, ca pentru noi, basarabeni și bucovineni: din 1940 - ajungeam la 40; patru decenii de suferințe neîntrerupte, de speranțe spulberate (în legătură cu ne-venirea Americianilor), de încredere înșelată: fie de "românul" Ceaușescu, dovedit a fi tiran comunist, întru nimic mai grijuliu cu oamenii acestui pămînt decât Dej, fie de "modelele naționale" Gyr, Crainic, Noica, Stăniloae, Țuțea, fie de colegi, prieteni, frați, veri, unchi, fii... - nu doar cedînd presiunilor și îndoindu-se "sub vremi", ci, vai, adeseori rupîndu-se și vînzîndu-și fratele...

Raportate la Monstrul Securitate există mai multe categorii de români :
 - cei care au intrat între fălcile NKVD-ului, pentru "crime de război" - ei au cunoscut soarta învinșilor de totdeauna : au fost duși la Sublima Poartă (a Kremlinului), anchetați, "judecați" de învingător, condamnați tot de el, însă de formă au fost repatriați și au avut parte de mascarada botezată "proces popular"; unii au fost executați (tot pe sol românesc, tot de către români), alții au putrezit în celulele Aiudului, Sighetului, Jilavei, Râmnicului Sărat ;

- cei care au fost arestați-condamnați pentru *stări*, nu pentru *fapte*: funcționari, politicieni, magistrați, preoți, industriași, chiaburi;

- cei care aparținuseră/apartineau unor mișcări, partide politice, nu doar anticomuniste, dar și comunisti care "deviau", fie în raport cu "linia", fie în raport cu liniatorul : Stalin, sus ; jos : Gheorghiu-Dej, Ana Pauker, Groza ;

- cei care *făcuseră*, nu doar *fuseseră* (pentru a-l contrazice pe Noica) : militari, dar și civili, mulți studenți și elevi, "pentru organizație" (art. 209);

- "partizanii": depindea de regiune : în Făgăraș, majoritatea dacă nu totalitatea alcătuită din legionari scăpați prin ochiurile plasei întinsă de Siguranță în luna mai 1949 ; în Banat și în Argeș militari nesupuși (nu acceptaseră să lupte pe frontul de Vest - nu pentru că ar fi fost pro-germani, ci pentru că erau antiruși), ofițeri și studenți, elevi și țărani ce refuzaseră, întâi cotele, apoi întovărășirile, apoi colhozurile - în Mara-mureș, Moldova de Sus, Vrancea, legionari macedoneni în Dobrogea.

În legătură cu această formă de rezistență, după un deceniu de libertate de mărturisire, de documentare și de scriere, faptele lor de arme vor trebui revizuite, așezate la locul lor, adevărul restabilit ; să nu mai fie vorba (ca înainte de 1989, când se vorbea în șoaptă și se scria - cât se scria și numai în Occident - după legende și mai ales după... dorință) de **suferința lor, în pasivitate** (mai mult, mai atroce au suferit cei închiși la Aiud, la Pitești, la Gherla, la Jilava - ca să nu mai vorbim de pasivii de la Sighet - decât partizanii din Făgăraș, de pildă), ci de **acțiune** ; spre deosebire de **mișcările de partizani** din Polonia, din Ucraina, din Bulgaria, din Iugoslavia (mihailoviști anti-toiști) cei din România nu au întreprins acțiuni conjugate și ofensive ; puțini

dintre partizanii români “urcaseră la munte” pentru a-i combate pe ruși și pe uneltele lor din România, ci pentru a se sustrage arestării ; cei mai numeroși dintre ei nici nu erau ceea ce se înțelege prin : ***luptători din umbră, ascunși pentru refacere***, ci mai degrabă : ***ascunși, în așteptarea ocaziei de a trece frontierei spre Occident*** - unii au încercat, unii dintre unii au reușit, ceilalți uni, fie au fost împușcați pe graniță, fie au pierit în închisorile sârbești ; se poate însă vorbi cu îndreptățire și cu durere de suferințele miilor - oare numai atât ? - de “favorizatori”. Ei au fost victimele tragice ale ***terorismului instituționalizat*** exercitat de puterea comunistă indigenă aflată în totalitate sub ordinele ocupantului rus. Bănuiesc Securitatea de a fi exagerat importanța și pericolul reprezentat, pentru Putere, de... “teroriști”, pentru a avea încă un pretext de terorizare (instituționalizată și la scară națională) a populației. Cine are îndoieli asupra acestei ipoteze, să privească la Cecenia contemporană : aceeași tactică diversionistă elaborată la Moscova (nu contează dacă șef vizibil este Elțin ori Putin), aceeași deviație lingvistică: terorismul de stat și de partid îi tratează de “teroriști” pe cei ce i se opun. Pentru documentare, mai vezi și ce se petrece în Israel : acest stat născut, nu doar prin drepturi legitime, dar și prin pur terorism - antibritanic - din clipa oficializării (1948) a practicat terorismul-de-stat, prin alungarea palestinienilor de pe pământul și al lor, prin distrugerea satelor, a târgurilor, a caselor, a livezilor - și însoțită de o răsturnare/diversiune lingvistică : tratarea celor care se opun acestei violențări din partea fostului violentat - de... “teroriști”;

- aproape două decenii au fost terorizați instituțional și cei care spuseseră NU : cotelor, intrării în întovărășiri, apoi în colhozuri - refuzul lor *economic* a fost clasat și pedepsit politic - câte sute de mii de țărani au fost asasinați sau “doar” arestați?; dar câți au fost membrii familiilor lor declasați profesional și social, interzicându-li-se, “pe bază de dosar” de a face studii superioare, de a ocupa anume posturi - meritate?;

- tot victime ale terorismului instituționalizat au fost zecile de mii de “agitatori” (art. 327) - cei care pentru cuvinte rostite ori pentru acuzația-denunț potrivit căruia ar fi rostit ***cuvinte*** “împotriva regimului de democrație populară” au fost arestați și au umplut închisorile, lagărele de muncă, satele noi, unde li s-a fixat domiciliu obligatoriu [autorul acestor rânduri a fost condamnat pentru “agitație publică” la 2 ani, dar a făcut ***și 5*** de d.o.].

Acestea ar fi - în mare - categoriile victimelor Securității. Dacă prin forța împrejurărilor : uzură, boală, mizerie materială, inimă-rea, după “liberare” cei mai mulți dintre supraviețuitori au dispărut, nu există, în prezent, un singur român, care să nu aibă în familie măcar un arestat ; măcar un asasinat în anchetă ori în închisoare ; un martirizat - pentru cote și pentru partizanat ; pentru agitație publică și pentru crimă-de-organizare ; pentru “neaderare” (la colhoz) și tentativă de trecere de frontieră ; pentru “crima” de a fi locuit pe granița cu Iugoslavia și pentru păcatul de a se fi născut în Basarabia, în Bucovina de Nord... Și totuși, în cvasitotalitate urmașii martirizaților de comunism și de brațul ei, ***Securitatea***, au uitat și puținul știut de la părinții lor, supraviețuitori ne-fricoși, iar de la “revoluțiune” încoace, de parcă ***aceasta*** ar fi urgența clipei și misia lor, s-au așternut pe uitare-iertare!

Să-i ierte Dumnezeu - eu nu-i uit

Trebuie să știe acești creștini de trei lulele că îndemnurile lor la uitare și la împăcare cu Diavolul sună tot atât de pre limba Securității ca și celebrul îndemn al lui Buzura în primele zile ale lunii ianuarie 1990 : «Fără violență!»; să știe setoșii de “reconciliere națională” - îi numesc pe cei mai intelectuali dintre thraci : Pleșu, Buzura, Breban (iar din noiembrie 2000 Doina Cornea, cea care, îndemnându-i pe români să-l voteze pe Iliescu a făcut, la distanță de 10 ani, ceea ce făcuse alt intelectual strălucit - coincidență? și el ardelean! : N. Manolescu, acela carele, imediat după întâia mineriadă i-a luat criminalului ațătător la război civil un interviu, adresându-se “Omului cu o mare” - am mai spus-o ?, ei și ?, am s-o mai spun) - urmez : să știe descurcările pe centimetru pătrat că oricâte “adeziuni” ar avea ei din partea maselor largi de anal-

fabetizați (de către ei înșiși), de imbecilizați de comunism, nu vor fi uitați, nu vor scăpa de... consemnarea faptelor lor de directori-de-conștiință demisionari, trădători. Să știe : prea gălăgios pledează ei pentru “reconcilierea” cu criminalii securiști, ca să nu fie suspecti de conivență cu Securitatea eternă.

Ce vor fi vrînd Întunecătorii Nației : să fie lăsați în pace ticăloșii care ne-au chinuit trupurile și sufletele ? : să nu fie pedepsiți nici măcar printr-o defilare prin fața tribunalului ?; printr-un act-de-acuzare publicat într-un periodic - altfel, “încrâncenații”, “procurorii” vor fi acuzați de vânatoare de vrăjitoare ? Situația ar fi nostimă dacă nu ar fi tragică: vasăzică pe evrei nu îndrăznește nimeni să-i acuze că s-ar deda, de jumătate de secol, la “vânatoare de vrăjitoare”, dar un evreu ca Z. Ornea zbiară că din gură de șarpe de fiecare dată când un Grigurcu de pildă îi pomenește *și* pe evreii care au martirizat cultura română : Chișinevski, Roller, Răutu, Moraru, Sorin Toma, Vitner, Mândra, Crohmălniceanu, Paul Cornea, Radu Florian, Tertulian, Maria Banuș, Nina Cassian ?

Securistul care nu a dat în viața lui o palmă...

Auzi pe câte un ticălos de securist pretinzînd că el nu violentase, nu torturase pe nimeni în viața lui de *lucrător MAI*. Că el “nu dăduse măcar o palmă”. Dacă lucrase la contabilitate, la bucătărie, la magazie, fără contact direct cu reținuții și deținuții - într-adevăr, nu avusese acest “prilej”... Însă vinovăția unui securist nu se măsoară cu cantitatea de palme, pumni, lovituri de picior, de bătă, de baston de cauciuc de rangă de fier administrate unui “bandit”, cum ne considerau ei, tovarășii. Când am fost re-re-rearestat în aprilie 1977, comandant al Direcției Anchetelor Penale cu sediul pe Calea Rahovei era colonelul Vasile Gheorghe (sau viceversa, nici el nu știa) care, după “tratamentul” ce mi-l aplicase ministrul Securității, Pleșiță (prieten al lui Breban), mi se lăudase că el folosește “alte metode”, că el nu a dat în viața lui o palmă - “nici în ‘56, când cu Contrarevoluția (așa-i ziceau ei Revoluției Maghiare), de-ați vrut să ne spânzurați de felinare” Îmi aduceam aminte : în decembrie 1956, la Interne, vreo trei zile mă anchetase un locotenent, Gheorghe Vasile (*și invers*), fără să mă bată ; când intrau în birou alții și mă luau la poceală, el, băiat sensibil, ieșea pe coridor - și revenea, mirat foarte că... “îți dete borșu, din senin...”

Dacă mă rezum, egoist, numai la familia mea :

- pe mine el mă anchetase în 1956, el scrisese cu mîna și cu ortografia! lui procesele-verbale, în care răspunsurile mele erau date de el - “recunosc cinstit că, în mod dușmănos, am...” - făcut și am dres, eu nu voiam să semnez declarații ce nu-mi aparțineau, el... ieșea nițel din birou, fiindcă, nu-i așa, nu dădea măcar o palmă ; ce se întîmplase după 20 ani, în 1977, am povestit în **Culoarea curcubeului - volum tipărit, nedistribuit, dar trimis la topit de filosoful Liiceanu** ;

- pe socru-meu tot el îl anchetase - îmi povestise, când le intrase morcovul scandalului internațional provocat de aflarea arestării mele : Năvodaru fusese acuzat de “explozia centrului de calcul”, deși nu mai avea nimic de a face cu el - cu cinci-șapte ani în urmă tratase cum-părarea “utilajelor”, atât. Însă tot lui “Grenadă” îi scăpase : vina lui Năvodaru era aceea că nu o obligase pe fiică-sa să divorțeze de banditul Goma - așa cum îi trasase partidul sarcină...;

- în fine, numitul colonel Gheorghe-Vasile-Gheorghe o chinuise pe soția mea (și, fatal, pe copil, în vîrstă de un an și patru luni), convocînd-o mereu, mereu la *ei*, pe Calea Rahovei.

Nu : securistul Vasile Gheorghe (de pildă) nu mi-a dat o singură palmă - dar **ne-a terorizat** el, ca un securist ce era ? Dacă da - să plătească !

Alți securiști pretind că ei nu au “lucrat” la anchete, ci doar la... supraveghere, la adunare de informații... Că nu au agresat fizic, în birourile de anchetă - dar îi “vizitau” ei pe oameni? Le fixau întîlniri “conspirative”? Le propuneau “să ajute organele”, dînd “o mică informație” despre un coleg, despre un vecin, despre un unchi ? Iar dacă acela se codea, nu trecea securis-

tul (care nu dăduse o palmă în viața lui) la amenințări ?, la șantaj ? - promițind “unele avantaje” - dacă acela este “român adevărat și om de înțeles”? Obosit, terorizat, omul accepta în cele din urmă să dea “mica informație” - care era găsită... prea mică, drept care securistul trecea la violențe, nu doar verbale, și îl acuza pe nefericit că își bate joc de organe, de partid - “chiar de tricolor”, că e mincinos (!), necinstit (!!), că vrea ca Ungurii să răpească Ardealul, că abia așteaptă să intre Rușii în România (de parcă n-ar fi fost intrați, în continuare, din 26 iunie 1940, când ne-au furat Basarabia, Bucovina de Nord, Herța)! Un asemenea “lucrător MAI” este tot atât de adânc vinovat ca și bruta care îi snopea în bătaie pe arestați, pe deținuți. Fiindcă și el atenta la ceva - la urma urmelor mai prețios : sufletul omului. Un torționar îți rupea dinții, îți frângea oasele, îți exploda ficatul - uneori te lăsa invalid pe viață ; cestălalt, “nedătătorul unei singure palme” atenta la demnitate. Un schilodit în bătaie (dacă are noroc...) scapă cu viață, cu sufletul intact. Dar un, și el, nevinovat, însă pe care securistul “nonviolent” l-a terorizat, l-a amenințat, l-a șantajat, l-a momit cu mărgelile de sticlă din dotarea MAI și l-a obligat să devină turnător ? Acela nu se mai vindecă în veac - din pricina cui ?

Un singur răspuns : **din a Securității, ea este Răul Absolut.**

Elita drojdiei

În șoaptă, până în decembrie 89, cu voce tare după, unii-tovarăși-din-fundul-sălii pretind că Securitatea a creat - și întreține - noua elită (sau : crema nației ; sau neoaristocrația).

Incontestabil : comunismul, prin Securitate, a distrus elita țării: oamenii cultivați, harnici, onești, patrioți, binecrescuți (sau doar bine-născuți - ceea ce nu era de neglijat) : gospodari rurali, preoți, intelectuali, industriași, antreprenori, ofițeri, magistrați - au fost terorizați de Securitate pentru *ceea ce erau*, nu pentru *ceea ce ar fi făcut, împotriva comunismului* și lichidați - fie prin asasinare pură și simplă, fie prin neutralizarea lor pentru totdeauna.

Securitatea a fost alcătuită pe criterii opuse celei a elitei : au fost înregimentate în Organ indivizi arierati, tarați, inculti, semianalfabeți, imorali, lipsiți de personalitate (deci modelabili - în rău). Cu cât cineva era mai dobitoc, mai troglodit, mai neinstruit, mai fără scrupule, mai lipsit de umanitate ; cu cât era mai “agățat” cu câte un furțișag, un viol, o escrocherie - sau fuse-se jandarm, polițist, siguranțist și îi torturase pe comuniști - cu atât era mai “apt” de a face parte din Brațul Armat al Comunismului: Securitatea. Singurul lucru “în-sușit” de acești proști-ai-satului de lichele eterne, de scursura sateilor și a târgurilor, la cursurile lor speciale, de cum au îmbrăcat uniforma cu epoletă albaștri : cum să bată “în mod științific și să urască-în-mod-organizat”. **Să-i urască - și să-i bată** - nu doar pe anticomuniști - ci **pe toți nesecuriștii**. “Cine nu-i ca noi - e împotriva noastră, deci trebuie să piară!” a fost lozinca lor, la început. Mai apoi după ce au făcut să piară nevinovați cu miile, împușcați în marginea satelor, uciși în anchete, înecați cu pietre de gât, arși în gropi cu var, lichidați în închisori, în lagăre, prin infometare, prin neîngrijire medicală, prin muncă peste puteri, Elita Drojdiei a “nuanțat” : “Cine nu-i ca noi să de-vină ca noi - prin reeducare!” - și a început, în 1949, reeducarea studenților

Partea polițienească a “meseriei” au învățat-o securiștii de la Siguranță și de la NKVD. Oricât de drojdie erau, în materie de “făcut rău” au învățat repede și bine. Precum Chinezii, Coreenii de Nord, Albanezii, Vietnamezii de nord, Cubanezii, beneficiari doar de o bună-pornire sovietică, restul din resurse locale...- privind în adâncu-le, au reactualizat, au adaptat la spațiul carpatin tot ce putea fi mai abject în ei și în neamurile lor. Chiar dacă “reeducare-după-Makarenko” s-a făcut și aiurea, totuși **Piteștiul** rămâne pe veci “rodul” gliei românești.

Acum un an sau doi citisem un text de Liviu Ioan Stoiciu în care poetul raporta opinia lui Laurențiu Ulici, potrivit căruia elitele de azi sunt, toate, creația Securității. Nu era întâia oară când auzeam *asta* - pentru prima oară când *asta* venea de la un scriitor. Aceasta este o afirmație... adevărată...

... dacă ținem seama că, în general, din august 1944 ; din 1948 în

special, ne-comuniștii și ne-securiștii (și ne-colaboraționiștii) care încă nu fuseseră masacrați au fost sistematic împiedecați să se instruiască, să se perfecționeze ; deci Securitatea a interzis **selectia naturală valorică** după care se constituie elita unei comunități ;

-... dacă ținem seama că, în virtutea lozincii : “toți oamenii sunt egali, dar activiștii și securiștii cei-mai-egali-dintre-comuniști”, la București, de pildă, așa cum părinții aveau magazinele lor, speciale, și copiii aveau liceul lor, special: “Petru Groza”; cum nici în “Uniune” nu erau Universități doar pentru dulăi, odraslele cele mai merituoase (citește : ale părinților cu cel mai mare grad în Securitate) își făceau studiile superioare, nu “în Marea Uniune” (ca un oarecare fiu al unui oarecare tovarăș ilegalist : Iliescu), ci în Occidentul capitalist - ca Petre Roman, cel care a studiat la Toulouse, ca fiu de general de de NKVD în România și ministru adjunct de Interne în RPR...

Cam după 1964 - nu știu dacă “ameliorarea” era legată de amnistia (decretată de Gheorghiu-Dej) sau de înscăunarea, în 1965, a lui Ceaușescu - Securitatea a început a acorda favoruri de altă natură, acum lozinca devenise: “*Cine e cu noi are dreptul la supradrepturi : studii în Occident, călătorii (tot în Occident), burse (aprobate de noi, plătite de... Turcul occidental), o carieră normală, chiar supranormală; cine nu... - nu*”.

Astfel au început a călători în Occident, a studia, a beneficia de burse, nu doar fii ai “dușmanilor de clasă” - ci foști deținuți politici (vezi-l pe colegul meu de domiciliu obligatoriu, țărănistul Adrian Marino) ; vezi-l și pe colegul meu de Jilava Nicolae Balotă “bandit” și el multă vreme, devenit, ca prin miracol, cooperant universitarist (ca Zăciu) la München, la Tours, la Paris...;

Astfel a avut “supradrepturi” prietenul meu Victor Babiuc - altfel ar fi fost el al 7-lea (nu cumva al 4-lea ?) pe lista FSN din primăvara anului 1990 - apoi ministru ? Bineînțeles, nu.

Securiștii - jefuitorii tezaurului țării în 22 decembrie 1989 (“după un plan dinainte stabilit”)

Securitatea, stăpână a țării, la căderea lui Ceaușescu a pus în aplicare ordinul : în cazul amenințării pierderii controlului, tezaurul țării să fie împărțit între membrii ei, exploatat “cu titlu individual - în folosul Aparatului”.

Astfel se explică explozia, în țară și peste hotare a “buticurilor”, a băncilor, a societăților comerciale, a celor de import-export, a fundațiilor, a conernelor de presă scrisă și televiziune, a editurilor ! - avînd drept proprietari securiști, nevestele, frații, verii, cumnații, copiii lor. Este suficient să afli cine este “patronul”: afli, dacă nu ai știut până atunci, cu ce s-a ocupat, până la 22 decembrie 1989, individul în chestiune : era cam (cum ar zice o ardeleană) securist.

N-o să pretindă Vadim Tudor că și-a cumpărat ferma de la Butimanu din banii adunați cu sudoarea frunții sale, scriind limbămintele în cinstea Ceaușescilor, în *Săptămîna* lui Eugen Barbu ; n-o să pretindă Săraru că și-a “plătit” editura și fundația din bănuții adunați de pe Niște, ca să zicem așa, țărani.

Deloc: sunt banii românilor pe care Ceaușescu și ai săi tâlhari securiști i-a flămânzit, frigorișat, umilit, i-a lăsat să bolească fără medicamente, le-a dărâmat casele - pe aceștia i-au furat securiștii și au împărțit prada înde ei.

Scriitorul român față cu Puterea

În toiul “Revoluției Franceze de la 1968” a fost lansată lozinca : *Il est interdit d'interdire !*, cap de operă a actorului și scenaristului și realizatorului Jean Yanne. Plecînd de la : *Il est interdit d'interdire*, se poate ajunge ușor pe malul din față, la mult mai modesta și deloc umoristica: ***Consimte să te opui!***

Rari au fost mînuitorii cuvîntului românesc consimțători la a se opune - activ, nu doar “să reziste” românește (ceea ce, în neromânește, ar echivala cu: “să îndure”) presiunii, opresiunii, fie aceea socială : legi scrise, ne-scrise, relații de familie, de prietenie, de vecinătate, fie politico-politienească.

Dacă sunt luați în ordine alfabetică - sau cronologică - scriitorii români

(“de la origine până în zilele noastre”), nu sunt de găsit mai numeroși decât degetele unei singure mâini aceia care au protestat (firește, în scris), în numele unor principii, adresându-se, nu doar “unei păтури”, nu doar unor “funcționari zeloși”, ci de-a dreptul Puterii politice. Și contestând-o. Tribunii noștri, scriitorii-gazetari-pamfletari Eminescu, Arghezi, temuți polemiști, au criticat, au atacat, uneori cu extremă violență “anume stări de lucruri”, “anume persoane-personalități” (purtaoare de rău), însă niciodată Instituția Supremă - responsabilă de stările-de-lucruri. Excepție : Hașdeu, vizînd monarhia - mai mult din umoare neagră decât din principii. Nu vorbesc de Cocea, de Șeicaru (gazetari în ceea ce are mai rău meseria), ci de **scriitorii care se exprimă și în presă**.

Comunismul a schimbat datele problemei. Din 1948 Puterea a pus sechestru și pe presa scrisă (radioul fusese rechiziționat încă din august 1944), deci nici Arghezi, nici Cioculescu, nici Vladimir Streinu, nici Caraion nu s-au mai putut exprima. Nu au mai avut **unde**. Din acel moment scriitorul român - care făcuse, ar fi făcut gazetărie - a fost redus la tăcere.

Și în alte țări, și în alte limbi, și în alte comunități (“democrațiile populare”) Rusul a impus, ca la el acasă, aceeași totală interdicție. Ce face însă un scriitor căruia i se ia dreptul de a se exprima *prin publi-care în mediul său de limbă și de cultură*? Răspunsul este : scriitorul, nefiind ca oricare cetățean (în nici un caz : “unul ca mine, ca tine”), ci acela care stă în picioare atunci când întreaga comunitate se pune în genunchi ; sau pe burtă ; cel care vorbește tare în timp ce comunitatea șoșotește ori își dă coate, făcîndu-și cu ochiul, ori tace ; cel care **consimte** să riște, pe când congenerii săi nu mai știu cum să se ascundă, să se facă una cu pământul, să se fofileze, să colaboreze cu asupritorul (apoi pretind că laudele la adresa tiranului erau ironii, nu le-a sesizat ?) - scriitorul, deci, se exprimă. Cu orice risc. Începînd cu acela de a-și pierde libertatea... civilă. Considerîndu-se, singur-singurel, cu de la sine putere : om liber prin naștere, își asumă riscă de a se exprima, fie doar prin scris (păstrat în sertar), fie **și** prin publicare, în alt mediu, în altă țară, chiar în altă limbă.

Este vorba, încă o dată, de scriitori - și nu de făcători de cărți.

În această crâncenă împrejurare se face selecția, nu doar etică, ci și înalt estetică - orice-ar crede (sic) N. Manolescu, genitor a cel puțin două generații de alcătuitori-de-cărți, el însuși fiu-drept al lui Ivașcu, putrezitor-șef, nu doar al Generației Manolescu, dar și al unor monumente (ca Blaga). În condițiile de suprimare a libertății de expresie dintr-o comunitate se vedește cine este (era, va fi - cât va fi...) scriitor și cine dimpotrivă. Și aici funcționează principiul cristic preluat de comuniști : Cine nu e (hotărît) **cu** ai săi - este **cu** dușmanii.

Autorul-de-cărți este alfabetizatul de rând, biet-om-sub-vremi; el va consimți la interdicție - apoi te interpelează pe tine: “Ce voiai să fac: să intru în închisoare?”, am citat din N. Manolescu ; și din Adameșteanu; și din Mircea Martin; se va gospodări în interiorul ei, al interdicției, limitîndu-și scrisul, reducîndu-și respirația, micșorîndu-și, nu doar trupul, ci și sufletul, pe măsura carcerii la care a consimțit ; nu va așterne pe hârtie o singură propozițiune fără a avea certitudinea, încuviințare, biletul-de-voie de la Gogu Rădulescu, de la Geta Dimisianu - ca Buzura) că ceea ce **va scrie** el, cândva are să și vadă lumina tiparului. Autorul-de-cărți este tovarășul disciplinat, cel care se mulțumește cu câtă “libertate” i-a aruncat, ca pe un os, Partidul iubit și liberticid. Autorul-de-cărți se pleacă sub vremi și sub stăpâni - dar nu uită să teoretizeze supușenia: “Ce, eram prost să mă deconspir?” (citad din ne-prostul Alexandru George); și: “N-am avut samizdat, dar nici n-am prea (!) avut nevoie - fiindcă la noi s-a cam (!!!) publicat tot ce a fost de valoare” (valoris-tul-publicist N. Manolescu).

Spre deosebire de autorul-de-cărți scriitorul nu acceptă dictatura asupra spiritului; riscîndu-și libertatea, continuă să scrie, fie ascunzînd hîrțile scrise (nu se consultă cu Gogu nici cu Geta în privința oportunității actului de a scrie), fie încercînd să le trimită peste graniță, unde pot fi publicate.

Împrejurările în care s-au operat schimbările din decembrie 1989, dar mai ales urmările “revoluției la români” au făcut ca autorii-de-cărți să aibă

câştig de cauză pe toată linia prin o vicioasă, dar logică interpretare a fricii animalice, a laşităţii, a egoismului lor sălbatic, a dezertării civice (şi scriitoriceşti) şi prin eliminarea, bararea accesului-la-ţară a “fugiţilor” şi a “disidenţilor” - a se observa ghilimelele deriziunii. Dacă o astfel de solidaritate între mâncătorii-de-salam-de-soia ar fi funcţionat înainte, când trebuia, e-he, baba ar fi avut chiar cinci roate şi Românul ar fi fost polonez ori chiar ceh. Să fie re-citite declara-ţiile mieunate, prelinse - dar nu mai puţin obraznice - ale blandianelor de tustrele sexele : din ele ar reieşi că în această tragică înfruntare dintre natura născută liberă a scriitorului şi natura tiranică, opresoare a comunismului a învins (măcar a câştigat ceva-ceva...) abilitatea purtării, cu mâna stângă, a condeiului pe hârtie, subtilitatea ducând la incifrare, la codificare a mesajului, la ascunderea lui - deci... la “valoare”! (unii neruşinaţi au mers până la a face elogiul cenzurii, cea provocatoare de noi căi de expresie, de noi “câştiguri” estetice...)

Tentative penibile de automistificare - de acceptat doar la neliteratori, aceia lucrând cu alte categorii. După un deceniu de la ridicarea capacului de pe tineta scriitorismului dacoroman, se constată că numărul celor care au continuat a scrie - şi a ascunde, riscând o percheziţie, o confiscare, o, vai, arestare - rămâne riguros acelaşi constatat în primul trimestru al anului 1990 : cinci - să-i mai număr o dată : Blaga, Steinhardt, Noica, Sîrbu, Mihadaş.

Acestora - şi deasupra lor trebuie aşezat al şaselea (dar sub zece şi mult sub “numărul lui Noica” suntem): Caraion: el nu numai că a “comis” fapte de scris interzise, pedepsite de Putere, dar le-a şi trimis în Occident şi, spre deosebire de Steinhardt (care consimţise la “deplasarea” manuscriselor, însă nu şi la editarea **Jurnalului fericirii**), cu dorinţa declarată de a fi publicate. Din nefericire “hârtiile” au fost interceptate de Securitate, iar autorul re-arestat.

Probabil aşa se explică înrâncenarea confrăţilor manoleşti împotriva lui Caraion - cu atât mai curajoasă, cu cât poetul era mort, în exil şi nu se mai putea apăra. Astfel au putut să-şi exercite indignarea intelectualo-morală intelectualii nemăsurat de morali ca cei rezemaţi pe “informaţiile” securistului, drăgănistului, “scriitorului” autor-de-cărţi-albe, numitul M. Pelin.

“Cine râde la urmă - râde ca un tâmpit” (din folclorul foarte-nou)

Dacă îi iei pe semnarii **Apelului GDS**, intitulat : “**Votaţi împotriva dictaturii !**” şi publicat în revista 22 din 5-11 dec. 2000, constăţi excepţie făcând doi ne-scriitori (Doina Cornea şi Radu Filipescu) niciunul din ceilalţi, adică scriitorii - adică exact cei ce **nu** ar fi trebuit să semneze un (şi cretin şi ticălos) “apel” îndemnându-i pe români să-l “aleagă” pe Iliescu !- nu se manifestase, doamne-fereste, înainte de 22 decembrie 1989 cu vreun geamăt - au să fi fost acela emis în gând? Nu merită a fi băgaţi în seamă vitejii protestatari doar împotriva alungării de la *România literară* a lui M. Dinescu, acela nu a fost protest de scriitori, ci jalbă de iobagi, cu cuşma-n mână ; ba, “înainte de revoluţie” unii dintre actualii curajoşi (e de mirare că nu au dat-o anonimă...) au comis ruşinoase texte poliţist-realist-socialiste (Paul Cornea, Pavel Cîmpeanu, Paler), de laudă la adresa lui Ceauşescu, a partidului (Alex. Ştefănescu, M.H. Simionescu, Ioan Holban, Mircea Iorgulescu, G. Dimisianu). Printre cei care nu au semnat “cu grupul”, ci au dat declaraţii aparte : Manolescu : “Îl voi vota pe Iliescu!”; Pleşu : “Aproape că nu mai e vorba de o alegere, voi vota cu Ion Iliescu”... - ceilalţi nu mai contează.

Teodor Mazilu avea o memorabilă întrebare (numai întrebarea conta, răspunsul venea în stilul postului de radio Erevan : “Este oare posibil ca...?”)

Iată întrebarea (nu doar a) mea :

“Este posibil ca scriitori reprezentativi ai unei comunităţi să fie atât de orbi, atât de cretini, atât de ticăloşi, încât să semneze un astfel de Apel?”

Răspuns :

“Da, este posibil - cu condiţia să fie autori-de-cărţi români”.

Socotra-pe-Dunăre

[O enigmă : locuitorii insulei Socotra, din Oceanul Indian, întrebați, în prezent, de cine "aparțin" - se dovedesc incapabili a da un răspuns : ei nu (mai) știu că țin de Yemenul unificat ; că aparținuseră de Yemenul de Sud, comunist, că Tamrida, capitala, fusese bază navală sovietică - și nici că "înainte" Englezii le fuseseră stăpâni. Nu au sistem de scriere, fiind incapabili de a ține minte abstracțiuni, numără: «el, el, el...» ; nu știu de unde vin, nici cum fusese timpul ieri - necum alaltăieri. Unii etnologi-biologi presupun că "le lipsesc anume neuroni"... De aceea].

Românii au avut 10 ani pentru a umple golul de informație privind propria-le istorie. Scriitorii români s-au comportat ca niște ne-scriitori: cu excepția Celor Cinci pe care Momentul Decembrie 89 i-a surprins (un fel de a vorbi: patru dintre ei se prăpădiseră) cu sertarul plin (să-i mai numesc o dată: Blaga, Steinhardt, Noica, I.D. Sîrbu, Mihadaș), **ceilalți au tremurat și au tăcut**. Într-atât de înfricoșați au fost unii încât, deși ajunși la adăpost, în Occident, nu și-au scris "memoriile" - decât mult după... "revoluție" (ca Nicolae Balotă); Adrian Marino, chiar dacă a scris ceva în numeroasele sale călătorii în Occident și le-a lăsat în păstrarea lui Mircea Carp, la München, "amintirile" sale s-au dovedit a fi nesemnificative - în schimb (sic) a anunțat că "celelalte" vor fi publicate după moartea sa...

Oricum : nescriitorii s-au dovedit și în materie de mărturie mai curajoși (sau : mai puțin foarte-fricoși) decât scriitorii la români. Editurile au publicat în acești zece ani o sumă de mărturii ale deținuților politici, ale prizonierilor de război la ruși, ale deportaților din Basarabia și din Bucovina - dintre aceștia numeroși le-au scris "înainte de decembrie 89": Anița Nandriș, Vasile Baghiu (tatăl poetului), Dumitru Mircescu, Aurel State... "Prea multe!" au decretat prea-mulți scriitorii români, cei care au-rezistat-prin-cultură-pe-brânci, iar unii, pricepători adânci (și alături) ai lumii carcerale (ca Borbély) au contestat adevărul unor asemenea mărturii. Dar cei care, treziți după decembrie 89, și-au făcut o meserie, o specialitate : gulagologia ?

Situație tragică. Istoria contemporană a României a încăput pe mâna unor impostori, nu din cei "dinainte": marxiști, deci, din ideologie, falsificatori ai adevărului ; ci de-ai noștri, din popor (cam cum erau, între 1996-2000 ai-noștrii Constantinescu, Diaconescu, Quintus, Vasile, Stoica), de-a dreptul analfabeți, stricători, din prostie - vezi "Addenda" și "Harta Gulagului (sic) românesc" din traducerea **Cărții negre a comunismului**, capodoperă a analfabeților calpuzani Liiceanu, Blandiana, Rusan, Onișoru ; vezi capitolul dedicat lui Ion Caraion din **Această dragoste care ne leagă** semnat de o iscălitoreasă de sinistră amintire (volum apărut tot la Liiceanu); vezi volumul **Memorialul ororii**, despre reeducarea de la Pitești, publicat de editura dezinformatoare Vreamea, vezi **Istorie trăită...** - despre deportările în Bărăgan - de Smaranda Vultur, în fine, vezi volumele atribuite lui Petre Pandrea : **Memoriile mandarinului valah** (Albatros) și **Reeducarea de la Aiud** (aceeași Vreamea...), grație fiicei abuzive Nadia.

Spectacol terifiant.

Cum să fie în stare intelectualii români să discearnă binele de rău, civilul de necivic, adevărul de minciună, când ei s-au născut în familii a căror deviză fusese : supraviețuirea-cu-orice preț ? - rezultatul vizibil-pipăibil la un deceniu de la căpătarea libertății de exprimare - fiind acesta : **Apelul GDS "Votați împotriva dictaturii !" (citește : "Votați cu Iliescu !")** ; cum să fie în stare "noii istorici" să mănuiască documente, să separe adevărul de neadevăr, semnificativul de superfluu - când ei au trăit o viață de legumă, într-o seră arpagicolă, legănându-se cu iluzia că rezistă prin cultură - nu prin adevăr ? Rezultatul : "sinteze" care sintetizează haosul din capul lor și din mediul lor de supraviețuitori cu orice preț.

Va trebui să dispară și această generație de găini bete, de oi căpii, pentru a spera că, așa, cam prin 2040, oamenii acestui pământ numit România vor merge pe două picioare și vor gândi cât de cât normal.

Am fost tentat să copiez aici lista semnatarilor **Apelului GDS** însă acest demers mi-ar provoca o suferință atroce : să te propui-impui drept (abuziv) "conștiință a nației", "director de conștiință" - **și** să-i îndemni pe oameni să-și

re-pună, doar după patru ani, în frunte, în cap, un bolșevic, un criminal, un trădător de țară, un instigator la război civil, sub pretextul că n-ai altul mai bun? Această "opțiune" demnă de niște socotrezi frizează cretinismul furios.

Înapoi, la Răul Absolut

Există o explicație a stării (halului) de zăpăceală, de buimăceală, de năuceală în care se află românii - în sfârșit, liberați de comunism, și/dar... optînd pentru comunism :

Securitatea. Securitatea eternă.

Numai prin faptul că ei rostesc : "**fosta Securitate**" dovedește că Răul e adânc împlântat, temeinic înrădăcinat ; numai și numai prin faptul că iau drept literă de evanghelie Cărțile Albe ale Securității, că se adapă la "izvoare" de informații ca securistul Pelin - vezi-o pe iscălitoreasa volumului **Această dragoste**... (șefesa a colecției intitulată: "Procesul comunismului", la Humanitas), vezi-l pe N. Manolescu în cruciada-i împotriva lui Caraion...

Ar exista o soluție pentru a-l zmulge, a-l extirpa (Răul Absolut) : acela de a-l numi : **Securitate** și de a nu-i mai domni pe securiști și pe morți.

În toate se începe cu începutul - chiar dacă ești român din moși-strămoși.

*

28 februarie 2001

LEXICONUL HUMANITAS

După grosolanul fals istoric constituit de *Addenda* la traducerea românească a **Cărții negre a comunismului**, în 1998, editura condusă de Gabriel Liiceanu, cel mai (veșnic) tânăr filosof la români - nu voi osteni să-l citez pe Virgil Ierunca - oferă cititorului român analfabetizat de directorii de înconștiință încă o înghețată fiartă purtînd titlul : **Lexiconul negru** - subtitlu: **Unelte ale represiunii comuniste**.

Alcătuirea este una și aceeași cu șefesa colecției "Procesul comunismului" și cu iscălitoarnica volumului **Această dragoste care ne leagă** (1998). În acela, s-a ocupat, declarat, de soarta tragică a Ecaterinei Bălăcioiu, văduva lui E. Lovinescu, dar, după lupte secu-lare de vizită ghidată prin arhivele "fostei Securități", cum îi zice însăși tovarăsa în chestie, nu a adus nimic nou față de ceea ce știa Monica Lovinescu despre mama sa înainte de decembrie 1989. În schimb (sic) a bucătărit un capitol: "**Stelian Diaconescu (Ion Caraion)**", model strălucit de nelaobiectivism, de neștiism, de habarnamism, totul în slujba calomnierii poetului care nu se mai putea apăra. Am scris despre această imensă diversiune, în 1998 cinci texte, arătînd, cu probe, nu doar ilimitata incapacitate a iscălitoresei volumului de a deosebi **informația** de **dezinformație**, dar am denunțat spiritul de turmă al cremei nației : Liiceanu, Manolescu, Adameșteanu, Grigurcu, Matei Călinescu, Cistelean, Buduca, Alexandru George, Mihăieș, I.T. Morar, D.C. Mihăilescu, Pruteanu, Pleșu, Iorgulescu, Alexandru Niculescu ș.a., luați ca oile după berbecul "document tip Humanitas", bătînd pas de front pe arătură în cam-pania condusă, nu chiar din umbră, de Monica Lovinescu. S-a dovedit:

a. "**izvoarele**" de informație erau :

1) jandarmul securist **Eugen Barbu** (o știam) și
2) securistul drăgănist **Mihai Pelin**, autor de manuale de dezinformare intitulate : Cărți Albe ale Ministerului Adevărului orwellian. Pelin nu prea știa că nu știe - dar dacă avea ordin strict să facă pe știutorul, ca să-i zăpăcească pe dușmanii poporului... ;

b. **deducția** lui N. Manolescu - fost critic literar, devenit doctrinolog, iliescolog, pelinistolfil - chiar grafolog ! (vezi-i opera "Dosarul Caraion", *România literară* 7-10 aprilie 1999) în chestiunea "Virgil" s-a dovedit a fi o vulgară-strălucită falsă lecțiune...

Numai că autorul-de-cărți român, chiar dacă, strâns cu ușa, ac-ceptă că,

în cutare împrejurare se înșelase și îi înșelase pe cititori, nu-și recunoaște public eroarea, doamne ferește, căci, el se trage direct din daci-și-romani și oricâte **Apel-uri** pentru votarea lui Iliescu ar semna el, alții să(-și) recunoască idiotețenia, ticăloșia, iresponsabilitatea!

Peștele de la... titlu se împute : **Lexicon** înseamnă până și în limba română : dicționar, vocabular, *lucrare însumînd cuvinte*. Or filoloaga en tître de la Humanitas improvizează un catalog de **nume proprii!** N-ar fi fost mai onest : **Dicționar de...** (personaje) ? Mai simplu - și mai corect și mai... actual : **Nomenclator** ? Dar-însă-totuși: **Lexiconul** humanitastic el este, cum altfel : **negru** ; aceeași "culoare" avea și **Cartea comunismului** în care istoria României contemporane era falsificată fără tresărire de cvadriga Liiceanu-Blandiana-Rusan-Onișor. Apoi : cere mai puțin efort - și mai puțin curaj post-revoluționar căutarea și găsirea culorii adecvate : **roșu**.

Voi începe obiecțiile pornind de la *bibliografie*. Și zic : este inadmisibil ca o editură avînd deviza : "Sebastian, mon frère..." să scoată o lucrare de **istorie a universului penitenciar românesc** fără a aminti memorialiști și memorii precum :

1 - Bacu, Dumitru, **Pitești, centru de reeducare studențească**, Madrid, 1963 (lucrare clasică, de neocolit, a cunoscut și o ediție la București, cu prefața lui Gh. Calciu) ; cel fel de "discuții clarificatoare" pretinde alcătuitoarea Lexiconului a fi avut cu Monica Lovinescu și cu Virgil Ierunca, dacă știm (și știm !) că eseul acestuia **Pitești** pornește - declarat - de la mărturia lui D. Bacu ?;

2 - Chioreanu, Nistor, **Morminte vii**, (Inst. European, 1992) - **una din prea-puținele mărturii scrise (cu mari riscuri, dealtfel i-a și fost confiscată) - și fără a aștepta bilet de voie de la Brucan** ;

3 - Dima, Nicolae, **Amintiri din închisoare**, Biblioteca asociației Culturale Române, Hamilton, 1974 - cu certitudine a cunoscut și ediții românești, în România);

4 - Mazilu, Gheorghe, **În ghiarele Securității**, Coresi, Freiburg, 1983 ;

5 - Merișcă, Costin, **Tărâmul Gheenei**, Porto-Franco, 1992, cu prefața autorului acestor rînduri - **și această mărturie a fost parțial scrisă înainte de decembrie 89, în România**;

6 - Dumitrescu, Grigore, **Demascarea**, Editura Autorului, 1978. - **prima mărturie despre Pitești scrisă de un "piteștean"** ;

7 - Dumitrescu, Constantin, **Cetatea totală** : prima ediție a eseului a fost în franceză, la Seul, în 1979, cu o postfață de autorul rîndurilor de față; a avut ediții în românește la Jon Dumitru, la Humanitas;

8 - Mircescu, Dumitru, **Transhimeria**, Eminescu, 1991 - **și această mărturie a fost scrisă înainte de decembrie 89** ; autorul reușise să călătorească la Paris prin 1987, dealtfel l-am cunoscut în casa Monicăi Lovinescu - în "discuțiile clarificatoare" nu a venit deloc vorba de acest ins ieșit din comun?;

9 - Novacovici, Doru, **În România, după gratii**, Jon Dumitru Verlag, München, 1982 (a cunoscut și o ediție în franceză, prefațată de autorul acestor rînduri);

10 - Ioan D. Sîrbu - după răul obicei al citiților băieți humanitasioți, la bibliografie întîlnim nume ca : Hannah Arendt (fără necesitate), Tvetan Todorov - de ce nu și Julia Kristeva și Kadare, și Kundera și Petru Dumitriu, că tot sîntem rezistenți prin cultură - dar nu al lui Ioan D. Sîrbu, imens scriitor și extraordinar martor-mărturisitor (pleonasm necesar : Românii sunt în stare să pretindă că ei au mărturisit... în gând - sau prin mijlocirea cumnaților lor). Sertarul său era plin în decembrie 89 - nu ca al Blandianei, nu ca al lui Manolescu, nu ca al Adameșteanei - nu ca al celorlalți clasici-în-viață...);

[La "literatura de sertar" trebuie amintită Elvira Iliescu, din Constanța - o cunoaște bine inventatoarea "Lexiconului". Prin 1987, avînd șansa de a călători la Paris, încurajată de cele auzite la Teze și Antiteze, Elvira Iliescu s-a prezentat la Monica Lovinescu, încredințîndu-i spre publicare **Râsul**, roman-pamflet (vizîndu-i pe Ceaușești), scos peste graniță cu știute riscuri. Din păcate Monica Lovinescu nu avea editură ; din păcate Elvira Iliescu, chiar dacă era primul scriitor român (cunoscut până acum - după război multe blan-

diane s-arată) care să fi scris, în România și să fi scos în Occident un text, nu doar nepublicabil, ci de-a dreptul periculos politico-polițienesc - nefiind cunoscută ca scriitor nu a fost menționată printre cei pe care Momentul Decembrie 89 îi prinsese cu câte ceva - "dușmănos" - în sertar];

11 - Urwich, Johann (Ferry), **Fără pașaport prin URSS**, 3 volume : 1976, 1977, 1978, în ediția autorului, München. Absența acestui de neprețuit martor-și-memorialist din bibliografia gulagoloagelor românuțe este încă o probă de ne-vocație, de ne-profesionism - chiar după zece ani de exersare a "meseriei". În ciuda numelui german, a sângelui și unguresc, "Ferry" Urwich se simțise român - chiar și la München, unde a fost vecin (și contemporan) cu Ion Ioanid. Din puținii bani câștigați ca muncitor necalificat, "Neamțul" Urwich a tipărit povestea vieții sale și a camarazilor săi de suferință ; Românul Ion Ioanid, lefegiu la Europa liberă, a scris și el povestea vieții sale (titlul i-a fost dat de Geta Dimisianu care l-a ciupit din/de la cartea mea **Ușa noastră cea de toate zilele** care-i trecuse prin mână în martie 1970), însă nu a publicat-o, deși avea bani să o scoată în ediție de autor ; a depus manuscrisul la Biblioteca română din Freiburg, iar dacă nu dădea și peste el "revoluția la români", **documentul** ar fi rămas necunoscut și în ziua de azi. Motivul bolnavei prudențe carpatine : să nu-i sufere familia, în România, știut fiind : Bacu, Radina, Novacovici, Ionițoiu, Wurmbrandt, Urwich s-or fi născut din neant(ul) mioritic...

[Cu Ion Ioanid am avut o "încotrare" la sediul Europei libere, prin 1984: aflând că eu sânt autorul unor texte pe care le citise la microfon, ca oricare alt crainic salariat, mi-a reproșat, cu glas tare, față de alți colegi de-ai săi, că... prea îl critic cu violență și pentru orice pe Ceaușescu, care a făcut și lucruri pozitive... (Același discurs - cu citate din Titus Popovici și din Virgil Cîndea - mi-a ținut, surpriză !, Annely Ute Gabany - a fost și ultimul...). I-am comunicat lui Ioanid : dacă găsește că textele mele sunt "anticeaușiste", el, ca cetățean-indignat (pe banii americanilor), să nu le citească la microfon, simplu! A mormăit, românește: «Ce știi d-ta...» și s-a îndepărtat.]

Este uriaș numărul "uneltelor represiunii comuniste" repertoriate: "peste 1700". În același timp : nu neapărat prea-puțin(e), ceea ce ar vorbi tot despre cantitate, ci calitativ nesatisfăcător. Cum nu am fost consultat de alcătuitoare (fără modestie, mă întreb : să nu fi meritat?, sau, dacă voi fi meritat **ca întâiul, cronologic, care a mărturisit în scris, el aflându-se în România**, trebuia să rămân și în această treabă "contestat", potrivit consemnului lansat de Monica Lovinescu în 1998, după intervențiile mele în legătură cu calomnierea lui Caraion în **Această dragoste...**?); cum din cărțile mele - publicate în România și la Humanitas - nu au fost repertoriate toți ticăloșii, îmi îngădui să-i reamintesc aici pe securiștii "uitați" de liiceni :

- **Achim (Mircea?)** - probabil locotenent în 1965, când m-a luat în primire, de cum revenisem la facultate. Atunci, în 1965, "se ocupa" de Universitatea București. Până în 1967, când am abandonat re-studiile, acest **Achim** m-a chinuit, convocându-mă la "sediile" lor : Academia Comercială (clădirea veche), din Piața Romană, "biroul" se afla imediat în dreapta intrării principale ; Facultatea de Chimie, undeva, într-un birou din care se vedea, pe geam, Cheul Dâmboviței. În aceste "întâlniri" conducea **ancheta** un superior al său: **Munteanu (?)**, mic, acru, bolnav de ficat. Nu am fost bătut, însă înjurat, amenințat, da. Scopul : să mă facă turnător. Nu au ezitat să mă șantajeze cu mama (bolnavă de scleroză în plăci). Dacă nu au reușit, asta s-a datorat mai ales Anei Năvodaru (cu care încă nu eram căsătorit). La fiecare "întâlnire" programată cu o zi-două înainte - ea mă urmărea de departe : la Academia Comercială se posta pe trotuar, cu ochii mereu la fereastra indicată de mine; la Facultatea de Chimie se plimba pe Chei, tot cu ochii la ferestre. Ca să scurtez "ședințele", spuneam achimilor :

«Dacă nu ies în cinci minute, nevastă-mea dă alarma!»

Oricât de mari și de tari erau (și erau, porcii !), securiștii se speriau cumplit și mă lăsau să plec - prefăcându-se că, nu-i așa, ei mă dau afar'... Ultima întrevvedere cu Achim a fost în vara anului 1968 : îmi fixase "întâlnire provizorie" în fața magazinului Eva, din centrul orașului. De acea dată Ana a insi-

stat - iar eu am acceptat - să fie și ea prezentă. La ora fixată l-am văzut pe Achim : constatînd că sînt însoțit, nu s-a apropiat, s-a prefăcut că pe altcineva așteaptă el... După vreun sfert de oră în care Achim a tot aruncat încoace priviri nerăbdătoare, arătîndu-și ceasul, Ana a pornit drept spre el și a prins a-l apostrofa cu glas tare, încât trecătorii (întâmplător multe femei) s-au oprit :

«Nu ți-e rușine, măgarule, să faci treaba asta împuțită ? Te ții de curul oamenilor ? Ai făcut Politehnica la Timișoara - de ce mă-ta nu lucrezi cinstit, ca inginer, puturosule, leneșule ?!»

După primele cuvinte, Achim a început a privi în jur, că adică nu lui i se adresa “nebuna”, apoi a dat să se îndepărteze - însă “nebuna” i-a atînat calea, strigînd din ce în ce mai tare :

«Nu ți-a plăcut munca, de asta ai intrat la Securitate : să urmărești oamenii, să te ții după ei, să încerci să-i faci turnători, nenorocitul!»

Achim, nemaiputînd face pe “indiferentul”, a început să se apere, zicînd că nu înțelege de ce se leagă de el, că el nu are nici o treabă cu persoana care-l apostrofa... Era atât de zăpăcit - și de înfricoșat (cunoșteam spaima securiștilor încolțiți - într-o celulă de 200 oameni, în care ușa s-a închis, izbită de curent, în urma lor...), încât la un moment dat, uitînd că... nu ne cunoșteam, mi s-a adresat :

«Dom' Goma, vă rog să interveniți ! Potoliți-o pe doamna...»

Eu am ridicat din umeri, că nu mă bag (îmi convenea...). Atunci s-a petrecut un miracol : trecătoarele, nu numai că s-au oprit și au ascultat ce zicea fetișcana aceea, dar au început și ele să-l ia la trei păzește pe “civilul” Achim, acuzîndu-l că “se ține după oameni, să-i chinuie, ca pe timpuri (sic), în loc să meargă la șaibă și la lopată”. Constatînd că masele-largi-de-trecători îi erau nefavorabile, chiar ostile - Achim a șters-o, curajos-securiște. De atunci nu m-a mai “contactat” nici un “organ” până la 1 aprilie 1977, când am fost re-arestat. Pe Achim l-am revăzut - la Uniunea Scriitorilor, la Casa Scriitorilor : avansase în grad (era căpitan) și în funcție : nu se mai ocupa de studenți, ci de scriitori... L-am întrevăzut la Rahova, pe coridorul central, “intrat în alarmă” la (cond)ducerea mea spre un birou de anchetă...

Absența lui Achim din Lexicon este inexplicabilă. Doar dacă...

- **Buzescu**, maior, comandant al Securității Mediaș, în 1949. Îngrozitor de brutal, i-a rupt în bătai pe țaranii din comuna Buia, Târnava Mare, arestați și cărați cu camioanele în vederea... colectivizării triumfale. **L-a torturat pe tata, a bătut-o pe mama.**

- **Paszty (Pasti ?)** - locotenent de securitate la Mediaș, sadic-rece (Buzescu fiind un furios). **L-a bătut pe tata, a bătut-o pe mama.**

Informațiile acestea (Achim, Buzescu, Paszty) se aflau în **Culoarea curcubeului**, în **Gherla**, în **Soldatul câinelui** - editate de Humanitas, apoi în **Arta refugii**, în **Astra**, în **Sabina**, în **Roman intim**... - volume editate în România, deci la dispoziția “cercetătorilor”.

Mai departe : dacă în Lexicon figurează **Pacepa**, de ce nu apare :

- **Caraman (Mihai) ?**, celebrul spion român în serviciul sovieticilor ? Cel care a provocat pagube imense în dispozitivul NATO, drept care a fost expulzat din Franța, iar pe aeroportul Băneasa (Otopeni nu era în funcție) a trecut direct din avionul de Paris în avionul pentru Moscova - dovadă strălucită de “independentă” a lui Ceaușescu și a Securității față de KGB... Reamintesc : “pensionarul **Caraman**” a fost reactivat în decembrie 1989 de Petre Roman și de Brucan (Măgureanu l-a bine-consiliat pe Iliescu ; apoi, firesc, pe Constantinescu).

Iar dacă figurează **Caraman**, drept este să nu lipsească :

- **Mitran (Costel)**, diplomat-securist, care, la Viena, i-a înmănat lui **Gustav Pordea** (agent al Securității în Franța și deputat european pe lista lui Le Pen) 500.000 dolari. A vuit presa franceză în 1984 de “Cazul Pordea” (apărat, de la București, în **Săptămîna**, de V.C. Tudor).

Mai semnalez, dintre gardienii de la Jilava :

- **Olaru** (poreclit **Bășică**), sergent în 1957-58, o creatură scundă, blondă, cu ochi albaștri; bătea fără motiv; oligofren notoriu, incapabil să numere mai departe de 7 (“Kilenț” de la Aiud era muuult mai evoluat : ajungea chiar până

la 8, abia la 9 cădea, fulgerat);

- **Borș**, sergent, înalt, osos, posomorât. Bătea și el - rău.

La **Trâmbițașu** (corect : **Trâmbițaș**) alcătuitoarea scrie: "căpitan de Secu-ritate, comandant al **închisorii Făgăraș, de lângă Brașov**" (subl. m., P.G.). "Închisoarea Făgăraș" s-a aflat în centrul orașului Făgăraș (în Cetate), și nu "lângă Brașov" (acolo era închisoarea Codlea - care nu e chiar Făgăraș...) ; nu se poate spune nici : "Făgăraș, de lângă Brașov".

Fiindcă sântem la bibliografia cu găuri, am să vorbesc și de mine. Este adevărat, sânt citat la multe "capitole-personaje", însă extrasele numai din **Gherla** și din **Culoarea Curcubeului 77, Cutremurul oamenilor**, ambele editate la Humanitas, în 1990. Conced : ar fi fost prea mult să pretind alcătuitoarei Lexiconului apărut la editura lui Liiceanu să consemneze adevărul potrivit căruia volumul **Culoarea** (nu **Culorile**..., cum greșit a tipărit Humanitas) **curcubeului** a fost imprimat, dat pe piață și numai de câțiva (înainte de Prima Mineriadă, cea din iunie 1990), retras, depozitat, apoi în 1993 trimis la topit la fabrica de hârtie Bușteni. Nu-i nimic, repet pentru a suta oară, am să repet: **acesta** a fost motivul supărării mele pe Liiceanu în 1993, când am aflat din presă trimiterea la topit a unui volum de mărturie, nedistribuit; **acesta** a fost motivul rupturii definitive de prietenii Monica Lovinescu și Virgil Ierunca: pentru că întâi au negat isprava editorului, apoi au acceptat că așa a fost, dar au găsit-o "fără importanță"; pentru că apoi au organizat o echipă de "pedepsitori ai calomniatorului Goma", alcătuită din Adameșteanu, C. D.Mihăilescu, Manolescu, Blandiana, Paler, Ed. Reichmann, Andrei Cornea, Gabriel Andreescu, Grigurcu, Damian Necula, Mircea Martin, Bianca Marcu-Balotă, Bianca Marcovici, Al. Ștefănescu, Dimisianu și alți indignați de "insulte" mele la adresa marelui și mai ales curatului editor Liiceanu.

Dar nu e prea mult să atrag atenția, în general, cititorilor, nu semnatarilor de cărți de istorie : am publicat la Humanitas, în 1991, încă un volum de mărturii : **Soldatul câinelui** - nici el pomenit.

În acești zece ani am constatat : dacă nu amintești, tu, autor; dacă nu re-re-amintești, tu, faptele tale, rezistenții prin cultura soiei fabricanții istoriei contemporane, pînă funcție de (non) biografia lor de dezertori, de amnezici programatici, de colaboraționiști cu conducători - omit, încearcă să șteargă și urmele tale, ale celui care făcuseși câte ceva - în comparație cu ei, inactivii, inerti, estetizantii - pînă la 22 decembrie 89. Drept care, fără jenă, (față de cine, jena : față de castratul moral Manolescu ?, față de jefuitorii de cadavre Liiceanu, Blandiana, Adameșteanu ? - nici nu-i mai iau în seamă) - așadar, riscînd să mă repet, am să consemnez și aici adevărurile care, într-o comunitate normală, alcătuită din persoane normale ar fi trebuit să fie cunoscute - după o viață de activitate anticomunistă : Vor, nu vor confecționatorii de "adevăruri istorice" bucureștinoi: **am fost primul scriitor care a citit în public texte anticomuniste** :

- la **13 noiembrie 1956**, la Universitatea București - motiv pentru care am și fost arestat și condamnat ;

- în prima parte a anului **1969**, când la îndemnul lui Miron Radu Paraschivescu, am citit la Cenaclul de la Casa Scriitorilor fragmente "penitenciare" din romanul (trimis în Occident) **Ostinato** - drept care s-au ridicat și au plecat (ca să nu care cumva să creadă Securitatea că ei, bieții nevinovați, îmi scriseseră dușmănoasa carte...) prietenii și colegii de pușcărie Nicolae Balotă, Ovidiu Cotruș, Marcel Petrișor.

Pomenitul roman **Ostinato** (curajosul I.T. Morar de la *Academia Cațavencu*, i-a zis, de curînd, cu un umor curat-dinescian - **dar fără a semna: Prostinato**) a fost scris în 1966 și a apărut în 1971, simultan în germană (Suhrkamp), franceză (Gallimard), italiană (Rizzoli - tradus, tirajul cumpărat de Ceaușescu), iar după un an, în neerlandeză (Bruna). Chiar de n-ar fi avut valoare estetică - de altfel, la apariția în românește, în 1992, *România literară* a lui Manolescu și-a intitulat o cronică : "Cenzura scrie cărți"- totuși, i-ar fi putut interesa pe alcătuitoarii unui "Lexicon" ca cel discutat, măcar pentru că în el erau călcate toate tabu-urile comuniste : **răpirea Basarabiei și a Bucovinei de Nord, colectivizarea, deportarea "titoiștilor", jaful rusesc** ; apoi :

Securitatea, închisorile - și reeducarea de la *Pitești*. Acest *catalog al ororilor comuniste din România, a apărut pentru prima oară într-o limbă de circulație, în Occident (încă o dată, și pentru Doina Cornea : în 1971) - pe când eu, autor, mă aflam în România.*

Însă *Ostinato* a fost prima carte refuzată în Orient și apărută în Occident în 1971 (în română ; după 20 ani): în anul următor, în 1972:

Ușa noastră cea de toate zilele - și aceasta "cu probleme", printre care *colectivizarea forțată* ;

Gherla - al treilea volum al meu publicat în Occident (în franceză și în suedeză); a fost - pomenit de "Lexicon", însă după obiceiul fabricanților de istorie cu voie de la Brucan, nu este pomenită data scrierii cărții : 1972 ; se face trimitere doar la ediția românească din 1990 (18 ani mai târziu) și nu se amintesc nici de frică "amănuntele":

1. În *ediția franceză (Gallimard, 1976)* nu numai că erau scrise negru pe alb, în text, *numele tuturor celor răi* - începînd cu Groza și cu Gheorghiu-Dej, Ana Pauker, Teohari, Drăghici, Kișinevski, trecînd la călăi ca Enoiu, Goiciu, la gardienii Șomlea și Iamandi - dar, *începînd din octombrie același an, Europa liberă a transmis largi fragmente în lectura autorului aflat, repet, în România, la cheremul Securității* - ceea ce a provocat trimiterea de emisari-scriitori în Occident : Ivăsiuc și Breban la München și la Paris, Toiu și Bălăiță la Stockholm, cu misiunea de a explica imperialiștilor că Goma nu are pic de talent - acesta fiind unicul motiv al supărării Organului Poporului...;

2. În aceeași ediție (franceză) există o postfață de exact 30 (treizeci) de pagini, intitulată "Le phénomène concentrationnaire en Roumanie", semnată: "Virgil Ierunca". Așadar, în 1976 Virgil Ierunca a publicat pentru întâia oară în viața sa *un text politic* în altă limbă decât româna - mai spun o dată : text (politic) apărut în volumul meu *Gherla*. În acel eseu-postfață a existat, în sfârșit, într-o limbă de circulație, analiza, atât a universului concentraționar românesc - după cum indică titlul - cât mai ales *a fenomenului Pitești*.

În cerc: scrisă în România (1970-1971), publicată la Gallimard în 1977, la București: în 1995. În cele 500 de pagini (motiv pentru care Alex. Ștefănescu a opinat în *România literară* a lui Manolescu că autorul posedă "arta exasperării cititorului") este vorba, din nou, despre *colectivizarea forțată*, despre *deportările în Bărăgan* - dar și despre *mișcările de partizani din Munții Făgărașului*. Cartea nu este pomenită măcar cu titlul în bibliografie.

Gardă inversă este a cincea și ultima carte scrisă în România și editată în Occident (tot la Gallimard). Nici aceasta nu este citată de "istoriografia" de la Humanitas.

De cum am ajuns în Franța (noiembrie 1977), am scris volumul de mărturie *Culoarea curcubeului*, apărut la Seuil, în 1979 sub titlul *Le Tremblement des hommes*.

A doua carte scrisă în exil : *Patimile după Pitești* (1978-80). Varianta franceză (*Les Chiens de mort ou La Passion selon Pitești*) a fost editată la Hachette, în 1981. Tot în 1981 a apărut în românește (editura autorului : Limite) *Pitești* de Virgil Ierunca. Textul autonom era dezvoltarea, atât a capitoului din Postfața la cartea mea *Gherla* (Gallimard) 1976 cât mai ales a Postfeței (9 pagini) ediției franceze a *Patimilor după Pitești* - care postfață avea să existe și în varianta neerlandeză (*Het Vierkante ei [= Oul cubic]*, Elsevier, 1982), nu și în cea germană (*Die rote Messe*, Thule, Köln, 1985).

Atâtea detalii ca să repet ce s-a știut - și s-a uitat cu metodă : între Virgil Ierunca și mine nu a existat "concuranță" în chestiunea consemnării tragediei de la Pitești. Aveam fiecare cartea lui Bacu ("Biblia"); eu povestisem - în mai multe rânduri - ceea ce știam din gura "piteștenilor" cunoscuți în închisoare, în deportare (Ștefan Davidescu, Mircea Șoltuz, Romul Pop-Bimbo); ei îmi încredințaseră, în vederea scrierii... Piteștiului meu - transcrierea unei mărturii făcută la Paris, de "cineva care nu a fost la Pitești, dar știe de la piteșteni" (identitatea acestuia mi-a rămas necunoscută până după moartea lui... Ovidiu Cotruș). O primă variantă fusese o tentativă de eseu-istoric - de care nu am fost mulțumit, am încercat "pătrunderea în adevăr prin ficțiune". Virgil Ierunca și eu ne consultam în permanență - sub ochiul vigilent al Monicăi

Lovinescu. Dovada altruismului : invitația mea adresată lui Ierunca de a se folosi de vehicolul carte-în-franceză (**Gherla, Les Chiens de mort**), pentru a-și face cunoscut - fie și parțial - textul său despre Pitești. Iar când fragmente din **Patimile**... au fost transmise la Europa liberă (în lectura mea) acestea au fost găzduite în emisiunea sa "Pagini uitate, pagini cenzurate..." și prezentate de el însuși. Încă o dată : în nici un moment - înainte de decembrie 1989 - nu a existat între noi vreo animozitate... piteștială, din contra, am simțit în permanență complicitatea în solidaritate a lui Virgil și a Monicăi. Ce s-a întâmplat după aceea (începând din ianuarie 1990) este o chestiune căzând în responsabilitatea lor și numai a lor.

Oricum, *Lexiconul humanitastic* nu amintește cartea mea (care, în România, a cunoscut două ediții) **Patimile după Pitești**, nici postfețele lui Ierunca (publicate în 1976, în 1981, în 1982 în franceză și neerlandeză) purtate de volumele mele **Gherla** și **Les Chiens de mort**.

Dacă alcătuitoarea va invoca faptul că **Patimile după Pitești** este o carte de ficțiune, o voi îndrepta, atât spre **Gherla** mea, cât și spre **Pe Muntele Ebal** de Theodor Mihadaș ; spre **Ia-ți boarfele și mișcă** de Oana Orlea și spre **Fortul nr. 13** de Marcel Petrișor - volume care, și ele, în haina "ficțiunii", constituie *mărturii* (și au fost citate ca atare). Alcătuitoarea *lexiconului* ne asigură, în Cuvântul Autorului, că a purtat "discuții clarificatoare" cu Monica Lovinescu și cu Virgil Ierunca. În legătură cu ce ? Nu cred că a avut astfel de discuții (clarificatoare!) despre Pitești - dovadă : modul în care este alcătuit *Lexiconul*, punând în aceeași oală - deci pe același plan - **călăi** și **victime devenite, prin constrângere, tortionari ai colegilor de suferință**.

Ca de fiecare dată când improvizații istorici treziți la 22 decembrie 89 fix încearcă sinteze sau analize ale unor fenomene - ca de pildă Piteștiul - este vădită incapacitatea lor de a judeca corect - iar "corect", în istorie (mai ales în istoria teribilă a teribilului secol al douăzecilea) înseamnă a avea și inimă, nu doar cap ; a dovedi și compasiune (ei, da : o valoare morală !), față de cei care doar "aparent" sunt călăi - în fond, tragice victime - ca studenții de la Pitești.

Această nesimțire etică (egalată doar de o perfectă incapacitate profesională (dublă de o slugărnice dintr-unele mai băloase față de "fosta Securitate", față de marea favoare făcută de securiști ca Măgu-reanu și față de turnători îmbătrâniți în rele ca epigramistul MAI Quintus) am întâlnit-o pentru întâia oară la autorii volumului intitulat **Memorialul Ororii** editat de Vreamea. Mi-am spus opinia despre acest monstru editorial, textul a fost inclus și în volumul **Scrisuri**, Nemira, 1999. Degeaba. Acum înțeleg, resemnăt, că nu li se poate cere să scrie *istorie* unor indivizi care nu știu ce e *cronologia* și cu ce se mănâncă ea, imaginându-și că un purcoi de documente constituie o sinteză căreia îi lipsește doar semnătura autorului...

Atâta timp cât despre reeducare în general, despre cea de la Pitești în special "sintetizatorii" vor îngrămădi documente, fără discernământ, fără dorința de a pătrunde fenomenul - nimic bun, nimic corect, nimic drept nu se va scrie, în nefericita Românie, comunitate fără hârtii. Din acest punct de vedere - **al neprofesionismului strigător la cer și al nepăsării etice** - *Lexiconul* de la Humanitas, din 2001 nu se deosebește de **Memorialul Ororii** de la Vreamea, din 1995. Orice încercare (eseu) despre universul penitenciar comunist și despre tortură (fie ea doar a trupului) este obligată a face, dintru început, deosebirea dintre **victimă** și **călău** ; obligată să definească **victima** ca acea persoană supusă persecuțiilor, torturilor, tentativelor de a fi zdrobită sufletește, de a fi "întoarsă" (prefăcută din victimă călău al propriilor camarazi de suferință - ca la Pitești, ca la Gherla, ca la Aiud în 1961-64) ; să fie definit **călăul** ca acela care, uzînd, abuzînd de ilimitata putere politico-polițienească deținută într-un regim dictatorial teroristo-comunist, a persecutat, a umilit, a înfometat, a privat de asistență sanitară și medicală, a torturat, a "reeducat" (aici în sensul de a fi mînjit, de a fi maculat victima, de a-i fi interzis "statutul de martir") - toate acestea, nu doar din sadism înnăscut și câștigat - ci **și pentru profit material**. La urma urmei, deosebirea dintre victimă și călău este operată de **plată** ; de **salariul** pe care securistul - fie anchetator, fie gardian - îl primea : pentru a persecuta, a umili, a tortura, a ucide.

Este de neînțeles, de neadmis că persoane instruite, citite, sensibile, bine-crescute, în fața unui "fenomen" ca **reeducarea** se dovedesc neînstare de o evaluare normală (a anormalului) ; de o percepere morală a violent-amoralului ; că sunt lipsite de necesara largime de spirit care să îngăduie apropierea de monstruozițiile de la Pitești și cu - am mai spus, repet : compasiune. Să aduni, într-un Catalog al Răului, al Răilor, de-a valma, atât călăi, criminali născuți ori făcuți - oricum, pentru asta **plătiți** - cât și victime care, tocmai, pentru că au fost victime peste marginile omenescului, în cele din urmă au cedat și și-au torturat colegii - dovedește completă afonie etică, absolută incapacitate profesională.

Este adevărat : nefericiți ca - în ordine alfabetică : Bogdănescu, Calciu (care nu este menționat), Diaca, Leonida Titus, Livinski, Mărtinșu, Nuti Pătrășcanu, Păvăloaie, Popescu Aristotel, Popescu Gheorghe, Popovici Cornel, Romanescu, Sobolevski, Stoian, Șerbănescu, Voin - au făcut rău, au umilit, au torturat - au ucis. Dar :

1. **De ce** au făcut ceea ce au făcut ? : din plăcere ? - NU : din (teribilă) constrângere - **pornită de la, supravegheată de Securitate** ;

2. **Ce recompense au primit "torționarii"** (apud Humanitas), în afară de încetarea, nu definitivă, a torturilor îndurate de ei înșiși) : salariu de securist, de 5-10 ori mai mare decât a unui profesor universitar?, apartament confortabil la oraș?, slujbă grasă și pentru nevastă, școli bune pentru copii ?, decorații pentru "Apărarea Orânduirii de Stat"?

Dintre nefericiții pomeniți mai sus mulți au fost executați - **de ce?**- aceasta trebuia să fie întrebarea primă a cercetătorului. Cu excepția lui Turcanu (el nu fusese torturat înainte de a tortura), cu toții trecuseră prin chinurile iadului-pe-pământ. Unii "rezistaseră", murind; alții cedând - în diferite "grade". **De ce nu a fost executat nici un securist dintre cei care imaginaseră, puseseră la cale, supravegheaseră reeducarea: Nikolski, Teohari, Drăghici, Sepeanu ?** Întrebare retorică. Dar **de ce** a fost executat Cobâlaș - care nu a reeducat, nu a fost reeducat - nici n-a călcat prin Pitești ? - iată a doua întrebare, la care trebui să răspundă, nu "fosta" - ci : **Securitatea**.

Judecarea monstruozițiilor "reeducării" să plece de la postulatul:

Vinovat de teroarea exercitată asupra românilor începând de la 23 august 1944 este (și rămâne) comunismul rusesc impus în România - prin unealta ei, Securitatea - punct.

Nu-i este îngăduit nimănui (fie acela cercetător, fie doar amator curios) să se apropie de fenomenul reeducării cu "obiectivitate științifică". Nu există, în materie de monstruoziitatea a represiei securiste, nici răceală-științifică, nici privire obiectivă - cum adică :

a) să-mi ceară mie, urmașii lui **Buzescu** de la Mediaș să judec "obiectiv" faptul că tatăl lor l-a torturat pe tatăl meu ?, că a bătut-o pe mama mea (împreună cu **Paszty**) ? ;

b) să fiu, eu "obiectiv" (ca Pleșu, ca Breban - care știu ei ce știu când cer, de peste un deceniu, reconciliere-națională...), față de Ion Iliescu ?- cel care "mie-personal" nu mi-a făcut vreun rău : în 1956-58, când el activa puternic în Echipa Morții și exmatricula studenți, eu eram deja... la adăpost, citește: arestat ; nici în decembrie 89, nici în ianuarie, nici în martie, nici în 13-15 iunie 1990 nu am suferit (personal...) de pe urma acțiunilor lui (fiindcă nu mă aflam în România) - însă nimeni nu are dreptul să "ierte" pe cineva pentru răul făcut altcuiva (să-l ierte Dracu' !). Datoria, obligația noastră : **să nu uităm!**

De "materia Pitești" este, nu doar indecent, dar blasfematoriu să te apropie (întru studiere științifică...) precum ciungul etic Ștefan Borbély (cel care cerea foștilor deținuți să-i producă lui mărturii scrise "la fața locului" și nu... după ce ieșiseră din închisori !); precum colectiviste de la ed. Vreimea, comițătoare ale volumului **Memorialul ororii** ; precum individa care a pornit să scrie despre mama Monicăi Lovinescu și s-a trezit făcând din Caraion un turnător ordinar (alimentată de veninul Monicăi Lovinescu și rezemată pe "informațiile" peliniste), iar după trei ani recidivează, intrând cu gumarii ei de gâlnăreasă-fruntașă în Catedrala Suferinței Românilor : Pitești.

De Pitești nu ne este îngăduit să ne atingem, decât după ce ne-am

cutremurat :

«**Și dacă, Doamne-ferește, aș fi fost și eu la Pitești?...**»

Pentru absența din Lexicon a lui **Calciu Gheorghe** - reeducat la Pitești și reeducator temut, mai ales la Gherla, unde era supranumit "Copilul lui Goiciu" (vezi mărturiile unor victime, precum și a lui D. Bacu - dar numai în prima ediție) să răspundă alcătuitoareasa și editura liiceană. Ca și pentru tăcerea suspectă în legătură cu **Gelu Voican Voiculescu-Sturdza** - chiar așa: sunt prezenți **Chitac, Domșa, Macri, Vlad** - și nu criminalul Voican-Sturdza, autor a numeroase **asasinate**?

Dacă lipsește **Calciu**, este repertoriat **Leonida Titus** și greșit înregistrat astfel : "foștii camarazi cred că a pierit odată cu Țurcanu"... Sânt în măsură să corectez : **Leonida Titus** trăia, în 1991, în Iași : mi-a scris o scrisoare indignată, protestînd împotriva "calomniilor" proferate împotriva lui "în așa-zisa carte **Patimile după Pitești**". Scrisoarea a apărut, cu prezentarea și cu titlul dat de V.C. Tudor, în foaia securistă *România Mare*. [În aceeași perioadă și în același periodic oligofreneticul VCT îi lua apărarea turnătorului notoriu Anton Barbu (Panaghia) - care apare în volumul **Gherla**].

Față de erorile și calomniile din trecut alcătuitoarea Lexiconului adoptă, **tăcerea** - ca în cazul lui **Caraion**, pe care îl acuzase de conivență cu Securitatea. La **Merce Ilie** notează următoarele :

"Se ocupa de scriitori. În legătură cu acest specific al muncii lui, a fost intens mediatizat în perioada postrevoluționară ca agentul care a distrus reputația lui Ion Caraion. Instrumentînd în februarie 1982 publicarea în revista *Săptămîna* a **dubioaselor colaje de însemnări personale, extrase din procese verbale de anchetă, denunțuri și alte documente greu de identificat** (s. m., P.G.) după plecarea din țară a poetului fost deținut politic, Ilie Merce l-a împiedecat pe acesta să se alăture grupului de ziariști de la Europa liberă".

Se observă, pe de o parte, nerușinarea cu care, acum, calomniatoarea-sefă a lui Caraion nu pomeneste de **rolul său** odios, ca instrument al Monicăi Lovinescu în declanșarea monstruoasei campanii de ură și de minciuni, în 1998; atunci izvorul informativ era, nu **Merce Ilie**, ci **Pelin Mihai**, deloc pomenit în Lexicon; din el s-au adăpat orbește Manolescu, Adameșteanu, Lii-ceanu, Matei Călinescu, Cistelean; pe de altă parte sare în ochi (și în urechi) limba de lemn "mânuită" de filoloaga humanitasnică.

Dacă în legătură cu Caraion doar "nuanțează", în același Cuvânt al Autorului, alcătuitoareasa perseverează într-o eroare :

În 1998 (în *Cotidianul* din 29 septembrie, dar și în *România literară* din 7-13 octombrie), protestase împotriva Scrisorii mele deschise adresată lui Gh. Grigurcu în chestiunea calomniilor la adresa lui Caraion - atunci, printre altele, debita următoarele :

"Vorbesc de Monica Lovinescu, amintindu-vă că a fost bătută până aproape de mutilare, pentru vina de a vă fi scos din ghearele securității mult mai devreme decât v-ar fi scos norocul (...)"

La acestea îi răspundeam (vezi în **Jurnal de apocrif**, Dacia 1999, pp 426-429) că Monica Lovinescu fusese atacată de doi palestinieni, la Paris, în **18 noiembrie 1977, pentru vina de a fi atacat Familia Ceaușescu**, nu pentru aceea de a mă fi scos pe mine din ghearele securității; apoi : eu, scosul-din-ghearele... **aveam să ajungă în Franța două zile mai târziu, în 20 noiembrie**... - deci **după**...

Dar neamul rău nu pierde, relele obișnuite nu dispar - iată ce scrie aceeași humanitasioată, în 2001, la pag. 7 din "Cuvântul autorului" :

"Amintesc că după expulzarea opozantului Paul Goma, după ce-i promisese acestuia un semn că «brațul înarmat al poporului e lung» Securitatea a trimis un comando s-o bată până în pragul morții..." O singură frază, mai multe neadevăruri :

1. "Opozantul" în chestie nu a fost expulzat - a scris-o, a re- scris-o, însă la Humanitas cărțile nu se citesc, doar se imprimă (iar cele care nu-i plac lui Brucan, lui Petre Roman, lui Voican sunt topite) ;

2. Ce spuneam de incapacitatea românilor de a se descurca normal în **cronologie**? - nu **după** (subl., mea, P.G.), fie și "expulzare", a fost bătută

Monica Lovinescu, ci, ca să zic așa : din contra - așa cum scrisesem limpede în 1998 : **înainte** - mai scriu o dată, pentru cititorii dezinformați consecvent de informatorii de la Humanitas.

Paul Goma

P.S.1. Vai de românii care au **făcut istorie!** Dacă au supraviețuit gloanțelor, bătelor, răngilor de fier, înfometării, neîngrijirii - au constatat că nu pentru "revoluția din decembrie 89" își sacrificaseră tinerețe, sănă-tate, familie ; de la o vreme au nefericirea de a afla că **faptele** lor sunt consemnate cu neînțelegere, cu nesimțire, ba chiar cu dispreț de către profitori-de-război, rezistenții-prin-cultură Blandiana, Rusan, Adameștea-nu, Liiceanu și ai săi "istorici" care de care mai onșor și mai iscălitoreasă; tovarășele de la Vremea, ca și semnătoreasa "Lexiconului", nu au învățat nimic din erorile trecute, au recidivat cu volumul **Reeducarea de la Aiud**. Bietul Petre Pandrea : ca Blaga, ca Arghezi și el a fost bătut de Dumnezeu cu mâna fiicei iubite !

P.S. 2. Întâia cronică favorabilă alcătuitoaresei "Lexiconului" este semnată : Mircea Mihăieș, în *Lumea liberă* din New York (preluată din *România literară*). Nici o surpriză: "Reportofonul Banatului" (vezi "dialogul" cu Tismăneanu, în care "interlocutorul" nu pune întrebări - dacă nu știe nimic - dar scrie cât șapte adameștence) este om de casă, nu doar al lui Manolescu și al Pleșu, dar în același preț, și al lui Liiceanu. Este vorba de Mircea Mihăieș, protectorul lui I.T. Morar (ștergătoare de picioare a lui Buzura și a lui Pleșu, titular al unei rubrici în *Lumea liberă*, unde prezintă "revista presei săptămânale", adică : foaia securista *Dilema* și propria-i *Academie Cațavencu*). Revin la Mihăieș : dacă nu are coloană vertebrală, Bănățeanul poate fi, simultan : critic nemilos al celor care îl votaseră pe Iliescu și... semnatar al **Apelului GDS** (care cerea românilor să-l voteze pe Iliescu)! Imparțialul Mircea Reportofonieș semnează, de curând, un alt **Apel** : pentru apărarea lui Pleșu de acuzația lui G. Andreescu că ar fi fost colaborator al Securității... Întrebare colaterală : i-au trebuit zece ani lui Andreescu pentru a afla că Pleșu fusese ministru al lui Iliescu ? Sau abia acum, că a fost dat afară de peste tot, și-a căpătat libertatea de cuvânt?)

*

Paris 7 martie 2001

Către revista *Timpul*, Iași

Domnilor,

Ați publicat în *Timpul*, noiembrie 2000 un "interviu cu poetul Dorin Tudoran, realizat de Radu Pavel Gheo" (la 12 mai 2000). Citez pasajele care mă privesc :

"RPG: Într-o perioadă erați în relații relativ bune cu un alt cunoscut disident român, poate cel mai faimos : Paul Goma. În ultimul timp însă relațiile dintre dumneavoastră și el...

"DT: Nu, nu-i așa (1 - cifra indică răspunsul pe care-l voi da, n.m., P.G.). Am să vă spun ce s-a întâmplat. Din păcate, eu cu Paul nu am fost prieteni (sic), nu am fost foarte apropiați, de-abia dacă ne-am cunoscut înainte ca el să fie expulzat (2). Am fost unul dintre cei care au suferit foarte mult atunci, când el a făcut ce a făcut, fiindcă n-am avut tăria să mă alătur lui. Am făcut-o mai târziu și de atunci o fac neîncetat. Relațiile mele cu el au fost totdeauna extraordinare (3). Îl consider un om extraordinar (4). Din păcate, cred că s-a întâmplat un lucru care ține de temperamentul lui și de tragic. Temperamentul lui este cel pe care îl cunoaștem (5), tragedia este că după 1990 el a refuzat cu încăpățănare să mai vină în România (6). Și atunci, între felul în care eu comentam săptămânal relațiile din România în presa românească și felul în care el gândește, din Paris, realitățile românești (doar citind din când în când un ziar sau primind un telefon), s-a născut o prăpastie (7). Din punctul meu de vedere nu s-a întâmplat nimic (8) : am luat notă de faptul că e supărat, l-am lăsat să fie supărat (9) și, după cum ați văzut, nu i-am răspuns niciodată în presă. Mi s-a părut însă *unfair*, inechitabil ca - după ce i-am apărut acel jurnal în trei volume, atacat de atâta lume (i l-am apărut într-un serial de cinci episoade în *România literară*, într-unul de două episoade în *Vatra* și într-o emisiune a lui Nicolae Manolescu); - mi s-a părut deci inechitabil ca, pe un fond de supărare absolut absurdă, Paul Goma să ajungă să scrie

până și faptul că mă scoate de pe lista prietenilor lui, fiindcă nu i-am citit jurnalul (10). În continuare însă respectul meu pentru Paul Goma, pentru ce a făcut el și pentru ceea ce a scris el rămâne neștirbit. Faptul că a decis să se îndepărteze de mine mă îndurerează foarte mult, dar trebuie să-l accept. Este opțiunea lui”.

(...)“RPG. S-a spus că, de fapt toată problema ar fi plecat de la **compa-rația** (subl.m., P.G.) făcută între Gulagul comunist (!) și Holocaustul provocat de naziști.

D.P. Este o prostie. Nimeni dintre noi (...) nu s-a gândit la o **identifica-re** (subl. m. P.G.) (11).”

Îată partea mea de adevăr - pe puncte :

1. Surprinzător, Dorin Tudoran nu ascultă, nu aude (nu-i pasă ?) ce anume întreabă - sau afirmă - interlocutorul. La o corectă - și respectuoasă - punere-în-situație : “într-o perioadă erați în relații relativ bune cu... În ultimul timp însă relațiile dintre dumneavoastră și el...”, răspunde alături/altfel prin : “Nu, nu-i așa”. Ce se înțelege ? Că, “într-o perioadă (ba da) era în relații bune cu...”? Sau poate: “Nu, nu-i așa”... “în ultimul timp însă relațiile dintre dumneavoastră și el...” să se fi ameliorat ?- dealtfel întrebarea a rămas neterminată.

Credeam că doar în relațiile cu mine s-a comportat astfel : eu spun/scriu una, el **nu ascultă, nu citește** - în schimb, vorba celuia, are opinii ferme (despre ceea ce **nu a înregistrat**, despre ce **nu a citit** - după cum se va vedea mai la vale).

2. Nu credeam că am să ajung să-l corectez pe Dorin Tudoran, explicându-i pentru a multa oară că **nu am fost expulzat**. În 20 noiembrie 1977 am plecat din România cu pașapoarte turistice (pe care, odată în Franța le-am schimbat cu certificate de refugiați politic - “statut de care ne bucurăm și în ziua de azi, după 23 ani și ceva).

3. Relațiile noastre au fost “extraordinare”... Bine-bine, dar ce vrea să semnifice calificativul (vag, neangajant)? Că erau (extraordinar) de bune ?, extraordinar de... rele ? Nu se înțelege : în șapte ani de practicare a... diplomației americane în Basarabia (*sorry* - ca să mă alint și eu, po amerikanski : Republica Moldova) Dorin Tudoran va fi învățat arta de a ascunde adevărul sub cuvintele rostite-scrise .

4. Mă consideră “un om extraordinar”... Precum “relațiile”, **extraordi-nar** poate fi interpretat “așa-și-contrariul”.

Și, eu, naivul, îmi imaginam că, începînd de prin 1980 (când venise împreună cu soția sa în Occident și avusese o primă convorbire cu Noel Bernard, directorul secției române a Europei libere în vederea angajării sale ca redactor) **devenisem** (subl. mea) prieteni. Și că prieteni rămăsesem...

- nu până în 1993, când el a fost numit înalt funcționar la Chișinău - atunci am fost doar mirat, apoi îndurerat că nu răspunde la scrisori (trimise la Washington, fiindcă el nu-mi dăduse adresa);

- nici când mi-a telefonat (de la Chișinău !) în 21 martie 1995, iar eu “cu încăpățănare”, vorba lui, i-am cerut adresa (de la Chișinău!), iar el mi-a răspuns nichitastănește (sau : american-diplomatește : “Lasă, bătrâne, că ți-o dau...”;

- nici în octombrie 1996, când ne-am întâlnit la Die, în Franța, el fiind delegat-principal și participant-de-nădejde la o conferință-dezbatere despre Basarabia, dar Doamne ferește să mă... bage și pe mine la meci, măcar ca basarabean de origine și autor a câteva cărți **cu** Basarabia - spre deosebire de toți participanții de drept, înalt-specialiști în materie de “Moldova” (cam ca el, Dorin Tudoran).

Atunci iarăși i-am cerut față către față adresa de la Chișinău, el m-a anunțat că nu mai are cărți de vizită, dar tot m-am ales cu o bătaie pe umăr și cu “Lasă, bătrâne, că ți-o dau...” - și (ne)dată a fost...

Ci abia în 1998, când am constatat din presă (*România literară*, mai ales *Vatra*) că prietenul meu Dorin Tudoran cel vertical, cel occidental, cel onest - a uitat tot ce dădea impresia că învățase pe-aici, prin Lumea Liberă și s-a

întors "la vatră": acolo unde oamenii-pământului nu sunt în tema cutare - dar își dau cu părerea în tema cutare ; nu citesc - dar scriu despre ce nu citesc - am să re-vin cu re-exemple.

5. A devenit o modă : cei care nu mă atacă frontal, îmi găsesc simpatice-perfide circumstanțe atenuante : bietul, a suferit atâta la viața lui (a avut chiar și gripă) - să-l înțelegem ; săracul, are o structură dostoevskiană - să-l iertăm ; e bolnav - să nu-i cerem ce nu poate da ; sărmanul, e nebun - ce să te aștepti de la un nebun, etc... Dorin Tudoran pune pe seama caracterului meu - "pe care îl cunoaștem", adaugă el, ca să nu se creadă că diagnosticul i-ar aparține... - păcatele mele numite și ne-numite.

6. Găsește "tragedie" faptul că după 1990 am refuzat - "cu încăpățănare" - să mă duc în România.

Nu am făcut decât să-mi respect o hotărîre (pe care el o știa din scrisorile dinainte de 1993 și o împărtășea) scrisă negru pe alb încă de la 1 aprilie 1990, în presă de la București, iar în 1991 comunicată lui Mircea Snegur, care mă invitase "acasă la noi, în Basarabia" - astfel :

«Nu călătoresc în țări comuniste».

Deci: "tragedie" nu este ne-călătoria mea în România (la urma urmei, cui îi pasă de absența mea - ba pe unii scriitori îi aranjează), ci:

a. faptul că am avut dreptate, în 25 decembrie 1989 - când, ca un om normal, văzînd la televiziunea franceză (mă afluam pe platoul canalului 5) execuția Ceaușeștilor, am înțeles ceea ce orice om normal putea să înțeleagă: "revoluția română" era o vulgară (și sângeroasă) schimbare de secretar-general al PCR ;

b. Dorin Tudoran credea ca și mine - până la prima călătorie în țară (ianuarie-februarie 1990) - când a angajat un dialog amical cu Eugen Simion; au discutat scriitorii români doar despre literatură (fiindcă, nu-i așa, doar literatura aceea rămăsese nediscutată).

c. Tragic peste poate : **atît România, cât și "Moldova"**, cum îi spune, oficial, oficialul Tudoran, **în acești 11 ani de la '89 au devenit din ce în ce mai comunist-securiste(kaghebiste).**

7. E deprimantă constatarea că Dorin Tudoran a ajuns să gândească astfel. Am spus, am repetat, re-re-rept : nu sînt deloc fericit că "profețiile" mele se împlinesc - aș prefera să fiu contrazis. Însă chiar așa, "din Paris, doar citind din când în când un ziar sau primind un telefon", analizele mele s-au dovedit a fi - din păcate - exacte. Au mai rămas câteva "previziuni" ne-întâmpilate încă, dar niciuna nu a fost desmintită. Ba câteva s-au dovedit a fi și mai negre decât în neagra-mi viziune (ca re-alegerea lui Iliescu în Decembrie 2000).

8. Dorin Tudoran găsește că... din punctul său de vedere nu s-a întîmplat nimic (susceptibil să ne despartă) :

- nici tăcerea lui de funcționar grijuliu de a nu-și pierde pâinea dacă mai întreține legături cu "Goma, redutabil sabotor al relațiilor ceaușo-americane", cum eram cunoscut din 1977, la Departamentul de Stat, cel alimentat de diplomați securizați - și de către Ivăsiuc - precum James Barnes jr. ("ținut" prin soția sa, agățată de Organ...) și prin lepre care făceau pe jurnaliștii : David Binder, științist de expresie engleză - așa am rămas și azi, știut fiind : Americanii au puține idei - dar fixe;

- nici surprinzătoarea pactizare cu inși cu care (și el) se afla în conflict de-principii, nu de-gagici - ca marxist-iliistul Eugen Simion ;

- nici surprinzătoarea frecventare a unui organ de presă ca *Scînteia-Adevărului* și angajarea de conversații 'telectuale cu alde C. Stănescu (pe care eu nu-l știam, mi-l povestise el), cu securistul-tânăr de cea mai grețosă extracție C.T. Popescu, devenit prieten (în tandem cu Manolescu, doar se știe că Tătărescul zilelor noastre nu are odorat - cât despre morală, mamițo...);

- nici lăsarea la o parte, din motive de **tactică socială**, din volumul antologator a textelor care făcuseră vîlvă în periodice, prin violența atacurilor - împotriva lui Buzura și a Firancei proprii (aflu acum că tăcerea i s-a, ca să spun așa, răsplatit cu un volum publicat la Fundația Culturală Securita sau Cîndia - de aici va fi venind vorba : tăcerea-i de hîrtie - cum fusese la Chișinău, unde consumase jumătate - numai ? - din bugetul anual al Fundației

Soros destinat basarabenilor, pentru a-și tipări, el, înalt funcționar american, în ediție de lux, **Kakistocrația**) ; împotriva lui Mihai Botez ; de batere pe burtă cu Eugen Simion, marxist veșnic și illiist de primă oră.

9. “(Din punctul meu de vedere nu s-a întâmplat nimic) : am luat notă de faptul că e supărat, l-am lăsat să fie supărat”.

Această atitudine : “am luat notă (...) l-am lăsat să fie supărat” ar fi fost incorectă : când observi că un prieten (acum pretinde că nu am fost prieteni - de acord : un coleg) este supărat, reflexul normal este să cauți să afli motivul supărării. **Ar fi fost**, am scris - pentru că **nu a fost**, cum pretinde el. Dorin Tudoran nu a avut cum să... mă lase să fiu supărat, pentru simplul motiv că, atunci când m-am, cu adevărat, supărat (la 1 august 1998), i-am scris o scrisoare de ruptură (publicată în volumul **Scrisuri**, Nemira 1999, pp.589-597). Și ruptură a fost.

10. Cei care au citit scrisoarea invocată mai sus, au înțeles fără efort **de ce** îi reproșam o greșită (după opinia mea) accepție a **prie-teniei** : eu o consider rezemată pe împărtășirea unor **principii** - de aceea, când un prieten al meu își schimbă principiile, o rup cu acela ; Dorin Tudoran înțelege **prietenia** bazată pe **servicii**, deci continuă să fie prieten cu un ins ca N. Manolescu - în ciuda multelor și marilor erori politico-etice comise de cel-care-cândva-îi-făcuse-servicii.

Această concepție-despre-prietenie-și-viață l-a făcut să fie de acord cu Monica Lovinescu, atunci când a decretat (ea fiind prima cronologic care să se rostească despre **Jurnal**-ul meu fără a-l fi citit, i-l povestiseră la telefon Liiceanu și Adameșteanu) : “Îmi pare rău că l-am cunoscut pe Paul Goma” (vezi **Kakistocrația**, pag. 386) - **fără a verifica, prin lectura cărții, dacă este justificat ukazul sau ba**; astfel, crezând-o pe cuvânt (fără a cerceta) pe Monica Lovinescu, rămâne consecvent în greșeală, de astă dată adăugînd calificativul *unfair* pentru a desemna “scoaterea” lui de pe lista prietenilor, pentru că... (acest **pentru că** îi aparține lui D.T.) nu mi-ar fi citit **Jurnal**-ul! - voi reveni.

Motiv de întristare - și simultan de satisfacție : avusesem drep-tate să o rup cu el, în august 1998!

Și încă nu era evidentă atitudinea lui curat-adameșteanică în scandalul Caraion atunci aflat în toi: Marianei Sipoș care îl întrebase într-o emisiune televizuală, de ce nu a intervenit în apărarea poetului calomniat postum, dacă nu în virtutea unor principii, atunci pentru... serviciul făcut : Caraion îi editase, în 1986, din puținii bani de exilat, volumul **De bună voie, autobiografia mea** (în Nota bibliografică a **Kakistokrației** nu apare numele îngrijitorului!), la care protejatul, îndatoratul Dorin Tudoran a răspuns că el regretă, dar nu găsisese în librării, la București, volumul **Această dragoste care ne leagă**... Auzind-văzînd, iscălitoreasa capitolului calomnios “Stelian Diaconescu (Ion Caraion)” i-a trimis pe dată un exemplar...

El înțelege **prietenia** ca - am mai spus, repet - **un contract de servicii făcute-primate** în virtutea căruia, dacă partenerul i-a făcut un bine (doi bini ?), niciodată nu va putea spune ori face ceva împotriva făcătorului-de-bine, chiar dacă acela face-zice prostii, porcării. Am mai dat aceste exemple :

- Eugen Barbu, șef al revistei **Luceafărul**, a făcut, în 1966, ceea ce Eugen Simion, Dimisianu, Raicu, Hagi, Cezar Baltag, colegi și prieteni dinainte de pușcărie, nu au făcut : m-a publicat, apoi mi-a dat o mențiune. Îi sânt recunoscător lui E. Barbu pentru debut, nu am ocltat adevărul, nu l-am “deplasat” (ca G. Adameșteanu: eu încercasem să-i provoc debutul la **România literară**, Sami Damian se opusese până la sfârșit, încât am dus textul la **Luceafărul**, unde a fost pe dată publicat - dar prin 1992 romanciera a afirmat fără să clipească, la televiziune, că debutul ei a se datorează lui S.Damian !) - ceea ce nu m-a împiedecat să-l atac pe Barbu : nu ca să ripostez la atacurile sale împotriva mea, nici ca să-i “apăr” pe Monica Lovinescu și pe Ion Caraion - ci fiindcă E. Barbu nu folosea **argumente** - ci **acuzafii** securiste ;

- Ion Lăncrăjan : i-am cerut bani cu împrumut. Mi-a dat, i-am restituit, i-am mulțumit. Nu am ascuns că îi sânt recunoscător pentru împrumut - ceea ce nu m-a împiedecat să-l atac, mai ales pentru “pamfletul” intitulat **Căteaua** - vizată fiind Monica Lovinescu.

Ce spuneam : Dorin Tudoran găsește... *inechitabil* (unfair) faptul că el: “după ce i-am apărât acel jurnal în trei volume, atacat de atâta lume”... atenție, începe inventarul serviciilor : “...i l-am apărât într-un serial de cinci episoade în *România literară*, într-unul de două episoade în *Vatra* și într-o emisiunea a lui Nicolae Manolescu” - iar eu... din pricina “temperamentului pe care i-l cunoaștem”, ingratur, ce fac? Mă supăr (și pe el), și-l șterg de pe lista prietenilor ! Dacă aș înțelege în maniera Tudoran **prietenia ca o relație de întreservicii**, i-aș contrapune “inventarul meu” (cooptarea în PEN Club, “recrutarea” celor mai celebre personalități pe care le-a cunoscut un periodic în limba română pentru Colegiul onorific al revistei scoasă de el, *Agora*, invitații în Spania, în Franța, la Sărbătorirea Bicentenarului) - și la ce am ajunge? La ce ajunsesse el însuși, într-un text polemic împotriva lui Breban care îmi reproșa că îi băusem whisky-ul, apoi îl “înjurasem”!

A venit momentul să mă opresc mai îndelung la afirmația :

“mi s-a părut deci inechitabil ca, pe un fond de supărare absolut absurdă să scrie până și faptul că mă scoate de pe lista prietenilor lui, **fiindcă nu i-am citit jurnalul** (subl. m., P.G.).

Dacă nu aș fi fost deja supărat, m-aș fi supărat acum, definitiv, citind ce a declarat Dorin Tudoran. Scrisoarea deja-pomenită stă probă și poate fi consultată-confruntată cu scrisul său : **îi reproșasem lui Dorin Tudoran**, nu faptul că nu citise **Jurnal-ul** meu (ei și ? atâția alții **nu**-l citiseră și nu suferisem) - ci : **necitind jurnalul, își îngăduise să-l judece**. Cum ? Iată cum : a scris negru pe alb, într-un articol în care... mă apăra dragă-doamne :

“**Monica Lovinescu a avut motive întemeiate să scrie acel teribil** (subl. m., P.G.): **«Îmi pare rău că l-am cunoscut pe Paul Goma»**”

Citatul este din Evanghelie, deci fără drept de apel... În scrisoarea de ruptură explicasem de ce trăsese concluzia că nici el nu citise **Jurnal-ul** - cel mult îl răsfoise - dar scrisese, respectînd buna tradiție intelectuală românească : în deplină necunoștință de cauză. Acum îl bănuiesc de ceva mai grav: citise **Jurnal-ul** meu, înțelesese exact ce scrisesem (doar între 1985-1993 corespondasem susținut - vezi volumul **Scrisori întredeschise**, Familia, 1995, avusesem cam aceeași privire asupra acelorași “obiective”), însă... în 1998, spre deosebire de mine, el își pusese esențiala-existențiala întrebare a Cetățeanului turmentat :

«Eu cu cine... votez ?»

Și a început cântărirea : dacă scrie ce a înțeles și ce crede, rămâne prieten cu Goma și cu adevărul - dar câte alte **relații** pierde? În primul rând cu Monica Lovinescu - or de așa ceva nici nu poate fi vorba ; în al doilea pierde **relația** cu Liiceanu (exclus, Liiceanu dictează legea cărții în România, binebine, i-a distrus lui Goma o carte, dar...); în al treilea îl pierde pe Manolescu, veche **relație** (și ce dacă i-a luat un interviu lui Iliescu, a călătorit cu el în China - sau în Coreea ? - Manolescu rămâne stâlpul literaturii cotidiene) ; îi pierde și pe Eugen Simion și pe Buzura și pe Pleșu, pe Dinescu - pe toți i-a înjurat Goma, ca la ușa cortului. Înțelept ar fi să tac, să nu mă bag - să spun: N-am găsit cartea, n-am citit-o - dar mi-a telefonat Monica Lovinescu, în panică, întrebîndu-mă dacă am văzut ce **ne** făcuse Goma, poți rămâne “neutru” când e atacată Monica Lovinescu? Are să se supere Goma... - ce să-i fac, dacă spune chiar tot ce crede... Șade acolo, la Paris, nu-i pasă de câinii și cățelii de aici, printre care ești obligat să faci slalom relațional... Și cum tot e supărat pe mine că nu i-am dat adresa de la Chișinău, ce mai contează suta asta în mia generală ?

Asta, la Dorin Tudoran, se numește : “opțiune”.

11. RPG vorbește de **comparația** (subl.m. P.G.) dintre Gulag și Holocaust. Ce replică Dorin Tudoran ?

“Este o prostie. Nimeni dintre noi (...) nu s-a gândit la o **identificare**” (subl. m. P.G.).

Dacă mai era nevoie de o confirmare că “antisemiții” Tudoran, Manolescu, Liiceanu nu sunt vinovați decât de a se fi trezit discutînd “o chestie” despre care habar n-aveau - iat-o, în această ne-trezie cu care confundă alegru și indiferent comparația cu identificarea.

*

Paris 21 martie 2001

Business...**I****Shoah business**

În ultimul deceniu cei mai cumpăniți și mai curajoși dintre evrei s-au ridicat public împotriva exploatării durerii, a suferinței, a morții coreligionarilor în Holocaust. Un evreu riscă mult mai mult decât un *goi*, susținând (public) o teză “trădătoare” - fiindcă, în primul rând, comunitatea lor a supraviețuit atâtor milenii de robie, de dispersie (diasporizare), de persecuții prin o uluitoare, o demnă de admirație și de gelozie... “unire-n cuget și-n simțiri”; apoi fiindcă, după catastrofa (*shoah, holocaust*) din timpul celui de al doilea război mondial, acest popor fără patrie și-a (re)găsit una : Israel.

Or asemenea cucerire trebuia - și a fost - apărută cu orice preț. “Când era necesar” (iar în Orientul Apropiat există o permanentă stare-de-necesitate) chiar și cu acela al neadevărului, al injustiției, al intoleranței față de tot ce este ne-evreu. Oricine încerca să introducă un dram de rațiune, de adevăr istoric în discuția despre *teza* unicității, deci a *incomparabilității* tragediei traversate de evrei era pe dată, nu doar amendat, dar pus la stâlpul infamiei și condamnat-fără-judecată : fie pentru “antisemitism”- calificativ devenit de multă vreme pumn în gura interlocutorului și limblemn tic verbal/mental, fie mai grav, echivalând cu condamnarea la moarte, pentru “negaționism”.

Am folosit ghilimelele pentru a atrage atenția asupra folosirii abuzive, injuste (deci neadevărate) a acestor termeni întrebuințați oricând, oricum, fără discernământ :

Este tratat de “antisemit”, nu doar cel care rostește, scrie despre evrei, în general, lucruri neadevărate și insultante - dar și cineva care a spus/scriș despre X - că este un sinistru dobitoc, un escroc notoriu, un ticălos dovedit - adeseori neștiind că acela este evreu ;

Este tratat de “negaționist”, nu doar cineva care *neagă* existența unui program nazist de lichidare a Evreilor (și numai a Evreilor, nu și a Țiganilor și a Slavilor, nu și a handicapaților și a homosexualilor), care contestă unicitatea holocaustului, *negînd*, deci, existența camerelor de gazare și a cuptoarelor (considerîndu-le “detaliu istoric”, cum s-a trezit vorbind Le Pen, tatăl spiritual al celor care și-au schimbat epoletii de kaghebiz, și/sau de securist cu unii... tot de securist, rebotezat în grabă: ultranaționalist ca V.C. Tudor, ca Jirinov-ski) - dar și acela care, rezemîndu-se pe fapte istorice, pe informații verificate-verificabile, are insolența să afirme că nu doar Evreii fuseseră victime ale genocidului ci, doar în secolul 20, cronologic înaintea lor : Armenii, iar după ei : Tătarii, “Moldovenii” din teritoriile răpite de ruși : Basarabia și Bucovina de Nord, Balticii, Tibetanii, Cambodgienii, Ruandezii, Afganii, Cecenii...;

Are dreptul la dublul calificativ : “antisemit-negaționist” (ba cvadruplul : “fascist”, “hitlerist”) acela care îndrăznește să sonorizeze realitatea potrivit căreia statul Israel are, de la înființare, un comportament terorist față de ne-evreii din Palestina, iar democrația de tip occidental, într-adevăr, singulară în Orient (fie el și Apropiat), este benefică doar cetățenilor israelieni-evrei, nu și cetățenilor israelieni-musulmani, nu și cetățenilor israelieni-creștini - să nu mai vorbim de “aborigenii” palestinieni alungați din Palestina - practică avînd un nume : rasistă.

Dar “antisemiți”, “negaționisti” sunt, în ochii prea multor Evrei (pentru o comunitate alcătuită din inși inteligenți), și “trădătorii” : pacifiști israelieni, care militează pentru înțelegere cu “indigenii” din Palestina, dar și oameni de știință ca Esther Benbassa, reputat autor de lucrări de istorie a Evreilor, care ani în șir a fost considerată persona non grata în Israel și în Turcia (!), atât la colocvii, dezbateri, conferințe, cât și editorial, iar la Paris a fost constant împiedecată să-și țină cursurile la Sorbona de către comando-uri de studenți

evrei, care au huiduit-o, au tratat-o de... "antisemită" - pentru că a spus și a scris că și Palestinienii au dreptul la pământul Palestinei - de unde fuseseră alungați începînd din 1948 și trăiesc de atunci în lagăre din Iordania, Siria, Liban, Egipt și... Israel (Ghaza) - nu doar coloniștii evrei veniți ieri din Moscova, Paris, New York (unde alaltăieri optaseră pentru statutul de pămînteni multimilenari).

În dezbateri publice - aici, în Franța - mulți sunt Evreii care apără punctul de vedere evreiesc și israelian (nu este același lucru) "cu orice preț" - chiar cu acela al susținerii unor neadevăruri evidente. Cât despre "mijloace..."

Anul trecut scriitorul Renaud Camus, a fost pur și simplu executat în presa de stînga : *Le Monde*, *Le Nouvel Observateur*, *Libération*, sub acuzația de "antisemitism" și de "negaționism" (?), pentru că scrisese, în **Jurnal**-ul publicat adevărul arhicunoscut : la postul de radio France Culture sunt mai mulți redactori evrei decât neevrei...

La un an după acest scandal, într-o altă emisiune culturală, a fost distribuit în rolul acuzatului același Renaud Camus iar în al acuzatorului : Antoine Spire, unul dintre... calomniatii nominal (acesta, după ce fusese câteva decenii jurnalist la oficiosul comunist *L'Humanité* - unde trudește, în continuare, fratele său - de la venirea lui Mitterrand la putere, în 1981 cu ajutor electoral comunist, și el fusese numit la France Culture). Din prima secundă A. Spire l-a atacat pe R. Camus, producînd citate antisemite extrase din cartea acestuia din urmă. Abia după vreo zece minute a putut vorbi și Renaud Camus: aproape cerîndu-și iertare că nu poate fi de acord cu acuzatorul, a comparat citatele atribuite lui de către A. Spire, cu citatele autentice din cartea sa. Din totalul de cinci, cinci erau propoziții, fraze, para-grafe, unele deformat, altele de-a dreptul inventate. R. Camus a amintit, cu aceeași (insuportabilă) civilitate : falsificarea citatelor este o practică neobișnuită și nedemnă de un jurnalist. Fără să se lase impresionat, ba chiar zămbind, Antoine Spire a răspuns că el nu a falsificat citate - doar le-a ajustat...

A "ajustat" citate ! Pentru câteva clipe am fost mutat în România, țară și a mea, nu doar a lui Iliescu și a lui V.C. Tudor - unde obiceiul pămîntului la intelectualitatea cea sublimă, (dar, vorba lui Caragiale...) este, nu doar "ajustarea" citatelor, ci și rezumarea fantezistă a textului întreg, oricum, fără folosirea ghilimelelor (vezi "comentarea" de care a avut parte **Jurnal** I-II-III, în 1997 dinspre Mihăilescu, Ștefănescu, Buduca, Monica Lovinescu, Pruteanu, Bianca Marcu, Al. George, Tudoran, Mircea Martin, Manolescu, Dimisianu, Simuț, Iorgulescu, Cosașu...).

Am asistat și la altfel de "apărare" a cauzei Evreilor. Invitat să-și spună opinia despre traducerea în franceză a cărții lui Norman G. Finkelstein (voi zăbovi la ea mai încolo), cunoscutul și altfel extrem de simpaticul filosof Alain Finkielkraut (unul dintre puținii Evrei care, fără a-i lua apărarea lui Renaud Camus, a intervenit, afirmînd că în Franța chiar și Francezii ne-evrei au dreptul la opinie... - ceea ce, să recunoaștem : constituie un progres considerabil [cu atît mai vîrtos cu cît și el are o rubrică permanentă, dealtfel, bună, la France Culture...]), de obicei ponderat, la obiect, după ce a regretat că numele său este apropiat de al "celuilalt", și-a pierdut firea și, într-un acces de curată isterie a strigat că textul lui Finkelstein este un "pamflet murdar, antisemit", după care, fără nici o legătură cu ce se discuta, a negat dreptul Palestinienilor la propriul pămînt, formulînd "argumentul" următor : dacă li s-ar permite Palestinienilor întoarcerea la vatră (în jur de 3 milioane de băștinași, în majoritate musulmani, restul creștini, aflați de patru decenii în lagăre pe cheltuiala ONU), s-ar produce o catastrofă, atît pentru "acea insulă a democrației [Israelul] într-un ocean de totalitarism", cît și pentru "echilibrul demografic al Israelului".

La care Rony Brauman, prefațatorul cărții lui Finkelstein i-a replicat lui Alain Finkielkraut astfel :

Așadar, în virtutea Legii Întoarcerii (Recuperării), orice evreu (sau descendent sau consort sau doar... autodeclarat a fi evreu, pentru a fugi din Raiul Comunist) are dreptul inalienabil la pămîntul pe care nici măcar stră-strămoșii săi nu-l cunoscuseră (aici Brauman se arătase pe sine, apoi pe

Finkelkraut) - dacă trecuseră 2000 ani de la Dispersare... Apoi : dacă este adevărată teoria lui Koestler (al 13-lea trib), atunci câți dintre Israelienii proveniți din Rusia, din Polonia, din România, din Ungaria au măcar un strop de sânge iudaic? - pe când palestinienii, oameni ai locului, dintre care unii țin minte unde le fusese satul, târgul, casa, livada, aceștia nu au voie să se întoarcă - pentru a nu atenta la... "echilibrul demografic" al statului Israel și la... "insula de democrație" - dar numai pentru Evrei, nu și pentru *goi*?

Cuvântul final a aparținut lui Alain Finkelkraut : i-a adus la cunoștință lui Rony Brauman că este - ca și Finkelstein - un... antisemit ! De unde se poate constata : în momentul dezbaterii nu e recomandabil să fii mândru, ba de-a dreptul nerecomandabil să mimezi isteria ca dovadă a patosului argumentării - altfel riști tu, persoană inteligentă, cultivată, rezonabilă, să ești inept, să comiți afirmații flagrant neadevărate.

[În limba franceză și în Franța, acuzația de **negaționism**, avînd o accepție precisă : *negarea realității camerelor de gazare și a cuptoarelor din lagărele de exterminare germane* - a fost abuziv extinsă la orice atitudine... ne-pro-semită... Dealtfel și termenul **refuznik**, impus de evreii ruși în Occident și explicat: "*persoana care refuză sistemul sovietic*", este neadevărat, sensul fiind: "*persoana cărei i s-a refuzat emigrarea în Israel*" - ceea ce este cu totul și cu totul altceva. Un celebru "disident-refuznic": Nathan Șaranski. Pentru liberarea lui din ghearele comunismului fioros, printre atîția alții, a manifestat, a semnat petiții și autorul rîndurilor de față. Or "dizidentul" Șaranski, de cum a pus piciorul pe Pămîntul Sfînt, s-a dovedit a fi (fost) doar un vulgar solicitant al unei autorizații de emigrare - "drepturile omului" nu l-au mai interesat, din moment în care el și cei din familia sa fuseseră scoși din gura lupului cu ajutorul... numitelor drepturi-ale-omului. Mai grav : ajuns în Israel, ca orice rus care se respectă și care, știind că nu are destul (sau deloc) sânge iudaic, încearcă să "compenseze" această lipsă prin un plus de dovezi de apartenență, de loialitate (cunoaștem fenomenul și din România, unde cei mai fanatici româniști erau... români-recenți...), a devenit mai catolic (sic) decât papa: s-a înrolat în partidul ultra-religios și ultra-naționalist, cel care cere lichidarea totală și definitivă a Palestinienilor din Israel - iar de curînd a intrat în guvernul condus de generalul Sharon, și el evreu rus și reputat mîncător de arabi... Deformarea, nu doar lingvistică a termenului *refuznik* este pe linia dezinformației practicate de sovietici de pe cînd erau ruși, și cu termenii dezinformatori - intenționat greșit traduși, pentru uzul occidenta-lilor: **perestroika** și **glasnost**].

Primul care a vorbit de o *Shoah business* a fost Pierre Vidal-Naquet, istoric francez. În **Réflexions sur le génocide** (editions de la Découverte, 1995) în vol. III, deplora l' "usage politique de la Shoah" și folosea deja expresia "Shoah business" - ceea ce i-a adus autorului (de origine evreiască) destule insulte, amenințări, anateme.

Pe urmele sale (dar numai cronologic), un alt evreu, acesta american : Norman G. Finkelstein, profesor de teorie politică la City University of New York a scris (traduc titlul în română) : **Industria Holocaustului: Reflecții asupra exploatării suferinței evreilor**, ed. de la Fabrique). Opu editat în America și în Anglia, tradus recent în Germania și în Franța a produs consternare și mînie printre Evrei și Israelieni. Varianta franceză a fost prefatăată de Rony Brauman, evreu și el, fondatorul organizației *Medicins sans frontières* (Kouchner a venit mult mai târziu - și s-a așezat în frunte - ai zice o Adameșteancă...). Inițial, editorul se adresase lui Pierre Vidal-Naquet, însă acesta refuzase, motivînd : "Cartea lui Finkelstein pornește cu o bună intenție cînd vrea să denunțe apropierea (confiscarea) politică a *Shoah* de către dreapta evreiască americană. Dar comentariile sale sunt excesive, se întorc împotriva autorului și sunt provocatoare de antisemitism..."

Care este teza lui Norman G. Finkelstein - ai cărui părinți sunt supraviețuitori ai ghetoul din Varșovia și ai lagărelor morții? Se poate rezuma urmărind cele trei direcții ale atacului :

a) modul interesat în care instituțiile evreiești americane au folosit Holocaustul în scopuri politice ;

b) teza “unicității” (Holocaustului) în care este menținut genocidul, pentru a preveni și anula orice formă de dezbatere istorică ;

c) “sistemul de reparații financiare”, asimilabil, susține autorul, extorsivității de fonduri.

Cum, când s-a ajuns la așa ceva ? Finkelstein explică:

În anii de după cel de al doilea război mondial Evreii americani erau relativ indiferenți față de cele petrecute în lagărele de exterminare naziste. Nu doar din cauza traumatismului care se prelungea, dar începuse războiul rece, “elitele evreiești americane, ultralegaliste, se aliniau strict politicii oficiale”. Astfel Holocaustul era trecut sub tăcere, fiindcă Germania de Vest era principala aliată a Statelor Unite în confruntarea cu URSS.

Situația geopolitică se schimbă în 1967, după războiul victorios împotriva arabilor, când Israelul devine capul de pod al politicii americane în Orientul Apropiat - evoluție primind susținerea fără condiții a elitei evreiești din America.

Opinia lui Finkelstein : “imediat după războiul de Yom-Kipur (1973), decolează discursul despre Holocaust, devenit armă ideologică în serviciul sionismului și a politicii criminale a Statului Israel”. Autorul res-pinge ceea ce consideră a fi o perversiune a demersului istoric : “dogma unicității” :

“Dacă Holocaustul este fără precedent în Istorie - cum pretind militanții - înseamnă că se plasează deasupra Istoriei - în care caz nu este posibil de a-l înțelege prin Istorie. Așadar : Holocaustul este unic, fiindcă este inexplicabil - și este inexplicabil, pentru că este unic...”

N. Finkelstein îi atacă pe acei Evrei americani care au inițiat batajul financiar, ca să obțină bani și în special pe “preotul supraviețuitor” Elie Wiesel “cel care psalmodiază asupra ‘secretului’ și a ‘tăcerii’ din jurul genocidului, în conferințe tarificate cu 20.000 dolari biletul”...

[În urmă cu două decenii săptămânalul francez *L'Express* a publicat un număr întreg dedicat tragediei Evreilor din al doilea război mondial. Ca “informatori” despre România, despre Iugoslavia, despre Cehoslovacia se impuseseră câțiva Evrei maghiari (și, se știe: nu există mai... măreți “mari-unguri” decât evreii din Ungaria), drept care, la cifrele victimelor, Ungaria - stat care îi trimisese la Auschwitz pe toți evreii supuși administrării lor - arăta debarasată, statistic, de cei din Ardealul de Nord, din Voivodina de Nord, din Slovacia de sud, teritorii ocupate între 1940-1945 - trecându-le în rubricile și responsabilitățile... țărilor ciuntite. Tot atunci, la televiziunea franceză, Elie Wiesel povestise pe larg cum, în Sighet, de unde era el nativ, veniseră să-i ia și să-i urce în vagoane pe toți din familie, pentru a-i trimite la moarte, “jandarmii români”! Știind că Eugène Ionesco era bun prieten cu Elie Wiesel, mi-am manifestat indignarea față de o asemenea minciună sfruntată : pe evreii din Sighet - ca și din întregul Ardeal de Nord - îi trimiseseră la moarte Ungurii, nu Românii! Ionesco a răspuns că îi reproșase prietenului său acea afirmație - la care el, Wiesel răspunsese că, la urma urmelor e doar un detaliu, nu contează - oricum Francezii nu cunosc nici istorie nici geografie...

Un răspuns asemănător îmi dăduse pomenitul mai sus Antoine Spire, în 1996, la un colocviiu, unde era prezentă - și citată cu multă evlavie - **Cartea neagră** alcătuită în 1945 de comitetul evreilor sovietici de sub direcția lui Ilia Ehrenburg și a lui Vassili Grossman. Acolo erau inversate două evenimente :

- cel din vara anului 1940, când Rușii, ocupând Basarabia și Bucovina de Nord, “cetățenii indignați”, în majoritate zdrobitoare evrei atacaseră coloanele de refugiați civili, militari români în retragere, comițind, nu doar abuzuri, ci și acte de bestialitate și omoruri ;

- evenimentul din vara anului următor, 1941, când, Românii liberând Basarabia și Bucovina de Nord, au masacrat, din răzbunare, evrei (din păcate pe oameni nevinovați, cei cu sânge pe mâini o șterseseră în furgoanele Armatei Roșii în retragere-tactică-pe-poziții-dinainte-stabilite...). Așadar, la obiecția că prezentase cauza drept efect - și invers - Antoine Spire m-a asigurat că nu contează acest “detaliu”, a trecut atâta timp de-atunci, cine-și mai amintește de el...

Așadar, A. Spire, inversând cu seninătate cronologia, susținea : “severi-

tatea” sovieticilor la “liberarea” Basarabiei era **consecința** bestialității românilor care îi masacraseră pe evrei !]

Mai departe Norman Finkelstein scrie :

“Să revendici unicitatea Holocaustului este intelectualmente : fără sens, iar moralmente : nedemn”. Și : “Făcînd din toți Evreii persoane ireproșabile, dogma Holocaustului imunizează Israelul și pe evreii din afara lui împotriva oricărei critici legitime”.

Vorbind de teza “unicității Holocaustului”, Finkelstein îi critică pe Evreii care refuză să admită alte masacre, victime : alte comunități - nu doar a Armenilor, din 1915, dar și Țiganii, “colegi de lagăre și de moarte”.

“E timpul ca Evreii să-și deschidă, în sfârșit inima față de suferințele restului umanității”, încheie Finkelstein acest capitol.

Următorul este consacrat “extorsiunii de fonduri” pus la cale de instituțiile evreiești americane cu ajutorul unei armate de avocați - aplicată mai cu seamă Elveției și Germaniei :

“Actuala campanie dusă cu scopul extorcării de bani în Europa, în numele victimelor Holocaustului aflate în strămătorare materială reduce statutul moral al martiriului lor la statutul unui frecventator al unui cazinou din Monte-Carlo”.

Prefătorul cărții, Rony Brauman atrage atenția că extorsiunea de fonduri este practică numai în Statele Unite, nu și în Franța...

...unde se obișnuiește... “doar șantajul intelectual cu «antisemitismul», de cum cineva îndrăznește să critice politica anexionistă a Israelului”.

Nu numai.

Gulag business

Să nu ne bucurăm de starea proastă a caprei vecinului: nici a noastră nu-i mai brează. Nu doar “unii evrei” au prefăcut în fond de comerț suferința, moartea semenilor lor. Și “unii (cam mulțiori) români”, după decembrie 89, au stors bani, burse, călătorii, reputații, au inventat catedre universitare de gulagologie, au explicat studenților setoși de istoria-patriei, de la înălțimea incompetenței crase și a nerușinării civice, cum stă treaba cu “gulagul românesc”; au conferențiat - desigur, numai în țări occidentale, despre... “gulagul românesc”; au scos opuri peste opuri despre același “gulag românesc”. Nenorocirea: spre deosebire de Evrei care își cunosc foarte bine istoria contemporană, gulag-businessmanii tricolori, ei înșiși, profund analfabeți, au ocultat adevărata istorie, înlocuind-o cu... **Addende tip Humanitas**.

Trebuie să se știe că “Gulagul românesc” este o sintagmă **gresită** din punctul de vedere al limbii române și **falsă** din al adevărului istoric. Alexandru Soljenițin și-a intitulat mărturia despre universul penitenciar din URSS : **Arhipelagul Gulag**, iar *Gulag* a devenit, **numai pentru occidentali**, nume comun. Gulagologii români, cei care privesc numai spre Apus (“sărind” peste țări-surori întru nefericire comunistă, ca Ungaria) nu știu - de unde, dacă nu au vrut să afle? - că, nici în Polonia, nici în Cehoslovacia, nici în Ungaria, nici în Bulgaria, nici în Albania (cu Germania de Răsărit situația rămâne de psihanalizat), adică în țările ocupate și comunizate - și modelate - de ruși, nu se folosește **gulag** decât atunci când se vorbește despre realitatea penitenciară rusească : **Gulag** este o prescurtare a : *Glavnoe Upravlenie Lagerei* - în traducere : “**Dirrecția Generală a Lagărelor**”, în fapt : **D.P.L.C.M.** - de la : **D(irecția) P(enitenciare) L(Lagăre) și C(olonii) de M(uncă)**.

Cum s-a ajuns ca Românii să vorbească/scrie, românește, pentru Români, folosind un calc rusesc ? De astă dată nu din servilism, nici din frică - ci din ignoranța crasă a propriei istorii (care, orice ar crede ei, nu este doar disciplină-de-studiat, ci viața noastră cea de toate zilele).

Înainte de decembrie 1989 românii care vorbeau-scriau : “gulagul românesc” (firește, numai cei exilați...) se adresau în exclusivitate ne-românilor. Însă chiar în texte în limba franceză, Virgil Ierunca nu a folosit sintagma (a se vedea postfețele la variantele franceze ale cărților mele **Gherla**, Gallimard, 1976 și **Patimile după Pitești**, Hachette, 1981). Singura excepție : o hartă a închisorilor, lagărelor și locurilor de domiciliu obligatoriu, imprimată pe un

format de carte poștală și *destinată a fi distribuită francezilor*.

Gulagologii români de toate sexele posibile nu iau în seamă ceea ce spun, ce scriu foștii deținuți politici români în închisorile-lagărele din România : atâta vreme cât erau “înăuntru”, nu auziseră cuvântul “gulag”. Primele zvonuri au ajuns la urechile Românilor care ascultau Europa liberă, **după 1973**, când a fost publicată în Occident mărturia lui Soljenițin **Arhipelagul Gulag**. Mai mult: nici românii care au făcut cunoștință cu autenticul “gulag” : Aurel State, Gheorghe Mircescu, Vasile Baghiu (tatăl), Johann Urwich nu vorbesc în mărturiile lor despre “gulag” - **aceasta fiind o invenție (fericită) de scriitor**.

Am avut o discuție cu o persoană specializată în gulagologie : i-am atras atenția că termenul este greșit și abuziv. Mi-a răspuns : “a intrat în uz, toată lumea îl folosește”. Am explicat : “toată lumea” este alcătuită din inocenții de până la 22 decembrie 1989 fix, care primind autorizație de la Brucan, au ales ca temă (de extemporal, de doctorat, de volum, de... catedră universitară) lumea închisorilor din România - lume care, până la “revoluție” (cum ar veni: Anul Zero al Memoriei la Români), le era necunoscută-prin-refuzul-de-a-afla ce se întâmplase cu unchiul cutare, cu bunicul cutare - ba chiar cu tata.

Persoana în chestiune mi-a venit cu argumentul : există și mărturii ale unor deținuți care folosesc “gulag”. I-am răspuns că aceia probabil *își scriseră mărturia după decembrie 1989* și, cert : un redactor ignorant le introduse în titlu emblema ignoranței românești : cuvântul “gulag”. Dovada : **Cartea neagră a comunismului**, traducerea românească, editată de Humanitas în 1998, cu a sa **Addenda** de tristă amintire. Se va observa : Romulus Rusan (faimos rezistent împotriva comunismului - după decembrie 1989...), ca un analfabet ce se respectă folosește în “contribuția” sa termenul “gulag” (pag. 729); Gheorghe Onișoru - istoric, dragă-doamne - în tradiția specialiștilor-ignoranți-și-necinstiți, întrebuințează și el “gulag” (p. 735). Dennis Deletant - singurul la obiect în adunătura de troglodiți numită pompos “Academia Civică” este victima lui Onișoru, coordonatorul **Addendei** - el îi introduce, atât în titlu (p. 757), cât și în text, între paranteze editoriale (p. 760) termenul atât de drag “istoricilor” noștri minunați...

Dacă oameni de meserie comit asemenea **erori dezinformatoare**, să nu ne mirăm că ne-istorici, dar “directori de conștiință” ca Liiceanu, Blandiana, Adameșteanu - și alți hoitari - cumiți, supuși, colaboraționiști-cinstiți “sub dictatură” - după, s-au năpustit, înșfăcînd edituri, ordinatoare, medicamente, îmbrăcăminte (din ajutoare internaționale), reviste, fundații, burse, subvenții, case, călătorii (unde mai pui “prestigiul de intelectual rezistent prin arpagi-cultură”)- iar rezultatul este vizibil, pipăibil, citibil : lăläieli nocive ca **Addenda** pomenită ; capitolul despre Caraion și “**Lexiconul**” recent apărut, operă a iscălitoresei calomniatoare de la Humanitas, altfel încurajată de Monica Lovinescu; porcăria de la Vremea (**Memorialul Ororii**), urmată de măgăria intitulată **Reeducarea de la Aiud**, etalare nerușinată a izmenelor maculate de sudoarea și de sângele nefericitului tată Petre Pandrea...

Acestea - și încă cine știe câte altele, pe care nu le cunosc - au pus o temeliinică piatră la edificarea “Adevăratei Românii”, cea născută în noiembrie-decembrie 2000, prin luminata “alegere” a lui Iliescu.

Pentru această Românie au militat Doina Cornea, Blandiana, Adameșteanu, Manolescu, Doinaș, Pleșu, Patapievic, Păler, Magda Cârneci, Dimisianu, Smaranda Vultur (cu domnul...), Adrian Niculescu, Mihăieș, Sorin Mărculescu, Nora Iuga, Petre Stoica și...

...nemaivînd loc, aici, mă opresc - mi-ar fi trebuit încă trei pagini bune ca să-i înșir pe toți semnatarii **Apelului “Votați împotriva dictaturii !”** inițiat de GDS - am s-o fac în curînd.

Vorba unui evreu : «Decât așa o țară, mai bine alta mai bună !»

Paris, 28 iunie 2001

“Despre Pleșiță...”

“Despre Pleșiță” am scris, primul, în februarie-martie 1978 - și a apărut

în traducere franceză, în 1979, în volumul de mărturii **Culoarea curcubeului** (în limba română a fost tipărit la Humanitas, în mai-iunie 1990 **și**, imediat după scoaterea în librării, a fost retras, depozitat, apoi topit - prin lucrarea prietenului meu, filosoful Gabriel Liiceanu).

Am publicat încă în martie 1977 - deci pe când eram liber-și-încercuit în Drumul Taberii și adunam semnături pe Apelul nostru cerînd respectarea drepturilor omului ; revista germană *Der Spiegel*, italiana *Europeo* au publicat fragmente din "Jurnal de iarnă" - pe care l-am inclus în volumul de mărturii **Cutremurul oamenilor, '77 - Culoarea curcubeului**.

Atunci (înainte de 1 mai 1977) nu-l cunoșteam pe Pleșiță. Nu auzisem de el. Nu-mi imaginam că există un astfel de om purtînd numele : Pleșiță...

Ei bine, un astfel de om - în ciuda mea, a părerilor, a vrerilor mele - exista! Ba chiar era general și comandant-șef al Securității. M-am convins de realitatea sa în ziua de 1 aprilie (!), imediat după prînz : arestat, transportat la Rahova, prima persoană cu care am intrat în contact - direct și contondent - a fost un civil : s-a năpustit la mine, îngălînd limba română chiar mai cizmărește decât Ceaușescu. Timp de o lună de zile n-am știut cum îl cheamă, deși îi întrebam mereu pe anchetatori : «Cine e domnul în civil care a avut onoarea să mă bată în ziua de 1 aprilie?». Am aflat, după 1 mai, de la colonelul Vasile Gheorghe că poartă numele : Pleșiță Nicolae, că e general, că e șeful Securității și că "e un tovarăș foarte bun la suflet, un om care-ți vrea numai binele".

Constatasem, încă înainte de a ști ce hram poartă și al cui tată este și cât de bun-la-suflet, în acea zi de 1 aprilie; aveam să aflu, în zilele următoare ce înțelegea el prin "a vrea binele cuiva..." După liberare, după exilare, "impresiile" au devenit certitudini, confirmate de Ion Negoitescu, Ion Vianu, Vlad Drăgoescu, Ion Ladea, Vlad Georgescu... - apoi de minierii din Valea Jiului, din august '77 - cum și cât și pe unde le vroise și lor numai binele (printre câte mii, alții?) generalul de Securitate Nicolae Pleșiță.

Mai știusem - de la securistul predat francezilor în 1981, Matei Hirsch-Haiducu-Monsieur Z.-Forrestier-Etc. și de la polițiștii francezi : acest Pleșiță era comanditarul (românește : năimitorul) arabilor care atentaseră la viața Monicăi Lovinescu, la Paris, în 18 noiembrie 1977. A doua zi, 19 noiembrie - la București - eram convocat la **ei**, la Ministerul Securității aflat în clădirea Senatului, pe Cheiul Dâmboviței: peste încă o zi, în 20 noiembrie, urma să plec, cu soția și copilul, în Franța, cu o viză turistică... Printre alte avertismente («că cum se te porți, c-adica să nu scrii, domle, că ce și cum, p-aicea, pă la noi, dă să nu dăunezi statului nostru și partidului nostru...»), mi-a mai zis: ca să nu cred eu că Organul glumește : de cum voi ajunge la Paris (a doua zi, în 20 noiembrie), o să am "un mic semn" de la ei, că Mâna Securității e lungă și că ne ajunge oriunde ne-am ascunde... "Micul semn" pe care l-am decriptat, de cum am ajuns pe aeroportul Orly : Monica Lovinescu nu venise cum ar fi dorit, fiindcă, "alaltăieri" (vineri 18 noiembrie) fusese bătută îngrozitor de "necunoscuți" ; scăpase cu viață doar pentru că în acel moment trecea pe-acolo poștașul, deci agresorii fugiseră. Atunci mi-am zis, am zis în jur, am repetat la conferința de presă : agresarea sălbatică a Monicăi Lovinescu nu putea fi decât "opera" Securității. Am re-repetat avertismentul lui Pleșiță din seara zilei de 19 noiembrie, la București (atunci i s-a auzit pentru prima oară numele, în Occident), cel cu "Mâna Securității care este lungă".

În afară de responsabilitatea în atentatul la viața Monicăi Lovinescu, în 18 noiembrie 1977 (în alte interviuri se lauda că el este autorul-imoral, acum aruncă vina pe Pacepa...), Pleșiță Nicolae este vinovat de:

- Înjunghierea lui Emil Georgescu, jurnalist la Europa liberă ;
- Explozia clădirii Europei libere de la München (soldată cu victime) ;
- Tentativele de :

a) otrăvire a copilului meu, Filip, prin "o refugiată politică în Germania", care ne venise în vizită, în 1978;

b) răpire (de două ori) a copilului de la grădina de pe rue Manin, de către "une dame en rouge" cum ne comunicase directoarea - care damă-în-roșu se prezentase ca o prietenă a casei, explicînd că noi, părinții suntem reținuți la un congres (!), deci să-i încredințeze ei copilul...;

- Alarma-cu-bombă care ne sabotase, în decembrie 1980, la Madrid, conferința de presă cu drepturile omului în România ;

- "Coletele explosive", din februarie 1981, expediate de la Madrid care i-au rănit pe Nicolae Penescu și pe Șerban Orăscu - însă pe mine "Hrușciiov în spaniolă, tipărit la Moscova" nu m-a atins, fiindcă doar am întredeschis cartea - însă l-a rănit pe șeful echipei de artificieri ai Parisului, Calisti;

- Tentativa de otrăvire (a mea) și de "lichidare - oricum" a lui Virgil Tănase, din primăvara anului 1981 - prin securistul de mulți ani stabilit în Franța, pseudonimul Haiducu ;

- Proiectul de a-l agresa pe Virgil Ierunca, dezvăluit de securistul Bistran, predat poliției germane...

Legăturile lui Pleșiță cu "Carlos" nu mai constituie un secret, însă noi, încă înainte de decembrie 89 îi bănuiam, printre executanții "Salutărilor de la București", pe membrii "echipei Carlos-Șacalul".

Numai pentru cele înșirate mai sus Pleșiță-Ploșniță Nicolae ar fi trebuit găzduit după gratii - acolo să-și scrie memoriile de "patriot" - corectez : să le dicteze altui mare-român : "Profesorul Dan Zamfirescu", fiindcă în afară de semnătură, tovgeneralul nu este în stare să deseneze pe hârtie și alte "semne".

Acum câțiva ani fusesem revoltat de interviurile date de această jivină analfabetă, arătânie-necuvântătoare unor publicații securiste-acoperite (ca *Adevărul-Scînteia*, *Lumea* și derivatele ei). Ceea ce scotea pe nări generalul Pleșiță nu se deosebea, în esență, de ceea ce scotea pe urechi căprarul Pelin - subordonatul lui I.C. Drăgan la "antena" de la Milano prin Cărțile Albe.

Tristetea : nu ceea ce **mințea** Securitatea (a cărei vocație, pe lângă reprimare sălbatică, este să mintă, să provoace diversiuni, **să dezinformeze** - nu are ea o Secție de Dezinformare?), ci, vai, ceea ce lua drept adevăr boul - corectez : oiul (masculul oii) - de cititor român. Acela care, chiar dacă știa - cum să nu știe, doar trecuse și el, sau măcar ta-su, prin labele Spurcatului Organ !- de frică, nu numai că repeta cu glas, în jur, "varianta" Securității (uneori despre sine însuși) - dar cu timpul a ajunsese să creadă în Adevărul *Scînteii* ; în Adevărul Editurii Vremea (prin **Memorialul Ororii**) ; în Adevărul **Cărții Negre a comunismului**, cu **Addenda**, falsificatoare a istoriei contemporane, varianta aranjată de cvadriga Blandiana-Liiceanu-Onișor-Rusan ; în Adevărul **Lexiconului Negru** clocit-ouat la Humanitas, în Adevărul lui Brucan, în Adevărul lui Pleșiță, în adevărul lui Pleșu, prin *Dilema*, adevărul lui Buzura, prin Fundația Securistă Cîndia și, încheind cercul : în Adevărul Cărților Albe ale Securității...

Am citit și eu "cartea lui Pleșiță" - mi-a împrumutat-o Cicerone Ionițoiu. Remus Radina, aflat de față, s-a arătat indignat de faptul că Pleșiță se laudă, în carte că mi-a dat un pumn, de mi-a strâmbat gâtul...

Acum citesc în *Lumea Liberă* un text în care Cristian Ioanide îl ironizează pe Nicolae Pleșiță care zice că îmi împrumutase o carte de Breban - pe care nu i-o mai restituisem...

Iată cum doi oameni de bună credință, avizați și care îmi citiseră mărturiile în care descriam "relațiile" mele cu Pleșiță, iau de bune aume afirmații (adevărat: de mică importanță) ale Securistului Suprem relative la deceniile 70 și 80, arătîndu-se indignați doar de nerușinarea de a se lauda cu... pumnii pe care-i dăduse ; amuzați de "întâmplarea" cu cartea lui Breban - împrumutată mie și nerestituită.

Nu aveam de gând să scriu despre "cartea lui Pleșiță" - ce să-i răspund: că ba a mă-si? Să mă apuc să puric textul ei? - ar fi fost necesar să subliniez cu roșu absolut toate zisele generalului - fiindcă întreaga "carte" este o impostură, o minciună: **o operație de intoxicare (am mai spus : o Carte Albă a Securității)**. Pentru că mi s-a ivit prilejul, așa, ca să ne distrăm (vorbă să fie!), iată **adevărul meu** în legătură cu :

- "Pleșiță se laudă că mi-a dat **un pumn** (subl. mea), de mi-a..."

Aici Pleșiță minte... cantitativ : nu "un pumn" mi-a dat, ci... "mulți, domnule" - nu i-am numărat ; și palme - nici lor nu le-am ținut socoteala ; și lovituri de picior (pe când eu mă aflam pe jos, răsturnat de câte o lovitură de pumn sau îmbrâncit) ; mi-a zmulș barba, în mai multe rânduri ; mi-a făcut

figura cu “frânge-gât” și “rupe glezne” - le cunosc prea bine cei care au trecut prin labele securiștilor... - tăvăleală care a durat cam un ceas ;

- Pleșiță se laudă că mi-ar fi **împrumutat** (subl. mea) cartea lui Breban **Îngerul de ghips** - pe care... nu i-aș fi restituit-o.

Aici Pleșiță nu se laudă, ci vorbește în dodii (bine reglate / ca la Securitate). Am ajuns să cunosc “stilul de lucru” al textelor securiste menite să semene confuzie, să provoace discordie : îl știu din cele semnate de Eugen Barbu, V.C. Tudor, Dan Ciachir în *Săptămîna* dinainte de decembrie 89; din textele publicate în presa din exil de René Theo în *BIRE*, de Emilian, Ion Pantazi, Vladimir Boutmy, Ovidiu Vuia (nu Octavian!), de Lozovan, la *Stindardul (Românilor)*, de Burlacu, de Manolii - pe unde apucau, mai des prin foi volante... [acum, după 23 ani, aflu cine răspândea “informația” că am fost secretar de partid la Uniunea Scriitorilor, că îi conduceam pe editorii și pe jurnaliștii occidentali prin țară, că mi-aș fi ratat cariera doar pentru că, la un chef la Athénée Palace !/, aș fi zis ceva de rău de Zaharia Stancu : “un român din Germania” care vrea să publice în presa din România aceste “dezvăluiri” sub numele acoperit (nu : sic! sic!, ci : sec! sec!) de “Viorel Ionescu” - Trăiască Viorelii din Germania, fie ei și Romani : tot “în slujba Securității” lucrează] ; din proza lui I.C. Drăgan, din “studiile” lui N. Băciu, din “opiniile” lui Paul Dimitriu, din interviurile lui Virgil C. Gheorghiu, din “analizele” lui Govora ; din derapările semnate : D. Bacu, Halmaghi, Crețu și alți legionari care ascultau glasul Domnului prin Anania și Plămădeală, camarazi de-ai lor (credeau ei), pe mine tratându-mă de bolșevic și de jidan (în perfectă sincronie cu niște domiciliati în Tel Aviv - aceia mă făceau antisemit, fascist, chiar “legionăroi”); în chestiunea “bărbii zmulse”, parcă s-ar fi înțeles între ei : “I-a zmulș și lui câteva fire din barbă - dar nouă nu numai barba ne-o zmulseseră...”, fără a gândi ce rosteau : eu depuneam mărturie despre ce mi se întâmplase, nu în anii 50 - despre acel timp scrisesem câteva cărți, printre care **Gherla**, iar ei ce scriseseră ? : cereri plecăciuniste, începînd cu “iubite Tovarășe Ceaușescu”?, note informative pentru uzul a ceea ce, azi, ei îi spun cu seninătate : “fosta Securitate”? - ci despre anul 1977, atunci când “martirii neamului”, cunosători ai închisorilor de sub Gheorghiu-Dej suflau și în iaurt, colaborînd de zor cu “Securitatea națională”, ce să mai vorbim de patriotică, a lui Ceaușescu, a lui Pleoșniță, fie în țară, fie în exil...

“Omul” (cu o mare?, unde ești, Manolescule, să-l omezi și pe generalul-sec, nu doar pe secretarul-gen”) și care numai bine mi-a vrut... pretinde că mi-a împrumutat o carte a lui Breban pe care nu i-am restituit-o.

Afirmația conține un **neadevăr** (vedeți : nu am spus : minciună nerușinată) ; și o **diversiune**.

Neadevărul : Îngerul de ghips (titlu indicat de știutorul de carte, de iubitorul de literatură, securistul Pleșiță) a apărut în 1973 - am fost prezent, cu soția, la lansarea sabotată de Partidul cu pricina, drept care nu-i veniseră prietenii apropiați : Ivasiuc, Nichita Stănescu, Matei Călinescu, Baltag, ci doar “mărunței” ca mine, ca Mazilescu, Mălăncioiu, Turcea, Robescu... Desigur, dacă spun că în 1973 nici nu auzisem de Pleșiță, aș rosti o prostie, pentru că, la urma urmei, este vorba de carte, care durează, deci Pleșiță mi-ar fi putut împrumuta **Îngerul**... cu patru ani mai târziu, când am făcut cunoștință... Or: ca în bancurile de la radio Erevan cartea în chestiune era, nu **Îngerul**..., ci **Bunavestire** - la care am să mă întorc, după ce voi arăta :

Diversiunea : Pleșiță folosește : “i-am împrumutat”...Or, pentru ca X să împrumute lui Y o carte este neapărat necesar ca X și Y să se afle pe poziții de egalitate - dacă nu... socială, nici intelectuală, atunci sigur : carcerală. Un caraliu (unde mai pui : Șeful Suprem al lor) nu poate “împrumuta” o carte unui deținut, unui reținut, unui “bandit” pe care-l rupe în bătai, la anchetă, în Abatorul MAI de pe Calea Rahovei.

Adevărul este “nițel altul” : după cum poate verifica oricine în volumul meu **Culoarea curcubeului, Cutremurul oamenilor** în capitolul XIII intitulat “MINISTRUL” - citez :

“Între timp ministrul venise [în biroul de anchetă, nota mea din iunie 2001] cu un exemplar din Balzac tradus de Ana - apăruse [în primele zile ale

lunii mai 1977 - nota mea]. Apoi cu un exemplar din «Bunavestire» a lui Breban - apăruse și acesta. /I-am cerut-o, s-o văd, s-o pipăi, s-o miros. Pe prima pagină Breban scrisese o lungă dedicație Tovarășului Ministru Nicolae Pleșiță și Doamnei Sale Ioana (sau Ileana? Maria?) și încă multe alte cuvinte./ Târziu, târziu am fost coborât la celulă. Ministrul mi-a dat voie să iau cu mine cartea tradusă de Ana” - am încheiat citatul.

Povestea cu **Bunavestire** - iat-o : editarea cărții era mereu amânată. În februarie (1977) când îi propusesem autorului să facem ceva împreună (nu un copil - ci un protest - de pildă împotriva tergi-versărilor în legătură cu o carte a sa), Breban mi-a cerut un răgaz-de-gândire - vezi primele capitole ale aceleiași volum : **Culoarea**... Nu am făcut nimic împreună, el nu a semnat Apelul nostru, însă... (am aflat abia după 1900, dintr-un interviu dat de Cornel Burtică) Breban a umblat pe la mai-marii partidului (și, desigur, ai Securității - altfel de ce i-ar fi dat o carte cu dedicație lui Pleșiță?), formulând amenințarea : **Dacă nu i se publică Bunavestire, el semnează Apelul lui Goma !** Se vede că acest șantaj (deloc imoral, ba chiar... curat-cultural) a avut efectul dorit. **Bunavestire** a, în sfârșit, apărut !

Ca să rezum în maniera Radio-ului Erevan :

Nu a fost vorba de **Îngerul de ghips**, ci de **Bunavestire** ; nu mi-a împrumutat-o - ci mi-a arătat-o ; nu putea fi vorba de “nerestituire” a unei cărți împrumutate, eu fiind un arestat-anchetat(-încarcerat), nu prieten cu Securitatea ca Dan Zamfirescu, Daicovici, Coposu, Constantinescu, Diaconescu, Zoe Petre, Pleșu, Breban.

Concluzie ? Niciuna - privind “cartea lui Pleșiță”. Aș zice : o asemenea “carte” n-avea decât să apară - cu condiția... să nu fi fost scrisă (de către persoana alfabetizată - dar analfabetă moral : Viorel Patrichi). Nu există vreo contrazicere în ceea ce am spus - fiindcă:

Nu-l blamez pe un M. Pelin că a fabricat Cărțile Albe: putoarea de securist a făcut ceea ce face o putoare de securist : după ce ne-a chinuit patru decenii, încearcă să ne îmbrobodească, să ne mintă, să ne dezorienteze, să ne învrăjbească...

...dar îl acuz pe un Nicolae Manolescu, cel care l-a crezut pe Iliescu “om cu o mare” și, după Mineriada Sângeroasă (13-15 iunie 1990), i-a luat un interviu legitimator, spălător de păcate ; cel care a publicat “dosarul de Securitate” al suprașefului Securității din acel moment, Clytorindicul Gelu Voican-Sturdza, sub forma unei “Scrisori către Paul Goma”, în ultimele trei numere ale *României literare*, decembrie 1990 ; cel care, în campania declanșată de Monica Lovinescu împotriva lui Ion Caraion, a luat drept adevărate aiurelile unei țațoape isterice (cea care a iscălit volumul **Această dragoste care ne leagă**), rezemate “documentar” pe... un interviu al lui Pelin; apoi în campania inițiată doar de el singur, Manolescu, prezentînd **Dosarul Caraion**, l-a luat alături, nu doar tipografic, în revistă, ci și în inima sa (ce mai conta un Pelin, acolo unde se culcușise deja imundul C.T. Popescu de la Scînteia-Adevărului!) pe același securist dezinformator Pelin - însă de acea dată l-a bătut Dumnezeu : a atribuit o scrisoare a lui Caraion adresată lui *Virgil Ierunca*, or ea fusese adresată lui *Virgil Vasilescu*...

Nu-l mai blamez nici pe Dan Zamfirescu (individul pe care îl încondeiasem în cartea pomenită, **Culoarea**..., scrisă în 1978, dar consemnînd “istorii” din 1968, 1975...- și unde îl arătam, nu ca pe un turnător ordinar, ci ca pe un... **securiitor**) - fiindcă a prefațat “cartea lui Pleșiță”;

Dar pe realul autor al opului: Viorel Patrichi, da. El merită, nu doar dezaprobarea, ci dezgustul, scârba tuturor celor care au cunoscut “binele” Securității...

În capul Fiilor Mioriței dăinuie o asemenea ceață, încât, doar la cinci luni de la “revoluție”, Miei Patriei Române l-au votat pe bolșevicul Iliescu (la 20 mai 1990) ; un deceniu mai târziu, deși Iliescu avea sânge pe mâini, l-au re-votat! La îndemnul isteric, inconștient, cretin - al deșteptilor nației : Doina Cornea, Doinaș, Blandiana, Adameșteanca, Manolescu, Patapievic, Pleșu, A. Cornea, Oișteanu, Pruteanu și alte creaturi.

Fii Oii (în zilele cu soț : ai Vacii Tricolore), altfel zis: Românii

din moși-strămoașe sunt ferm-convinși că ei sunt cei mai deștepți și mai șmecheri dintre Thraci: l-au re-ales pe bolșevicul Iliescu (în Anul Dracului, 2000), doar ca să-i dea timp să se compromită definitiv...

...Gândire de-slănină cunoscută de acum treizeci de ani, când lumina-lumii Fănuș Neagu (de necrezut: trăia și pe timpurile acelea!) era de părere că trebuie ales Eugen Barbu ca președinte al Uniunii Scriitorilor... «Ca să-i dăm timp să se compromită - după care cade singur...»

“Tactică” de o nesfârșită subtilitate - care mă trimite la anecdota arhicunoscută, dar pe care o repet :

Un explorator european în Africa este capturat de canibali : înainte de... masă, a i s-a anunțat “programul” : după ce va fi omorât, fript, mâncat, i se vor curăța oasele, din care vor face fluere ; din țeastă vor confecționa o cupă - iar din piele, o bărcuță cu care se vor plimba, seara, pe apele fluviului alăturat... Albul, resemnat, cere să i se îndeplinească ultima dorință : să i se dea o furculiță... Canibalii aveau, de la precedentii mâncați, lucruri rămase, printre ele și o furculiță. Când cel condamnat la frigare se vede cu arma în mână - ce face? Își găurește burta cu lovituri rapide, puternice (cu efecte... cvadruple) de furculiță, strigând, victorios:

«Uite ce fac eu cu barca voastră împruțată : o scufund de pe-acum!»

Gândirea șmecherească a Românului îl consolează de ne-primirea în Comunitatea Europeană și în NATO. Nu doar Ilieștii, Constantineștii, Re-Ilieștii își zic :

«Până la urmă tot îi tragem în piept pe boii de occidentali ; să vedem dacă mai au ei tăria aceea să ne refuze încă o dată !»

Iar asta face trimitere la altă anecdotă, privind concepția Țiganului despre bătaie și viață : după fiecare palmă primită zice :

«Ai tu inima aia să-mi mai dai o palmă?» - și o ține așa, cale de multe...; și-ndesate.

Concluzia mea : Nu iese România din groapă, nici chiar cu ajutorul Regelui Mihai, anexat lui Iliescu, lui Teoctist; nu intră România în NATO, câtă vreme Caraman, Măgureanu, Pleșiță - și tot neamul lor - se află, nu doar în libertate, ci la afacerile țării. Niște românași fără memorie, fără inteligență normală, fără conștiință își imaginează că dacă ei scriu, în *România literară*, în *Literatorul*, în 22, în *Contemporanul* : “fosta Securitate”, Spurcata Organă încetează fulgerător de a exista (asta fiind o gândire magică, primitivă), însă Occidentalii nu l-au uitat pe Caraman ; nici pe Pleșiță...

Oricât am zice, ca proasta: «Dumnezeu e cu noi...», nici El nu poate face mare brânză din niște creaturi care găuresc barca dușmanului - ciuruindu-și burta.

Concluzia concluziei : Noi, Românii l-am meritat pe Ceaușescu - altfel l-am fi suportat ? L-am fi lăudat ? L-am fi regretat ? Și i-am meritat pe Iliescu, pe Constantinescu, pe Văcăroiu, pe Ciorbea, pe Pleșu, pe Adrian Păunescu, pe Diaconescu, pe V.C. Tudor, pe Quintus, pe C.T. Popescu, pe Dolănescu, pe Coposu, pe Bănescu ; îi merităm din plin pe Brucan și pe Măgureanu.

Dar mai vârtos, îl merităm pe Pleșiță.

*

Paris, 23 septembrie 2001

De ce nu are Românul tichie de mărgăritar (cu coadă)

În primele săptămâni de după “Revoluție”, invitat să facă “o mică comparație” între opoziția anticomunistă din România și cea din Cehoslovacia, poetul intelectual Mircea Dinescu, după obiceiul său care mi-a furnizat termenul de *autocronie* - s-a așternut pe povestit : că ce viață grea avusese el, că cum fusese dat afară de la *România literară*, el, “cu doi copii mici”... Invitat să revină la chestiune poetul Mircea Dinescu, proaspăt președinte al Uniunii Scriitorilor (Români), a rezolvat-o fulgerător : după inevitabila luare de la cap cu viața-i grea, sub Tiranie: “eram arestat la domiciliu (ca și Ana Ipătescu-Blandiana, «păzită» de milițianul lui Gogu Rădulescu, la Comana - adausul

meu - P.G.), cu doi copii, cu socrii, într-un subsol”, după care :

“În acest timp ce făceau Cehoslovacii, cu care mereu ni se dă în cap, nouă, Românilor?”, a pus Dinescu, retoric și ritos, chestiunea încuietore.

Jurnalistul l-a ajutat astfel :

«Ce să facă : închisoare...»

Mircea Dinescu s-a mâniat. A explicat el, cu gura lui, “ce fel de închisoare au făcut «Cehoslovacii»” :

Păi să vă spun eu ce fel de închisoare a făcut Havel : avea, în celulă computer personal !

Cu asta a închis gura bietului jurnalist : păi-dacă Havel avea în celulă - auzi : computer personal! - înseamnă că păi-dacă nu era adevărată rezistența lui anticomunistă, nu era adevărată nici închisoarea! Nici Havel!

Au trecut unsprezece ani, până când găselnița lui M. Dinescu să capete ecou în spiritul lui N. Manolescu (Dinescu e regățean iute, Manolescu : ardelean zăbavnic) : Într-un interviu (*Observator cultural*, 3-5 ianuarie 2001), la întrebarea : “Cum vă explicați mult comentata rezervă și lipsă de contact a intelectualității române de dinainte și de după 1989 cu restul societății, în comparație cu ceea ce s-a întâmplat de pildă în Polonia și Cehia ?” (corect : Cehoslovacia, n.m.), N. Manolescu răspunde așa :

“Pe de o parte este o diferență majoră între evoluția regimului comunist în România și în majoritatea țărilor din estul și centrul Europei. În Polonia, Cehoslovacia sau Ungaria a existat posibilitatea, în ultimii 10-15 ani de regim comunist, creării unei societăți civile. Cu alte cuvinte, unii intelectuali, cum au fost cei din jurul Solidarității sau cei din jurul lui Havel și a Chartei 77 au putut să spună ce aveau de spus și să se facă auziți de cine trebuia. Chiar dacă au fost arestați, ei au continuat să o facă : **Havel avea mașină de scris în închisoare și o folosea pentru a compune scrisori adresate nu numai soției sale, Olga, ci și autorităților comuniste. Aceste scrisori au ajuns, prin samizdat, la cunoștința populației. În România așa ceva nu a existat**” (subl. mele, P.G.)...

Rezumat parțial : în ianuarie 1990 M. Dinescu vorbea de *computer personal* ; în ianuarie 2001 N. Manolescu de *mașină de scris* ;

S-au scurs doar 7 /șapte/ luni de la varianta N. Manolescu (trecem peste episodul Bătăliei împotriva Tezelor din iulie 71 povestită nepoților în pantaloni scurți, în editorialul intitulat curat-grăitor : “Scriitorul român față cu reacțiunea”) și iată : Mircea Martin publică în 22 /14-20 august 2001 un studiu : “Rezistența prin cultură”. Din acesta înțelegem, în primul moment, că Regățeanul (Dinescu) îl devansase cu 11 ani pe Ardeleanul Manolescu - care, la rândul-i îl întrecuse pe Bănățeanul M. Martin cu 7 luni.

Să cităm din studiu informațiile inedite, cugetările martinieni :

“Nu trebuie să uităm însă că atât opresiunea, cât și rezistența n-au fost aceleași peste tot și că există un anumit raport între opresiune și rezistență. Obişnuiți, din păcate, cu atrocitățile autohtone, nici nu ne imaginăm că, în alte părți, nu foarte îndepărtate, au existat praguri peste care nu s-a trecut. Că Nelson Mandela și-a făcut studiile în închisoare (...) s-ar putea să nu ne surprindă prea tare ; dar trebuie să știm că, în vreme ce la Aiud, la Sighet sau la Pitești prizonierilor politici - dintre care cei mai mulți erau intelectuali - le era cu desăvârșire interzis să citească sau să scrie - literele scrijelite pe o bucată de săpun constituind un delict grav, cu asprime pedepsit -, în închisorile - tot comuniste - din Ungaria, revoluționarii închiși după 1956 se bucurau de astfel de drepturi, iar **un important scriitor ca Déry Tibor a putut redacta acolo texte pe care ulterior le-a și publicat. La fel s-a întâmplat și în Polonia și în Cehoslovacia. Dizidentul Havel avea posibilitatea, închis fiind, să poarte corespondență și să-și continue proiectele literare? În același timp, la noi, inginerul Gheorghe Ursu era ucis cu bestialitate în închisoare pentru «vina» de a fi ținut un jurnal...**” (subl. mea, P.G.).

Dacă “opiniile” lui Mircea Dinescu, exprimate în primele zile ale lui 1990 nu m-au mirat (îl știam de prin 1975 ca ucenic al lui Băieșu și al lui Fănuș Neagu, citind respectuos din Eugen Barbu - așa a rămas), deci nu mi-am schimbat părerea proastă nici în primăvara lui 1989, când, de la Paris, contribuise hotărâtor la cooptarea lui ca membru al PEN Clubului Francez -

o făcusem înainte pentru Nedelcovici, pentru Dorin Tudoran ; dacă intervenția lui N. Manolescu din ianuarie 2001 nu m-a *mai* mirat (în cei 11 ani avusese timp, nu doar de prostioare și prostii - ci de mari-porcării: interviul cu Iliescu, campania anti-Caraion), “studiul” lui Mircea Martin m-a surprins. Trebuia să fiu avertizat de un text mai vechi, publicat în trei numere, 45, 46 și 47 ale aceluiași săptăminal, 22, în noiembrie 1999, intitulat “Jurnalul de exil al lui Paul Goma”, primul volet: “I. Un atentat la ordinea simbolică a literaturii române contemporane”, “II. Anomia”, “III. Cazul Goma ?” - răspunsul mi-a fost, firește, refuzat de paznicii de zi și de noapte ai oficiosului Dialogului Social: Gabriela Adameșteanu, Gabriel Andreescu, Rodica Palade, Monica Lovinescu, Doinaș - ca și în cazul Barbăneagrului: oricine mă ataca (vezi Bianca Marcu-Dumitrașcu-Balotă) era binevenit în paginile organului - însă atacatul nu putea să se apere în revista de sub oblăduirea lui Pavel Cîmpeanu, Brucan și alți liiceni. A fost găzduită de *Jurnalul literar* 1-2/200.

Ce se întâmplase cu... Mircea Martin? - m-am întrebat în noiembrie 1999 - după cum mă întrebam, cu stupoare, cu durere, cu mânie, din ianuarie 1990 în legătură cu Valeriu Cristea; cu N. Manolescu; cu Pleșu; cu Liiceanu; cu Adameșteanu; cu Monica Lovinescu și Virgil Ierunca; cu Marian Papahagi; cu Dorin Tudoran; cu... Să se observe: nici pentru o secundă nu mă întrebam ce se petrecuse cu Eugen Simion - nu mă interesa; nici cu Marin Sorescu (deși topise zăturile romanului meu **Gardă inversă**) - îl știam lepră și știam: așa are să moară. Dar cu primii ce se petrecuse? - cu unii eram prieten, cu alții mă aflu “de aceeași parte a baricadei”, ce li se întâmplase, de se răsturnaseră? A, da: îi atacasem în presă, în cărți - cu argumente (unele puteau fi, accept: excesive - însă nici unul neadevărat)...

Numai că pe Mircea Martin nu-l atinsesem nici cu o floare - de unde încrâncenarea atacului din 1999? Am înțeles, din text: îndemnul venea dinspre Monica Lovinescu, Liiceanu, Adameșteanu, Manolescu, Pleșu (pe care îi înțepasem). Nu-l bănuiam pe Mircea Martin o oarecare cătană, ascultînd de oricare ordin al chiar oricărui majur... Așa credeam. Mă înșelam.

Mircea Martin s-a dovedit a fi (față de mine) **altul** decât cel știut - din cele scrise, din cele vorbite-trăite. Îl cunoscusem în vara anului 1965, în casa colegei mele de Institut “Eminescu” Geta Săvescu-Zednik, care se nimerise a fi mătușa (sau verișoara ?) sa. Prima impresie : excelentă; și a doua și a treia... Ne-am revăzut cu bucurie după 1990. Ca director al editurii Univers, Mircea Martin a inaugurat colecția “Ithaca: Scriitori români din exil” prin romanul meu **Ostinato**, în 1991, premiat de Uniunea Scriitorilor în 1992 - apoi, în 1997, după multe peripeții, mi-a editat **Gardă inversă**. Că nu a acceptat și **Sabina** - tristețea mea, nu vina editorului... Oricum, a participat la un număr din revista *Vatra*, cu un text... normal, adică : ne-critic...

A venit și acela : “Despre Jurnalul de exil” (sic) al meu.

Spusele lui Mircea Dinescu : m-am rostit în mai multe rânduri ; le-am calificat, după spuior : golănești. Dar cele ale lui N. Manolescu (încă o dată: 11 ani mai târziu !), cum or fi ? Cum să fie : penibile ; scremute ;

Ale lui Mircea Martin - negreșit : inutile.

Vasăzică N. Manolescu a avut nevoie de 11 (unsprezece) ani pentru a găsi un răspuns câtdecătuși acuzațiilor formulate mai ales de mine (Monica Lovinescu gândea la fel, însă niciodată “nu era momentul” să se pronunțe): de a fi fost, până la 22 decembrie 1989, un adevărat-scriitor-român : “pe linie”, realist-socialist prin **Literatura română de azi. 1944-1964**, laș, colaboraționist, dezertor. Explicația consimțită abia acum : împleticită, jalnică, nedemnă de cel care purtase, înainte de decembrie 89, coroana premiantului.

După îndelung (un deceniu bun) rumegata lor părere: dacă scriitorul român s-a comportat sub Ceaușescu ne-demn, ne-vertical, ne-onorîndu-și “meseria” - se datorează... condițiilor care nu-i erau create de regimul penitenciar din România: nu avea în celulă computer personal - ca Havel (după M. Dinescu); nici măcar “mașină de scris”, tot ca Havel !, cum nuanța N. Manolescu. M. Martin, intrat în vorbă unsprezece ani și șapte luni mai târziu rezumă (sic) aceeași situație-vitregă prin “Teroarea comunistă mai intensă în România decât în alte țări”... Chiar dacă și acest subtitlu a fost dat de redacție,

cum sântem avertizați, se știe, de aproape doisprezece ani : acesta este discursul analfabeților cinstiți de tip Blandiana și Adameșteanu (cei care nu știu nimica, dar vorbesc tare - despre ceea ce nu știu), ca și al analfabeților necinstiți - ca Liiceanu, Pleșu, Ornea, Manolescu, M. Martin, Alexandru George, Onișor, Buzura, Patapieviți... - înși prefăcându-se a nu fi știut, pentru a nu-și mărturisi lașitatea de a fi tăcut înțelept înainte de decembrie 1989.

Dacă ar fi să iau, cinstit, în serios funciara neseriozitate necinstită a acestor falsificatori ai adevărului, deci ai istoriei, le-aș atrage atenția că ei, vorbind despre "prizonierii politici" - cum se fasoleşte M. Martin, în loc să le spună cum le spun Românii trecuți prin închisori : "deținuți politici" - compară situații recente (din punctul de vedere al lungii istorii a terorismului comunist): mereu-citatul Havel a cunoscut închisoarea (din Cehoslovacia) deceniilor 70 și 80, însă este pus lângă cea românească dintre 1948-1964. Fiindcă el (M. Martin) folosește - în studiu - tonul nesuferit al profesorului (care explică lucruri arhicunoscute de întreaga clasă de loaze - ah, Caragiale, cum prinsese el, încă din 1884, *dăscălimea*), mă simt și eu tentat să-i explic explicătorului martin că nicăiri în lume - cu excepția cenaclurilor literare de la Universitatea București conduse de rătăcitorii de spirite Manolescu, Crohmălniceanu *și* Martin - "pepiniere" în care s-a cultivat zelos abstragerea de la realitate, lașitatea, estetismul, ne-politica, textualismul, rezistența-prin-cultură, nesimțitorismul etic - nu se adună, nu se compară merele cu cartoafele.

M-aș pierde în amănunte; aș consimți la tactica de hărțuială și diversiune în vederea negării unui adevăr - istoric - prin impunerea unei minciuni, și ea, istorică: împingerea în prima linie a frontului rezistenței pe un Cosașu, pe alde Ursu, ca să nu mai rămână spațiu tipografic pentru Caraion, Negoțescu, Țepeneag, Tudoran, Dinescu - tactică pe care până și gentil-mălăiețul M. Martin o stăpânește (după cum cunoscusem în luna mai 1991, la Roma, strategia dialecticii tancului sovietic perfect asimilată, întocmai aplicată de persoane delicate ca Doinaș, timide ca Ulici, binecrescute ca Papahagi, precum și de grațioasele dame Blandiana, Adameșteanu, Mălăncioiu).

Totuși, strângînd din dinți, am să mă amestec și de data asta, riscînd să fiu iarăși grohăit și îmbălegat : nerușinarea nerușinaților îmi provoacă urticarie. Porcăriile - în accepția proprie - ale foștilor scriitori, actuali autori-de-cărți mă obligă să cobor iar în cocină.

Încep prin a pune o întrebare - retorică :

N-ar fi mai onest din partea scriitornicilor dacă, în loc să scrie ce-au mai scris : "opera", se dau de ceasul morții să re-scrie traficata istorie a "vieții" lor mizerabile, căcăcioase, pretinzînd că "atunci" rezistaseră...culturalicește? N-ar fi mai simplu, mai ne-obositor să recunoască adevărul? - așa cum făcuse Gabriela Adameșteanu pentru prima și pentru ultima oară în viața ei, însă cum i-am consemnat răspunsul în *Jurnal* (I-II-III, de la Nemira) - rămâne:

«Mi-a fost frică !»

Ei, da, îi fusese frică - dar numai ei ?

Lui Caraion nu-i fusese frică ? - ba chiar foarte, fiindcă abia ieșise din pușcărie, dar așa, cu-frică, a scris și a trimis prietenului său Ierunca, la Paris poeme anticomuniste și informații despre universul penitenciar românesc; a fost re-arestat și condamnat la moarte, iar după dispariția sa, un tremurici numit Manolescu a prelungit (în 1999, rezemîndu-se pe dezinformația securistului Pelin) campania de calomnii inițiată de Eugen Barbu în 1982, continuată de Monica Lovinescu-Liiceanu (-Manolescu) în 1998 ;

Lui Țepeneag nu-i fusese frică atunci când își publicase textele în Occident, când pledase pentru traducerea romanului meu **Ostinato** ?, când îi recomandase pe Sorin Titel, pe Sorin Mărculescu, pe Turcea, pe Mazilescu, pe Dimov, pe atâția alți compatrioți, când scosese revista *Les Cahiers de L'Est*?

Lui Virgil Tănase nu i-a fost frică atunci când și-a trimis romanul de debut în Occident (cum a involuat...- dar aceeași se știe, dar se uită cu program de-căderea înregistrată și de Buzura și de Sorescu și de Manolescu și de Pleșu...);

Lui Breban nu i-a fost frică atunci când a protestat împotriva Tezelor

din iulie ? - ba i-a fost, dar a făcut-o - și a tras-o. Acum, Manolescu îi găsește pricină : că Breban a fost membru al C.C. - dar membru al C.C. era și Titus Popovici - a protestat vreodată, **public**, Titulică (în presa din Occident)?; că a fost ștab-mare ?- și Paler a fost mare-ștab (ba mai mult decât atât, când făcea, acoperit, la Roma pe “corespondentul special”- chiar și la procesul “teroriștilor” care atacaseră Ambasada RPR de la Berna) - ei și? A protestat Paler (de la Roma), cum a protestat Breban de la Paris? Popovici, Paler, Brad, Ghișe, Vasile Nicolescu, D.R. Popescu, Bălăiță, Săraru - iată cine protesta... energic și disciplinat, în gând, între patru-peretii ședințelor-închise - astfel reputa breasla epocalele “succese culturale”...;

Lui Negoțescu să nu-i fi fost frică atunci când a aderat la Mișcarea pentru Drepturile Omului din primăvara lui 1977, printr-un text - cunoscut foarte bine de Doinaș, de Gelu Ionescu, de Manolescu, de Nina Cassian, doar, înainte de a mi-l aduce, pentru a-l trimite la Europa liberă, îl citiseră și ei, ba chiar primii doi pretinseseră, apoi, că erau... coautori? Ba da : lui Negoțescu îi fusese foarte-frică - dar așa, dărdâind de frica-foarte, a făcut ce a făcut - ca un scriitor normal, nu ca un oarecare autor de cărți ;

Lui Nedelcovici să nu-i fi fost frică atunci când își publicase în Franța romanul respins în România ? - dar, așa, cu-frică, a făcut ce trebuia să facă un scriitor - deși român...;

Dar Dorin Tudoran ? Să nu-i fi fost lui nici un moment frică ? Ba da, ba da, însă tocmai frica dă măsura curajului - altfel vorbim de inconștiență...

Pe mine nu m-am mai pomenit. Deși parcă, în toamna anului 1971, publicarea romanului **Ostinato** - la Gallimard, la Suhrkamp (ar fi fost și la Rizzoli, dacă Zoe Bușulenga nu ar fi cumpărat, pentru Ceaușescu, tirajul imprimat - în traducerea lui Marco Cugno) - ar fi semnificat un protest măcar cât al lui Manolescu (cel care se numărase printre cei 60 de participanți la o ședință - provocată de Ceaușescu, nu de rezistenții prin arpagic).

Se vede că, la Români, nu e onest să-ți recunoști, dacă nu lașitatea, măcar omeneasca frică. Dar pentru că prostul n-ar fi ce este de n-ar fi și fudul, după ce s-au scremut peste un deceniu, Profesorii Manolescu și M. Martin au găsit “explicația” inacțiunii scriitorilor înainte de decembrie 89 :

Deținuții politici români nu avuseseră - ca deținuții din Cehoslovacia, din Ungaria - dreptul să scrie, în timpul detenției !

Debilitatea cogitațiunii nu mai are nevoie de indicarea paternității: într-adevăr, este produsul gândirii unor dascălășnici conducători de cenacluri universitare bucureștene (Crohmălniceanu, chiar de ar mai fi fost în viață, nu s-ar fi aventurat: el era ticălos - dar măcar inteligent).

Însă chiar de am lua în seamă “situația”, se iscă întrebări de bun simț la adresa Corifeilor rezistenței-prin-cultură, folosind propriile lor argumente întrebuintate - de ei - până aseară (și re-începând de mâine dimineață) :

1) Dacă este adevărat că toți “alții”, din Lagăr “aveau condiții” (deși cei din Bulgaria : ba; cei din URSS : ba; cei din Albania, nici atât), de când verticalitatea unei comunități s-a manifestat *numai* prin scrierile din detenție ale unor membri ai ei ?

Este adevărat ce explică, acum, cei doi **absenți** (întreaga lor viață de români în România): regimul penitenciar carpatin nu permitea deținuților hârția și creionul, infracțiunea-de-deținere, cum se exprimau caralii - era feroce pedepsită. Privațiune resimțită dureros de toți cei care au cunoscut închisoarea tricoloră - dar tot nu se înțelege : ce are închisoarea (ca suferință atroce, adesea mutilantă) cu prefectura demnității scriitoricești? Își imaginează Dascăloșimea Mioritică, prin reprezentanții ei de vârf-inversat Manolescu și M. Martin, că cei care au cunoscut închisoarea (“cu computer, cu mașină de scris”) au comis texte *mai bune* decât cei cărora le era interzis să scrie până și pe perete, cu unghia?; că aceiași, în celulă, au dat texte mai bune decât cele scrise în libertate (relativă - oricum, în ne-închisoare)? Nimeni nu a avansat idioțenia că textele lui Havel din celulă (“la mașina de scris”) sunt superioare (sau inferioare) celor scrise în libertate. Pentru un motiv simplu, de mirare că le-a scăpat unor, nu doar specialiști, dar explicători ai literaturii: un scriitor (mijlociu) este liber și în închisoare; și fără unelte de scris. Nu computerul, nu

mașina de scris, nu creionul și hârtia - permise de administrația penitenciară! - pot face dintr-un autor de cărți un scriitor. Ci spiritul. Or spiritul unui poet, în închisorile noastre a căutat, a găsit cum să suplinească *scrisul*. Cel pe care Manolescu l-a împrăștiat cu noroi și cu venin, Caraion, a fost și un foarte mare poet de închisoare, pe linia inaugurată de Gyr, continuată de Crainic (prelungită de Măndinescu, de Ion Omescu). Versurile și ale lui, intrate în folclorul penitenciar erau purtate, prin alfabetul Morse, din celulă în celulă, de la om la om, de la gură la ureche ori scrijelite pe fundul gamelei albită cu praf de DDT - și, fatal, modificate... Desigur, Românii scriitori au suferit de lipsa suportului material al scrisului - dar nu din această pricină au murit ei (trupește, sufletește...). A avea - sau a nu avea - hârtie și creion în celulă nu a constituit elementul determinant al calității literaturii literaților deținuți ; nici al literaturii române, în general.

Că Déry Tibor a scris, în închisoare, în Ungaria, părți dintr-o carte - adevărat - erau părți dintr-un întreg care nu a rămas cea mai bună carte a sa. Că actualul președinte, Göncz a făcut traduceri în celulă - ei, da a făcut. Însă Göncz ar fi rămas Göncz, chiar fără acele traduceri din închisoare.

2) Manolescu și M. Martin, acum, după 12 ani de la biletul de voie dat de Brucan formulează (nu timid, ci încâlțșat) teza, tot atât de falsă ca și cea dimpotrivă, apărută de ei până deunăzi: toți scriitorii români care au cunoscut închisoarea (fără computer și fără mașină de scris !) ar fi, nu doar minunați moralicește și esteticește, dar *mai buni* decât ne-românii !

Să-i luăm pe mai-bunii noștri, alfabetic, după **Dicționarul Esențial al Scriitorilor Români**, Albastros, 2000:

Anania: Catastrofă Națională, în tandem cu alt fost deținut : **Plămădeală:** aceste două boaițe nu au fost doar niște oameni frânți - ca **Paleologu, Marino, Noica, Papu, H.Y. Stahl**, dar au devenit securiști cu epoletii pe sub sutană ;

Balotă : - îi va fi folosit la ceva pușcăria, dacă, de cum ni s-a dat voie să publicăm, *după iunie 1965*, el s-a repezit să lingă tot, scriind laude partidului, laude Ceaușescului, laude lui Aragon și Elsei cu pricina - ca recompensă a fost autorizat să "iasă" în Occident, să predea la universitățile de la München, Tours, Paris, ca un vulgar dimpotrivnic : Dodu-Bălan?;

Crainic : că a cedat încă din primele momente ale detenției, nu a mai contat ; în final a eșuat, tragic - ca și...

...**Gyr**, la *Glasul Patriei*, muroarul intelectualilor români, păzit de turnătorul-șef **Ivașcu** ;

Tot alfabetic, pușcăriași care nu suferiseră mai puțin (ce o fi : "a suferi, în detenție, mai puțin" ?), dar au ieșit pe două picioare - iar ca scriitori, pe ele au rămas: **Caraion, Ovidiu Cotruș, Dimov, Fulga, Mihadaș, Negoțescu, Ion Omescu, Dinu Pillat, I.D. Sîrbu, Steinhardt, Ursachi, Voiculescu...**

3) Manolescu și M. Martin se întâlnesc în cuget și-n simțiri cu alt culturaloș, analfabetul activist de partid Borbély (nu doar cu el, din păcate). Deși universitari, deși dascăli (și dacă: tocmai din acest motiv?), au o imagine confuză despre literatură, falsă despre istorie, mincinoasă despre propria-le viață în slujba literaturii. Și ei - dar și Eugen Simion, Z. Ornea, Alexandru George, Dan Stanca - au primit cu mefiență, cu neînțelegere, cu dușmănie "fenomene" cunoscute de multă vreme în Lagărul comunist (chiar dacă nu active și în România): *disidență, literatură de sertar, samizdat, mărturie...* Incapacitatea de a le cuprinde (chiar dacă nu le și împărtășeau) se trage din structura lor conservatoare, din concepția totalitaristă (cea nazistă : Reichul va dura o mie de ani; cea bolșevică: comunismul este etern). La urma urmelor acești autori de cărți nici nu-și dau silința să pătrundă mecanismul și natura "fenomenelor" noi doar pentru ei, fiind terificați de amenințarea dispariției ordinii stabilite, a ierarhiilor (în viață, mai ales în literatură).

Cine a urmărit zbaterile, la propriu, ale lui Manolescu, după "Revoluția română" a constatat : omul era traumatizat de evenimentele ce păreau a fi răsturnat vechile "valori" - la a căror diligentă confecționare contribuise și el, ca ierarhizator principal-adjunct al literaturii (curate, cu voie de la miliție). În timp ce un Eugen Simion avea nerușinarea (și flerul) de a se declara, în conti-

nuare, marxist, ne-marxistul Manolescu se grăbea să-l legitimizeze pe bolșevicul Iliescu, cel cu mâinile pline de sângele victimelor “minerilor”. Rezumînd: E. Simion avea un comportament de ticălos - Manolescu, unul de prostănac.

De mirare : doar amândoi sunt profund pietrificați ; conservatori.

4. Lipsa “condițiilor favorabile scrisului în închisoare” a început a-i preocupa pe acei autori de cărți care, abia după un deceniu de evaluare a “activității” lor strict-estetice, au constatat (în fine : li s-a părut că, la rigoare, s-ar putea constata...) că ei : Manolescu, M. Martin, Adameșteanu, Blandiana, Doinaș, Liiceanu, Pleșu..., nu făcuseră și “altceva” decât cultură-cultură-cultură, anume: rezistență împotriva totalitarismului, cel *și* anti-cultural. Din această auto...-evaluare a ieșit înghețata fiartă numită “rezistență prin cultură”. Când Plămădeală, prietenul lui Liiceanu și al lui Pleșu (și al lui Noica și al lui Nicu Ceaușescu), întrebat, de revista 22, în primul său număr ce făcuse Clerul până în decembrie 1989, cum se opusese comunismului ateu și distractor, Spurcăciunea Sa răspunsese, smerit(ă) :

“Am rezistat - prin rugăciune...” - iar cititorii care avuseseră disponibilitatea să ia aminte la acest... bilanț îl înjuraseră pe mitropolitul securist și se gândiseră la altceva...

...Însă față cu afirmațiile scriitorimii române colaboraționiste, dezertoare, lașe :

“Am rezistat - prin cultură”, chiar nescritorii sunt înclinați să ofteze, apoi să completeze :

«Au rezistat și ei prin ce au putut, săracii - ca noi toți...»

Perfect adevărat : așa cum au “rezistat” comunismului Românii de toată mâna, de toate profesiile, din toate provinciile - așa au rezistat și scriitorii lor. Turcul și pistolul ; sacul și peticul ; capul și căciula.

Că, în adânc, se simt vinovați inginerii sufleticioli români fiindcă, în loc să fie în frunte, să formuleze coerent, sonor, alb-pe-negru durerile și doleanțele concetățenilor, ei au făcut “facerea” popimii: au rezistat prin... cultura cea în patru labe, se observă după strădaniile de mistificare a *vieții* lor (căci, nu-i așa, “opera” le este demult turnată în bronz...), de falsificare a adevărului, de împopoțonare cu merite ce nu merită a fi luate în seamă.

Legată tot de...“condițiile de scris în detenție” pe care Românii, “cei mai persecutați din întreg Lagărul” nu le-au avut, semnez o manevră (subtilă, recunosc) în privința *momentului și locului* scrierii mărturiilor.

Un confuz isteric precum Borbély, scriind despre literatura mea “penitenciară” (*Gherla*), pretindea, de la mărturisitor, să-și fi scris mărturia la-fața-locului, în-momentul-supliciuului, altfel, nu e autentică... A primit răspunsul, involuntar, de la Manolescu și Martin: “în închisorile românești deținuții nu avea voie la hârtie și creion...”;

O realitate ca **literatura de sertar** a fost, consecvent negată, bruiată, nu doar de komisarul Z. Ornea, nu doar misticul-rănit Dan Stanca (cel care declara că momentul decembrie 89 îl prinsese cu sertarul plin de manuscrise, deci și el posedă literatură de sertar...), dar și de Monica Lovinescu !

Încă o dată : noroc cu explicătorii Manolescu și Martin, ei au anulat teza colegului lor, Borbély; dar nu și cea - nu mai puțin falsă - susținută de Ornea, Dan Stanca, M. Lovinescu.

Încercasem, în mai multe rânduri, să repet: **mărturia** este o datorie a fiecărui supraviețuitor al Universului penitenciar. Dacă martirizatul a așternut-o pe hârtie abia după ce a ajuns la adăpost, în Occident: foarte bine pentru mărturie ; dacă a scris-o în țară, pe ascuns, asumîndu-și riscuri cumplite, cunoscute (mai trecuse “pe-acolo”), foarte bine pentru **mărturisitor**.

Voi face o separare a mărturisitorilor după criterii crono-topografice : cei care au scris, *înainte de 22 decembrie 89 și în România* de cei ce au scris *după 22 decembrie* în România,unii dintre ei, *în Occident*, la dublu-adăpost.

După opinia mea: primii au avut *literatură de sertar* (am numărat cinci scriitori în anul 1990, cinci au rămas și azi) : Blaga, Mihadaș, Noica, I.D. Sîrbu, Steinhardt ; scrisurile care nu prezentau pericol de arestare a autorului în cazul unei percheziții a Securității, chiar dacă se aflau în sertare, nu intră în... sertarul *literaturii de sertar*.

Mărturiile scrise *înainte de decembrie 89, în România*, de Aurel State, de Gheorghe Mircescu, de Mihadaș, de Sîrbu, de Steinhardt, de Chioreanu, de Anița Nandriș, de Baghiu senior, de Sciaslivii sunt tot atât de valoroase (ca document) ca și *amintirile scrise abia după decembrie 89* - de Ogoranu, de Pica, de Petrișor, de Ciuceanu, de Mărgineanu ș.a.; însă dacă autorii primelor au dreptul la cinstire, semnatarii celorlalte să se consoleze spunându-și că - într-un târziu - își făcuseră, totuși, datoria.

Cât despre cei care, *după decembrie 89, în Occident*, și-au așternut amintirile - ca Lena Constante, ca Balotă..., Dumnezeu cu ei și cu Ion Ioanid, cel care își scrisese, la München, memoriile, însă nu le-a publicat, nu le-a scos la lumină decât binișor după decembrie 89. De ce ? De frica lui Brucan!

Cum să închei acest text : spunînd că, în sfârșit, am aflat de ce n-are ursul coadă, știu ce-i lipsește chelului român : un Havel în celulă, cu un computer, măcar cu o mașină de scris ?

Sau printr-o constatare terifiantă : majoritatea - dacă nu cvasitotalitatea foștilor mei colegi, a foștilor mei prieteni de scris a mai suferit o mutație (despre întâia, cea din jurul anului 1984, am mai scris);

N-ar fi foarte grav dacă i-aș afla mai obosiți ; mai îmbătrâniți ; mai bolnavi ; mai înăcriți - necazurile, durata lor, desiluziile ne-au îmbătrânit, îmbolnăvit, înăcrit pe toți, oriunde am domiciliu ; poate nu aș suferi dacă i-aș găsi pe scriitorii români mai-meschini ; mai-egoști; mai-feloni, mai-răi...

Însă de vreun an îi constat pur și simplu : cutremurător de proștiți.

*

Paris, 11 octombrie 2001

Mea culpa...

La 23 septembrie 2001 scrisesem textul : “*De ce nu are Românul tichie de mărgăritar (cu coadă)*”. În el am comis o seamă de exagerări, chiar de inexactități și am dat calificative infamante unor persoane-personalități, socoite piscuri ale Istoriei Literaturii Române Contemporane.

Revin, corectînd afirmațiile grăbite din 23 septembrie :

1. Am greșit, introducînd-o într-o paranteză pe Ana Blandiana - în legătură cu “arestul la domiciliu” pe care îl reclama și Mircea Dinescu. Ar fi trebuit să-i dedic măcar un paragraf în care să observ - în foarte treacăt - Contradicția Monicăi Lovinescu : Domnia Sa (Monica Lovinescu) veștejește, în general, “rezistența prin cultură” dar - în special - o introduce prin efracție pe Blandiana în categoria culturrezistenților, cei care aveau, la 22 decembrie 1989, “literatură *de sertar* (nu *în*)” - (pesemne s-a produs o contaminare de la titlul operei în chestiune : *Sertarul cu aplauze*);

Trebuia să insist și asupra lui Gogu Rădulescu, figură emblematică a Rezistculturaliceștilor români; ar fi fost necesar să re-amintesc numele Scriitorilor Români Cotidieni în pelerinaj la Mecca de Dâmbovița a bolșevicului toxic: vînjoșii, serioșii, curații scriitori ardeleni : Blandiana, Buzura, Manolescu, Zăciu - abia apoi neserioșii regăteni Dinești și Dimiseni (adevărat : Geta singură acopere trei categorii de colaboraționiști).

Iar pentru că iar a venit vorba de Gogu, ar fi trebuit să las modestia la o parte și să mă laud : în romanul *Bonifacia* (scris la Paris în 1985, dar povestind perioada 1965-1967), îl zugrăveam pe “Gogu BuldoGogu” și Curtea-i de Șatră de la restaurantul Casei Scriitorilor alcătuită din fericirii admiși la Troaca PorcGogului : Ivăsiuc, Buzura, Blandiana, Dimisiana...;

2. M-am grăbit scriind : “Au trecut unsprezece ani, până când găselnița lui M. Dinescu [cea cu computerul personal al lui Havel, în celulă] să capete ecou în spiritul lui N. Manolescu (Dinescu e regătean iute, Manolescu : arde-

lean zăbavnic)".

Ar fi trebuit să re-amintesc istorica-i afirmație (în recenzia la cartea lui Ion Negoitescu **În cunoștință de cauză** în *România literară* din 1991):

"Noi nu am avut samizdat și nici n-am avut nevoie - la noi s-au publicat toate cărțile de valoare" - apoi la vreo 4-6 ani de la Povestea cu Samizdatul Ne-avut (și Inutil, din moment ce "la ei" se publicaseră toate cărțile de valoare) a venit cu :

"Noi n-am avut disidenți - cu excepția lui Ceaușescu" - ceea ce ar fi putut să fie o bună glumă, de n-ar fi fost atât de foarte proastă.

În rezumat: trebuia să-i atrag atenția lui N. Manolescu : în interviul citat (*Observator cultural*, 3-5 ianuarie 2001) s-a contrazis pe sine, cel cu ne-samizdatul, cu ne-disidenții: ce rost să deplorie, în 2001, regimul celular neprielnic scrisului, dintre 1948-64, din România și să-l compare cu cel din Cehoslovacia dintre 1968-89? - din moment ce în urmă cu zece ani negase existența unor disidenți aborigeni ca și produsul pușcăriei lor ?

Invocînd o circumstanță atenuantă, îmi zisesem :

N. Manolescu este scriitor român ; scriitorul român este acela care spune /scrie, azi, una, mâine contrariul, fără rușine, fără teamă că va fi tras la răspundere, măcar că i se va atrage atenția asupra inconsecvenței ; va fi știind că nu e frumos să minți, însă fiind ucenic al lui Ivașcu și prieten al lui Ivasiuc, a învățat pe de rost înțelepciunea : "Numai imbecilii nu-și schimbă opiniile".

În virtutea "imbecilității" interlocutorului-cititor strălucitul neimbecil N. Manolescu face mari porcării (chiar hiperimbecilități) - însă nu-și recunoaște erorile; nu am citit sub semnătura sa o singură propoziție de regret că, imediat după Mineriada Sângeroasă (13-15 iunie 1990) a luat un interviu legitimator ilegitalului criminal Iliescu; nu am dat de vreo incidentă din care să rezulte că regretă calomniile la adresa lui Caraion rezemate pe "probele" furnizate de Securitate, prin Pelin, autor de Cărți Albe ; nu am întâlnit vreo *mea culpa* pentru distrugerea Alianței Civile, pentru îndemnul imbecil de a-l vota pe Iliescu în noiembrie 2000, pentru comportamentul isterico-infantil din timpul alegerilor președintelui Uniunii Scriitorilor, în acest an.

Dacă nu am a corectat calificativele: "scremute", "penibile" date explicațiilor manolești... mașinii de scris a lui Havel, regret că, în comparația cu Eugen Simion, am folosit termenul "prostănac". Îl retrag, rezervînd-mi plăcerea de a căuta un sinonim, mai puțin eufemizant...

3. Regret că am scris despre Mircea Martin : "este **altul** decât îl știam". Ca de obicei, când încerc să găsesc circumstanțe atenuante unui felon, mă înșel. Va fi fost băiat-bun - doar în ochii mei. Nu-i voi fi cunoscut eu toate cedările, trădările, vânzările, înrolările, decât cea din Fundația Buzuristă. Nici după execuția cu care m-a tratat, în tripticul din revista 22 (noiembrie 1999) nu mi-a venit să cred ceea ce citeam, sub semnătura: *Mircea Martin*...

În textul anterior îi dădeam un bobârnac și îl tratam de "gentil-mălăieț". Gentil eram eu cu el, fiindcă el nu este nici gentil, nici mălăieț. Ci veninos. Asemeni lui Manolescu: când atacă, atent să păstreze "bunacuviință", uită să respecte adevărul. Or, în cazul lui - ca și în al lui Manolescu - rezultatul este nu doar minciuna (de la sine înțeleasă) - ci lipsa normalei inteligențe...

...Și de informare. Auto-vicepreședintele PEN Clubului Român Mircea Martin, adjunct al auto-președintelui auto-PEN Clubului (tot român), Ana Blandiana, rămâne tot atât de inocent în materie de istorie contemporană ca și președintă-sa : drept exemplu de... cum să-i spun : altă-națiune-favorizată în materie de severitatea a regimului penitenciar ! - aduce "argumentul":

"În Ungaria revoluționarii închiși după 1956 se bucurau de astfel de drepturi" (hârtie, creion, n. m. P.G.).

Iată la ce slujește **cronologia** : nu doar în istorie, dar și în proza cea de toate zilele - ba chiar și în studiile literare : ca să știi tu, director-conștiințial pe ce lume trăiești, unde, când (*cum*-ul se deduce). Un Român, născut ortodox ca Nae și etern ca Laia-Bucălaia sare peste contradicții, peste etape, peste trepte ale informației necesare - scontînd pe ignoranța cititorului (care poate fi reală, iar în acest caz - grav - autorul se face vinovat de înșelăciune); sau habar n-are el însuși, ceea ce îl face să intre în categorie deja amintită, a "anal-

fabeților cinstiți”, de tipul Gabriela Adameșteanu, Ana Blandiana - iar atunci este și mai grav : **vorbește despre ce nu știe fiindcă nu a vrut să afle.**

Să admitem : în timpul Revoluției Maghiare din 1956 Mircea Martin nu se afla la București (avea să vină la Universitate abia în anul următor, 1957). Presupun că la Reșița, în vârstă de 16 ani și jumătate avea ochi și urechi, ca toți copiii de pe întinsul Republicii Populare Române - deci știa ce se întâmplase în Ungaria și, prin contaminare, la Timișoara, la Cluj, la București. În 1957, când a intrat la Facultatea de Filologie din București a intrat direct în “subiect”: dacă arestările de studenți se răriseră, demascările publice și exmatriculările operate de Echipa Morții condusă de Trofin, Petre Gheorghe **și Iiescu** erau în toi (și aveau să continue și în 1958). Să fi fost Mircea Martin într-atât de speriat de avioane, din familie, atât de traumatizat de ceea ce se petrecea în mediul universitar bucureștean încât, nu numai că **nu** “s-a băgat în politică”, dar nici **nu a vrut să știe de acea “politică”**, citește: re-arrestările, re-colectivizarea? Dar, Dumnezeu, Teroarea începuse la 23 august 1944 - ce importanță că el avea doar patru ani și jumătate?, aveam aceeași vârstă în 26 iunie 1940, dar **țin minte Cedarea Basarabiei!** Părinții mei, modești învățători de țară, mi-au instilat, cultivat, întreținut, mi-au transmis **memoria.**

Să fi trăit Mircea Martin întreaga viață a sa, într-o dulce amnezie?; asemeni lui N. Manolescu, deși avea pușcăriași în familie, să fi refuzat să țină minte (și seamă de) ce povesteau supraviețuitorii Iadului prin care trecuseră?

Amândoi profesorii erau mărișori în Momentul 1956 - la ce le-a folosit?

N. Manolescu, într-un dialog cu Mircea Mihăieș, pretindea că ecouri ale Revoluției Maghiare în România s-au înregistrat “numai la Timișoara”... De ce “numai” acolo? Fiindcă el era atunci student la... București și imediat după izbucnirea “evenimentelor din Ungaria”, speriat de arestările studenților (*din București*), ca tot Românul Verde, a rupt-o la fugă și “s-a retras în codri și în munți” (la Râmnicu Vâlcea, la bunici). Într-un alt dialog: **Balul mascat**, între V. Tismăneanu și inevitabilul Mihăieș “convorbitorii” se întreceau în a spune cât mai multe neadevăruri. De pildă Tismăneanu evita să vorbească despre mișcările studențești din 1956 la Universitatea din București, din pricină că tatăl său era atunci arhitectul șef al catedrei de marxism-stalinism și un adevărat securist în civil. Îi atacasem, în presă, în 1996, pe amantrei. Rezultatul? În **Dicționarul Esențial al Scriitorilor Români** (Albatros, 2000), la pag. 488, nota biografică a fost scurtată-recusută așa :

“MANOLESCU Nicolae, n. 27 nov. 1939 la Râmnicu Vâlcea (...) Studii gimnaziale și liceale la Sibiu și Râmnicu Vâlcea. Licențiat al Facultății de Filologie a Univ. București, în 1962.”

Manolescu este singurul scriitor român contemporan cu studii universitare la care **nu** se menționează anul începerii lor... Interesatul are o concepție magică primitivo-comunistă despre **cuvânt**: dacă nu există cuvântul - nu există nici realitatea! Care fiind realitatea de care fuge, prin omiterea cuvântului?: *Anul 1956, Revoluția Maghiară, ecourile ei în România și la Universitatea de la București - unde era student Manolescu Nicolae !*

Nu este condamnat ca în momente de pericol să te adăpostesti. Ți-a fost frică de arestare, de distrugerea carierei, de stricarea vieții - atâta vreme cât propria-ți libertate nu a fost plătită prin provocarea ne-libertății unui semen, nu ți se poate reproșa egoismul. Este adevărat că lui N. Manolescu nu i-a servit la nimic pitularea : după ce s-a întors la Facultate, a fost - și el, vai - exmatriculat. A pierdut doar un an: unchiu-său, A. Oțetea a intervenit pe lângă Cornel Burtică (atunci unul din șefii UTM-ului) - și, cu mâna de ajutor a lui Ion Iiescu, N. Manolescu a fost reînmatriculat.

Citind nota biografică din **DESR**, te întrebi: ce boală rușinoasă ascunde Manolescu, de nu mai vrea să vorbească despre Momentul 1956? O boală închipuită, are el altele, acelea adevărate, grave. Nostimada se arată abia după ce aflăm cine este autorul prezentării : “**Mircea Martin**”!

Ne-am întors tot la... Ungaria 1956.

Mircea Martin, în “studiul” său, face comparații pe orizontală - în spațiu - Ungaria-România, dar nu și pe verticală, în timp: Ungaria (înainte) - Ungaria după Revoluție.

Dacă, vorba lui, “revoluționarii închiși după 1956 se bucurau de astfel de drepturi” (creion și hârtie, în celule), trebuia să știe că și în Ungaria, înainte de 1956, deținuții politici aveau același “regim” ca și cei din România - ba unul și mai feroce, comparabil doar cu cel din Bulgaria. Cauza schimbării “regimul penitenciar” a fost chiar **Revoluția** (am subliniat și am majusculat cuvântul, fiindcă am vorbit de cea maghiară) **anticomunistă și antirusească**. Distrugerile materiale fuseseră imense, pierderile omenești pe măsura înfruntării cu Armata Roșie, mii și mii și mii de Unguri își părăsiseră țara, cei rămași cunoscuseră o “pedepsire generală”, o teroare generalizată. Mircea Martin și biografiatu-său, Manolescu au auzit, la timpul potrivit, deci **au știut**. Însă, de frică, au uitat un adevăr general și particular - anume:

- orice “cucerire”, după cum îi spune și numele, se obține prin luptă, cu sacrificii - nu se capătă; nu “se dă...”, cum au ajuns Românii să și gândească, nu doar să vorbească;

- nu numai supraviețuitorii dintre securiștii unguri (masacrați, spânzurați de felinare, decapitați, spintecați în timpul Revoluției - să nu mi se ceară să le plâng de milă bestiilor din AVO în numele vreunei “reconcilieri naționale” dragi colaboraționiștilor carpatodanubieni adunați în jurul *Dilemei* Fundației Buzurale și a GDS), dar și Rușii (re)ocupanți au avut față de **inamicul înfrânt în luptă** un strop de respect - amestecat și cu ceva teamă de viitor: își vor fi zis, în capul lor de beton armat: «Dacă au riscat să facă ce au făcut, în octombrie 56, știind bine cât suntem noi de tari și mari, înseamnă că supraviețuitorii și urmașii lor o vor mai face și mai și, la prima ocazie...»

Firește, revoluționarii au fost întemnițați. Condamnați. Atât că, în închiisoare, au avut dreptul la creion și hârtie, la pachet, scrisoare, vorbitor.

[Ă propos : cum de au uitat comparatiștii noștri dragi și nesfârșit de ne-imbecili să producă un alt “argument” în sprijinul tezei că în România teroarea comunistă a fost *cea mai cumplită* din întreg Lagărul Comunist - anume : faptul că deținuții români nu aveau dreptul să se fotografieze în închisorile românești, să trimită fotografii familiei, să păstreze fotografii ale familiei - în timp ce Rușii...? Să fi făcut trimitere la Gulag (am spus : gulag și nu “Gulagul sovietic” - un pleonasm - după cum “Gulagul românesc” este o idiotenie). Să-și aducă aminte de fotografiile lui Soljenitîn, ale lui Șalamov, ale lui Bukovski, din lagăr (chiar din “psihuška”, mai secretă decât închisoarea), cu numerele de ZEK cusute pe piept, pe căciuli. Să răsfoiască cele trei volume de mărturii ale lui Johann Urwich - reșitean de-al lui Mircea Martin - **Fără pașaport prin URSS**, carte ignorată cu sistem în România Sighetului confiscat de Blandiana și de Rusan, nici măcar amintită de Falsificatoarea de istorie de la Humanitas, cea care a alcătuit al *n*-lea volum al Cărții Albe a Securității, sub titlul **Lexiconul negru**: vor vedea acolo, reproduse, fotografii - nu una, ci zeci - din Iadul de la Vorkuta, unde Ferry Urwich a fost unul din organizatorii celebrei greve din vara anului 1953.]

Ce să însemne asta : că deținuții politici din URSS se bucurau de un tratament “mai civilizat” decât cei din RPR ?

Să fi fost oare Ungurii “mai civilizați” decât Românii - pentru că permiseseră hârtie și creion în închisori? Or fi, dar nu despre asta este vorba - mai ales că nu Ungurii dictau în Ungaria de după 1956, ci Rușii. Explicația am dat-o mai sus, acum o completez și ea se află în chiar termenul “prizonier” pe care Mircea Martin îl folosește, nu doar aiurea, ci răsturnat :

- Ungurii - după 1956 - fuseseră capturați cu arma în mână - deci întemnițații aveau statut (nedeclarat) de **prizonieri** de război ;

- Românii - care nu s-ar răsculat-revoltat-ridicat niciodată împotriva Terorii (Valea Jiului din 1977, Brașovul din 1987 au fost răbufniri de mânie, “programul” fiind unul strict economic - nu politic, nu național, ca al Ungurilor) - au avut un statut mai degrabă de ostatici ; de... **deținuți**.

Ce spuneam : că regret termenul “prostănac” dat lui Manolescu ? Bine, îl regret... și îl mențin (și încă sunt indulgent, fiindcă o astfel de manevră : de a șterge din propria-i biografie date importante, istorice, de teamă că i se va reproșa dezertarea de atunci are dreptul la un calificativ și mai dur).

Toate aceste strădanii, zvârcoliri, manipulări grosolane - pentru a face

exact ce făceau comuniștii: *rescrierea istoriei*, după necesitățile momentului.

N. Manolescu și Mircea Martin - doar de ei mă ocup, aici - au descoperit adineauri istoria propriu-zisă, într-un unic scop : acela de a căpăta "baza" re-scrierii istoriei literaturii române. Nu de a propune o nouă ierarhizare, ci de a re-instala vechea ierarhie literară, cea dinainte de decembrie 1989 - "cu valori sigure, de neclintit : D. R. Popescu, Marin Preda, Nichita Stănescu, Ioan Alexandru, Păunescu, Sorescu, Blandiana, Buzura, M.H. Simionescu, Alexandru George, Țoiu. Și Eugen Simion. Și Z. Ornea..."

Abia acum "traduc" o mai veche tentativă de a drege busuiocul rezistenței cu pricina, constînd în exagerarea până la grotesc, până la descalificare a *atitudinii* scriitorilor sub comunism : astfel, despre mine, Mircea Martin a fost primul (urmat de G. Adameșteanu, Liceanu, A. Ștefănescu, Dimisianu) care a pretins că aș fi fost un "erou" - or ei, ceilalți, sunt oameni normali, nu li se poate pretinde o atitudine "eroică"...

Încercare ticăloasă de a-i scoate basma-curată pe "ceilalți". Le-am răspuns :

«Nu am fost deloc "erou", ci ca un scriitor, am încercat să am un comportament normal. Voi ați fost - nu a-normali, ci : sub-normali»...

Se dau de ceasul morții brigadierii socotitori ai scaunelor din Țarcul Literaturii Române Contemporane, deocamdată în vederea recuperării terenului pierdut de la 1990, datorită "demolatorilor" Nițescu, Monica Lovinescu, Virgil Ierunca, Grigurcu... Dealtfel obștea întreagă (scriitoricească) participă la această Restaurație - prin ieșirea în față și arătarea pieptului gol cu care fiecare breslaș înfruntase Fiara Totalitaristă, combătuse Hidra Cenzuristă, în Campania (victorioasă !) a Rezistenței prin Cultură (însă nici o silabă despre *Autocenzură* și, vai, despre *Întrecenzură*).

Încă nu cunoaștem ce se va mai publica, avem știre doar de un viitor număr special al revistei *Vatra* de la Târgu Mureș - probabil va fi fabricată istoria care va intra în manualele școlare, cea care va explica cititorului tânăr că noi, fiii Romei și ai Mioriței nu am stat cu condeiu în sân "pe timpul dictaturii"; că noi ne-am luptat cu Partidul Comunist, noi am combătut Securitatea, noi ne-am bătut cu Cenzura ! Că noi *am rezistat* prin cultură cu ajutorul structuralismului, al textualismului, al semioticii(smulu)i !

Din întâmplare și în limba română *a rezista* are un dublu înțeles:

a. *a rezista* activ, adică a răspunde măcar cu o lovitură la zece primite ; măcar protestînd cu glas tare împotriva agresiunii ;

b. *a rezista* pasiv, altfel spus: **a îndura** - fără crâcnire, fără măcar un strigăt de durere, de umilintă ;

A rezista românește: a îndura toate loviturile, toate abuzurile, mormăind câteva înjurături și hăhăind bancuri cu/despre Bulă - rostite chiar în timpul "adunărilor festive" în care, altfel, victimele îl proslăvesc pe Călău. Și îi mulțumesc din inimă.

După un deceniu (și ceva) de libertate de expresie, liberații noștri literațioți ridică glasul și încep a... explica :

- că ei nu au fost ("cum pretind radicalii exilului") niște oarecari activiști de partid în domeniul culturii, cel mult autori de cărți - ci scriitori !;

- că ei nu au fost niște obedienți, niște ("mai mult sau mai puțin...") colaboraționiști ai Puterii teroriste ;

- că ei s-au opus "măsurilor", că ei s-au (z)bătut cu Cenzura - ba chiar cu Securitatea ;

- ei au rezistat - prin cultură, parol!

Să se observe : cei mai vînjoși apărători ai rezistenței-prin-cultură nu sunt creatorii (poeti, prozatori, dramaturgi, esești), ci "comentatorii" primilor, recenzenții produselor, etichetatorii și aranșatorii pe rafturi - firește, potrivit "valorii" decretată de partid, prin ei - pe scurt : ierarhizatorii.

Pe un poet, romancier, eseist, un cutremur ca cel din decembrie 1989 poate să-l zdruncine, să-l dezorienteze o vreme (vorbesc de creatorii recunoscuți oficial, publicați, comentați, premiați, clasicizați) - dar nu-l neagă, nu-l anulează ca pe un istoric literar a cărui ierarhi(zar)e a fost consfințită prin... adoptarea și de manualele școlare.

Spre exemplu : un răs-porc precum Adrian Păunescu, trecut prin scui-pații oamenilor la grilajul ambasadei SUA din București, autor a nenumărate limbi destinate Cururilor Supreme - în teorie, poate scrie *alte* poeme, adunate în *alte* volume care, fără a uita păcatele autorului, vor avea dreptul să fie cântărite pe balanța estetică ; la fel cu un romancier ca pe-drept-detestatul (alt-fel prieten bun al lui N. Manolescu) D. R. Popescu, dar și ca ștergătoarea de picioare a sa : C. Țoiu. Sau - dacă ar mai fi trăit - Titus Popovici, Marin Preda (mai ales acesta din urmă dovedise că poate scrie o carte pe-linie, o carte pe ne-linie - și iar: una pe linie, alta ceva mai puțin pe linie). Aceștia ar putea supraviețui, ba, ar putea trage un profit literar din “tragedia Revoluției” (care pe ei îi dăduse jos de pe scăunelele botezate: tronuri). Fiindcă ei sunt creatori și, chiar dacă, în fapt, scriu una și aceeași carte, fiecare volum - sau poem sau nuvelă - poate fi *altceva* decât fuseseră *ceva*-urile de rușine ale lor;

Or un Eugen Simion - de pildă - nu poate scrie, acum, o *altă istorie a literaturii române* decât cea scrisă înainte de decembrie 89; nici N. Manolescu - el avea deja o piatră de moară : **Literatura română de azi. 1944-1964**, “operă” și privire curat realist-socialistă.

În alte literaturi trecute prin aceleași evenimente destabilizatoare lucrurile s-au petrecut diferit de cele din România contemporană. Și la noi, înainte de venirea comuniștilor - să nu fi auzit Eugen Simion, lovinescofil emerit, de *revizuire*? Este în natura omului să se înșele, uneori, chiar și infailibili recenzenti și istoriografii literari cotidieni. Grav nu este că s-au înșelat o dată, de trei ori, grav este că refuză să se revizuiască - pe motiv că ei nu greșesc...

Nu va fi de mirare că N. Manolescu, cel care, după Ivăsiuc, proclamă: “Numai imbecilii nu-și schimbă opiniile”, nu admite că a mai și greșit (pe ici pe colo...) în opera-i de ierarhizare ? Deci... nu-și schimbă opiniile ?

Întristător la început, sâcâitor apoi, în fine, de-a dreptul enervant: intelectuali de frunte, directori de opinie emit - chiar la colocvii internaționale - sentințe de tipul (le numerotez, pentru o mai ușoară combatere):

1. - “Noi, Românii, am fost *cei mai loviți* de înțelegerea de la Yalta”;
2. - “Noi, Românii am fost *cei mai persecutați* de Rușii ocupanți”;
- 3.- “Noi, Românii, am cunoscut *cel mai dur regim comunist*” (și carceral, după cum reiese din presa bucureșteană) - dovadă: “*numai la noi* în România - la Pitești - Rușii au aplicat invenția lor, «reeducarea»”
- 4.- “Rezistența românească, în munți, a fost *cea mai dârză*, din întregul Lagăr Comunist”...- etc. etc., nu mai lipsește decât, în fruntea superlativelor, citatul din Herodot, cel cu Dacii, cei-mai... dintre Thraci.

Afirmatii sonorizate, scrise, nu de vreun troglodit ca V.C. Tudor ori I.C. Drăgan, ci de luminații Liiceanu, Blandiana (Monica Lovinescu : în loc să le fi atras atenția că o iau razna, le-a confortat bazaconiile, vorbind însăși despre rezistența-în-munți, “cea mai, din Lagăr”...); despre Yalta...- toate aceste expectorații sunt, nu doar false din punct de vedere al adevărului istoric - pe care spuiții, dacă ar fi fost, cum pretind : europeni, l-ar fi știut, chiar înainte de decembrie 1989 - dar și ofensatoare la adresa vecinilor noștri :

1. - Numai un protocronist analfabet poate afirma că Românii au fost *cei mai nedreptățiți de Yalta* - când, pe de o parte, în textul Înțelegerii, România nici nu este pomenită - în schimb Polonia are un întreg capitol; pe de alta : în acel moment (februarie 1945) Polonia nu mai exista ca stat, fusese sfâșiată între Hitler și Stalin încă din septembrie 39, iar Polonezii luptaseră pe rând, simultan, împotriva a doi monștri (nu ca Românii, alături de cel-mai-tare : până la Stalingrad, lângă Neamț, până în Tatra, alături de Rus); când Polonezii au avut cel puțin 3 milioane de oameni uciși de naziști și încă vreo șase milioane asasinați de bolșevici; când Polonezii din Occident s-au înrolat voluntari cu miile, au luptat contra Germanilor, întâi în Bătălia (Aeriană) pentru Anglia din august-octombrie 1940, în Africa de Nord, în Italia (la Monte Cassino), în Franța... Cu toate acestea, cu toate promisiunile scrise, Polonia nu a avut o soartă mai bună decât România.

Același lucru se poate spune și despre Cehoslovacia.

La extrema celaltă, Ungaria : a participat la Războiul în Est cu mult mai puțin oameni și nu a schimbat alianța ca noi, la 23 august 1944, ci a capitulat

odată cu Germania, după ce întreaga țară fusese invadată de trupele sovieto-române. Și care a fost "diferența de tratament" aplicat de Sovietici? Niciuna! Nu a fost "mai pedepsită" decât Polonia - aflată de partea Aliaților, din... 1 septembrie 1939 (când Stalin și Hitler erau prieteni ca porcii) - și nici decât România care, când se conturase înfrângerea, "întorsese armele"...

2. Numai un ignorant poate afirma că am fost "cei mai persecutați de Rușii ocupanți"- s-o luăm din Nordul Europei : mai persecutați decât Estonienii, Letonii, Lituanienii, ale căror țări au fost, nu doar ocupate-temporar, dar "înglobate" în URSS? Decât, mai cine? - dar s-a dovedit că dătorii cu părerea carpato-dunăreți habar n-au de istoria contemporană a Polonezilor; nici de a Cehilor, Slovacilor ; nici de a Nemților de Est ; nici de a Ungurilor, a Bulgarilor? Decât mai cine: decât Ucrainenii? Tătarii, Cecenii? - dacă habar n-au (și se chiar mândresc cu asta) ce s-a întâmplat cu frații lor, Românii din Basarabia, din Bucovina de Nord, din Ținutul Herța...

3. Plângerea că în România a existat "cel mai dur regim comunist" - o altă afirmație dobitoacă, iresponsabilă. În primii ani de ocupație rusească toate țările au fost egal de nefericite - atâta timp cât Aparatul Represiv era alcătuit din Ruși, din slugile lor, avînd (și) cetățenia sovietică ; pe măsură ce ocupații învățau metodele ocupanților, Rușii s-au dezangajat, lăsîndu-i pe băștinași să se belească, să se ucidă între ei (la Români cu atât mai lesne, cu cât ei se laudă cu Miorița - elogiu al vinderii și al uciderii de frate). Și cum există deosebiri etnice în materie de făcut rău, răul rezultat nu a fost exact același la unguri și la români ; la polonezi și la bulgari...

În 1958 trupele sovietice au părăsit România - de ce? Fiindcă Hrușciov înțelesese că Românii îi detestă ("în cel mai înalt grad") pe Ruși ? Da de unde! Din cauză că se convinsese: **Românii se ocupă foarte bine și singuri** - când am făcut această afirmație în 1977, în Scrisoarea către Pavel Kohout și Charta de la Praga, mi-a sărit în cap toată românimea oarbo-surdo-cretină.

În această plângere-laudă se înscrie și: "România a avut cel mai mic procent de comuniști". Adevărat, însă așa cum nu se vede legătura de la cauză la efect între "lipsa unei mișcări de stînga, înainte de război și xenofobia de azi (!)" - teorie avansată de Tamas - nu se observă nici între numărul mic de comuniști autohtoni și ferocitatea represiunii comuniste în România. Iar dacă afirmația putea fi luată în seamă până la 1956, după "purificarea" Securității de evrei și de unguri, Organul nu a devenit nici mai blînd, nici mai patriot, nici mai deștept. Atrag atenția asupra unui alt **adevăr istoric : după "românizarea" Securității, Teroarea nu a slăbit**, din contra : mari valuri de arestări ca cel din 1958 ; a doua campanie de colectivizare ; a doua Reeducare ("de la Aiud", 1960-1964), cu efecte devastatoare pentru *integritatea morală* a supraviețuitorilor închisorii staliniste - iar urmările le-am trăit pe pielea noastră, "după revoluție" datorită, nu atât unor bolșevici ca Iliescu, Petre Roman, Brucan, Măgureanu, Caraman - ci a unor "martiri de pușcărie": Radu Cîmpeanu, Ciuceanu, Quintus, Diaconescu - și mai ales Coposu.

Cât despre "Fenomenul Pitești", despre care Românii băgau mîna-n foc că tot de la Răsărit ne-a venit, nici până azi nu i s-a găsit izvorul rusesc - în afară de "reeducarea de tip Makarenko". Dacă se poate vorbi de un precedent, acesta să fie căutat în lagărul nemțesc de la Buchenwald, în "relațiile" dintre deținuții români - legionari...

4. Despre "partizanii" români am scris primul în cărți apărute în germană, franceză, neerlandeză, italiană, suedeză, încă din 1971, (**Ostinato, Ușa noastră cea de toate zilele, Gherla, În Cerc**), **eu aflîndu-mă în țară**. Însă nicăiri nu am afirmat că ai noștri au fost mai-viteji, mai-drepti, mai-cu-moț decât cei din țările vecine. În primul moment (când am scris **Ostinato** și **Ușa...**) - fiindcă nu cunoșteam adevărul, iar despre ce nu cunoști - nu vorbești; apoi fiindcă am aflat din cărțile aduse din Franța de Țepeneag, adevărul : mișcări de "partizani" fuseseră, nu doar în România, ci și în Polonia (despre care Românii fuseseră informați din filmul **Cenușă și diamant...**); și în Ucraina ; și în Bulgaria - nu doar mai importante numeric, dar mai organizate militar-ofensiv : partizanii ne-români atacau convoaie, formațiuni rusești, Românii au stat mai mult ascunși, sperînd să treacă în Occident - să fie recitit Ogoranu.

Pe când eram și eu militant-cultural în grupul din jurul Monicăi Lovinescu și al lui Virgil Ierunca, spuneam-scriam și oarecari...neadevăruri-necesare. Pentru binele cauzei, se înțelege. Printre acestea era și “teza” unității, a unicității - peste frontiere - a literaturii române.

Cum nu puteam fi de acord cu excluderea din Istoria literaturii oficiale a unor scriitori cu care s-ar fi mândrit oricare altă cultură europeană - pentru că erau “fugiți”, vorba lui Zăciu : Eliade, Cioran, Vintilă Horia, Stamatu..., pledam pentru integrarea în literatura națională și a exilaților. Atitudine cu două... țevi: una viză trogloditismul comunist de la București, cealaltă era îndreptată spre peștericolii din “diasporă”, cum se răsfațau sferetodocșii din Spania, din America, adepți ai camarazilor Anania-Plămădeală - și care pre-tindeau: «Tot ce se scrie în România comunistă este comunist !».

Atunci (înainte de decembrie 89) credeam că facem bine ; credeam că apărăm un principiu curat, chiar dacă nu era într-un tot și adevărat - anume : *Literatura română este una - fie ea scrisă în România, fie în “R.S.S. Moldovenească”, fie în America, Franța, Australia, Germania, Israel ; fie în limba română (ca Eliade, proza), fie în alte limbi (ca Eugène Ionesco, Vintilă Horia, Cioran...).*

Despărțindu-mă de Monici de prin 1993, nu am mai avut prilejul de a reevalua, de a ne, eventual, revizui părerile “dinainte de revoluție”. Ei, prin Europa liberă, în românește, se aflaseră în dialog permanent cu cei de-acasă, eu mă exprimasem doar în articole, dialoguri, colocvii, discuții cu ne-români, în presa occidentală, dar susținând același lucru : unitatea-unicitatea literaturii române.

Nu regret minciuna necesară de atunci. Eram confortati în această opinie și de colegii, confrății, prietenii (fără ghilimele) veniți în vizită - printre ei Manolescu, Mircea Martin, Adameșteanu, Liiceanu, Pleșu...

Ce vor fi gândit ei, cu adevărat - atunci ? Probabil ei credeau chiar mai vârtos decât noi, exilații, în acest adevăr-de-front. Fiindcă ei, acolo, în România, la cheremul comuniștilor care-i loveau peste condei și le explicau cum să scrie și despre ce, se simțeau, nu doar năpăstuiți de congeneri - în fine, tot români ca Ceaușescu, Popescu-Dumnezeu, Eugen Florescu, D. R. Popescu, Dulea, Gâdea și alți caralii - dar uitați-abandonati-de-Occident (Yalta, Yalta...). Și le făcea bine să afle că nu fuseseră excluși din Lume.

Le-a făcut mai puțin bine, sau deloc, după decembrie 1989, când scriitorii exilați - mulți dintre ei care nu publicaseră nimic în România, ca Monica Lovinescu, Virgil Ierunca, ori nu existau editorial, ca mine, au început să fie, în sfârșit editați “acasă”. După o vreme s-au simțit, nu doar “invadați”(de noi, străinii...), dar chiar... dislocuiți ! Cum câțiva dintre exilați au primit “posturi” în diplomatie (Virgil Tănase, Mihai Botez, E. Mihăiescu), colegii noștri (încetaseam de a mai fi prieteni) au umplut presa de...: “Toți exilații sunt vânduți!”, însă aveau grijă să nu vorbească de ne-exilații Hăulică, Paleologu, A. D. Munteanu, Ion Pop, Vasile Igna, Mihai Sin, Ioana Ieronim, Gabriel Gafița, Theodor Bakonsky, Grete Tartler, Uricaru, Papahagi, Danilov... Cu o lipsă de fantezie întristătoare la niște scriitori deveniți editori, apelau la argumentul comunist (ultrarăsufat) : “lipsa de hârtie”, pentru a nu edita cărțile exilaților. Apoi au descoperit o virtute capitalistă : “rentabilitatea”, deci filosoful Liiceanu (îi spun așa, citindu-l pe Ierunca, altfel nu știu să fi publicat după 89 vreun op justificând calificativul) hotărăște că, de pildă, Goma nu se vinde - în schimb se vinde o putoare “eurocomunistă” ca Lilly Marcou (în realitate: stalinistă, după titlul cărții sale de “amintiri din România”: **O copilărie stalinistă**).

Soarta mea a fost... meritată : neîntorcându-mă în România, neparticipând la zbatările, la dezbatările - și la răzbaterile - obștești, “colegii” au putut să mă înmormânteze în liniște ca scriitor - să nu se uite : cu ajutorul, mai direct, mai indirect al exilaților foști prieteni ai mei : Țepeneag și Monica Lovinescu (autoarea sentinței : “Goma e contestat...”). Chiar dacă Dumnezeu nu bate cu bățul : și ei, care s-au amestecat în toate făinile, chiar și în tărâțele băștinoșilor noștri “colegi de breaslă”, au fost, încet-încetșor, împinși spre ușa de ieșire, ca niște intruși, ca niște milogi : Țepeneag a fost silit să ducă

bătălii de ani de zile, pentru a i se recunoaște (cu un sfert de gură) întâietatea în materie de textualism românesc : și Monica Lovinescu a fost abandonată - ca ne-utilă impostorilor și hoitarilor ca Blandiana, Liiceanu, Adameșteanu, Manolescu, Martin (să nu uit : mălăiețul gentil, altfel autor de studii, nici nu amintește de Europa liberă și de emisiunile Monicăi Lovinescu și ale lui Virgil Ierunca... - dacă momentul cere ca nici acelea să nu fi existat...).

Acum, la 12 ani după "rivoluție", mărturisesc : mă simt din ce în ce mai puțin "aparținând" literaturii din țara și a mea, nu doar a lui Fănuș Neagu, Săraru, Păunescu - și desigur, a lui Nicolae Manolescu, E. Simion, Ornea...

O vreme am suferit : după ce că n-am țară (sunt, după 23 ani de sedere în Franța, tot refugiat politic), să nu am, acolo o literatură căreia să-i aparțin?

M-am consolată : așa cum nu m-am simțit niciodată des-țarat - dacă patria mea este limba română -, tot așa limba română să-mi fie "organizația", "uniunea", "societatea" scriitoricească, în care să fiu unicul membru.

Am 66 de ani și 57 de cărți - scrise în limba mea.

La această vârstă și la acest bilanț (cantitativ, e drept) să am nevoie de un Eugen Simion? De alde N. Manolescu ? De unul ca M. Martin ?

Ca să fac, ce - cu ei?

(Și) să-mi fac, eu *mea culpa* ?

*

Paris 25 decembrie 2001

Dragă Sami Damian,

Am primit din partea ta o cartolină de felicitări și de urări de Sărbători datată : "17.12.2001" - din care citez primul pasaj :

"...îți mulțumesc că-mi trimiți unele texte ale tale. Remarc aceeași intransigență și incisivitate. Mărturisesc că unele accente îmi stârnesc nedumeriri (mai vechi : tonul de minimalizare a unor colegi, chiar dacă în esență ai dreptate ; mai noi : **pornirea unilaterală împotriva evreilor**") (sublinierea mea).

Corespondența cu tine din ultimii ani, dragă Sami Damian, devenise asemeni muncii Meșterului Manole : în loc să continue, trebuia luată de la cap în fiecare dimineață. În urmă cu un an, nemaivăd energie, nici chef să re-re-re-respun ceea ce re-re-respusesem în epistolele precedente, am încetat de a-ți mai scrie dar am continuat să-ți trimit prin poștă texte publicistice. Eram convins : citindu-le, ai să accepți, dacă nu adevărul meu, atunci veracitatea probelor produse.

Eroare ! După cum Nicolae Manolescu nu înțelege (multă vreme am crezut că se preface, acum sânt silit să accept: chiar nu pătrunde) ce spun atunci când spun despre el și despre ai săi colegi de condei că, "înainte de revoluție" a(u) colaborat cu puterea comunistă ca obedienți activiști de partid pe tărâm ideologic - el îmi "răspunde" (indirect, fiindcă nu mai dialoghează decât cu Pelin): «noi, în România, n-am avut samizdat, dar nici n-am avut nevoie, toate scrierile de valoare s-au publicat»; «în România, adevărata rezistență anticomunistă a fost cea prin cultură»; «la noi, singurul disident a fost Ceaușescu», etc etc, - așa și tu : nu concepi că ar putea exista adevăruri, nu doar neidentice adevărului tău, unic, ba chiar (oroare !) contrazicându-l.

De aici va fi venind ceea ce numești tu, la mine : "o pornire **unilaterală** (subl. mea) împotriva evreilor"...

Dragă Sami Damian,

Ai dreptate : "pornirile" mele - începînd cu cele minimalizatoare - au fost, în comparație cu ale multilateralilor onești, **unilaterale** :

- pe când - de-o pildă - în toamna anului 1956, masele largi de multilaterali scriau de zor **și** în *Gazeta (de perete) literară*, nu doar în *Scînteia*, condamînd "contrarevoluția din țara vecină și prietenă"; pe când participau la ședințe de înfierare a "dușmanului intern și extern"; apoi, la sacrificiile rituale : demascarea studenților încă ne-arestați (în vederea exmatriculării lor

pentru motive, nu-i așa : multilaterale), ba chiar și la denunțarea lor (citește : turnare) - eu protestam public, împotriva reprimării sălbatice a Revoluției Maghiare de către Liberatorii Ocupanți Sovietici, citind, la Universitate, un text - găsit de multilateralitatea generală : **unilateral** - altfel autorul n-ar fi fost pedepsit cu un deceniu de închisoare, domiciliu obligatoriu, "libertate" în declasare ;

- pe când multilateralii purtători de servietă ai lui Breban la *România literară*, alcătuitoarii curelei de transmisie dintre cenzurați și cenzuratori vegheau cu vigilență la păstrarea orientării... nepolitice a revistei (nepolitice fiind mai ales dezbaterele proceaușite teoretizând **colaboraționismul cultural** - încă ne-numit "rezistență prin cultură" - dintre Breban, Ivasiuc, Nichita Stănescu, Matei Călinescu, Cezar Baltag), - eu o propuneam, **unilateral**, recunosc, în vederea debutării, pe Gabriela Adameșteanu ; cum, tu, dragă Sami Damian, ai refuzat, în numele *România multilate...rare*, manuscrisul ce zăcea de peste un an în sertarele redacționale (contravenea prozei mălăiețe, nesărate - nepolitice, promovată de tine), l-am dus la *Luceafărul*, unde a apărut numaidecât ; după decembrie 89 G. Adameșteanu a povestit, în scris și la televiziune cum anume "fusesse debutată" (sic) de... Sami Damian, fără ca multilateralul meu prieten să o corecteze, întru restabilirea adevărului - îi convenea : îi spăla o parte din păcatele multilateralității ;

- pe când multilateralii realist-socialiști, devotații politrucii și polițai (mulțumiți de răul bolșevico-rusesc programat la **ei, în Rusia**, aplicat și la **noi, în România** cu ciomagul, cu glonte, cu... includerile în lagăre și închisori / cu excluderile din viața de toate zilele) se prelingeau discret în vehement condamnatul, decenii în șir, "Iad Capitalist" și își făceau acolo un alt culcuș cald, trăind, în continuare, bine - de astă dată pe banii dușmanilor comunismului și, contra cost, tăcând chitic, nerostind măcar o silabă de denunțare a regimului de teroare din România, țară și a lor - eu, **unilateral** cum eram, în România fiind, scriam și cărți și articole, dădeam interviuri jurnaliștilor occidentali, prin care acuzam Obștescul Rău Comunist în mod...- risc să te plictisesc și pe tine, nu doar pe Monica Lovinescu prin "repetițiile de disc uzat" - **unilateral** ;

- pe când multilateralii ingineri sufletici rezistau vitejește pe baricadele Patriei Păunești prin cultura cea curată, în patru labe, **unilateralul** de mine, fiindcă denunțasem Teroarea Comunistă, eram interzis de a publica ; interzis de a traduce; eram alungat de la *România literară*: nici vorbă să fi protestat colegii de breaslă, ba cătanele Dimisianu, Horea, Băran au dat o mână de ajutor căprarului Ivașcu; mai departe: am fost arestat, și, coinciden-ță!, taman atunci am fost exclus din Uniunea Scriitorilor de către nesfârșit de multilateralii mei colegi de scris: Doinaș, Manolescu, Blandiana, Bănuțescu, Sorescu, Fănuș Neagu ; în fine, împins spre exil - **exil** și nu "defectare" - ca Petru Dumitriu, Petru Popescu; **exil**, nu emigrare spre Germania ; **exil**, nu "recuperare" în Israel, dar stabilire peste Ocean - totul pe banii Nemților și ai Americanilor, precum cunoscuții martiri ai regimului represiv antisemit - doar ceașist, doamne-fereste nu și dejisto-stalinist: Nina Cassian, Maria Banuș, Crohmălniceanu, Norman Manea, Georgeta Horodincă, Tertulian, Ana Novak, Al. Mirodan, Volovici, Edgar Reichmann, Mirel Dragu-Bergmann, S. Damian-Druckmann...- și alți juști tovarăși, devotați cauzei comuniste rusești în România;

- pe când multilateralii sus-numiți atunci când, în sfârșit!, au deschis gura și au pus la zidul infamiei...- ce ? : comunismul distrugător din țara și a lor : România?, a, nu !, cum să se dedea ei la asemenea "calomnii" împotriva țărișoarei proprii! - ci au adus la cunoștința Occidentalilor ignoranți marile-cumplitele-rușinoasele-condamnabilele taine ale Orientului Carpatic- acestea:

- intoleranța românilor ;
  - fascismul românilor ;
  - rasismul românilor ;
  - antisemitismul românilor ;
  - propensiunea pentru extrema dreaptă a întregii populații românești...
- apoi dînd exemple individuale :

- “pornirile antieuropene, de dreapta” la Marin Preda, la C. Țoiu, la Al. George, la Pleșu, la tripleta Manolescu-Liiceanu-Tudoran... ; “pornirile fascistoide” la Noica, la Vintilă Horia ; “nazistoide” la Cioran ; “pornirile legionaroide, antisemite” la Eliade

[vorba vine : deschizătorul de act-de-acuza-re, Norman Manea, Viteazul-Tremurici, acela care, pe când consuma o bursă la Berlin se lăuda (ca și Breban) cu “exilul” său - deși *termenul* : **exil** era, și atunci, condiționat de *realitatea* : **azil politic** - abia când a căpătat statut de **emigrant**, după o viață de rob tăcut, deci consimțitor al propriului supliciu, în România, s-a trezit curajos nevoie-mare în America și s-a așternut pe demasc-at - ce?; cumva terorismul comunist în care supraviețuiau concetățenii săi?- nu: Israelul avea interese în România, se opunea “pornirilor antiromânești ale Evreilor”; măcar național-comunismul ceaușist? - nu : Rabinul Rozen ținea la excelentele sale relații cu Securitatea; mai prudent, mai înțelept pentru Norman Manea era să se ocupe de trecut; curajos cum numai un fricos de legendă poate fi, a manipulat, a falsificat citate, pentru a bucătări un eseu devenit bibliografie obligatorie, atât pentru combatanții exteriori (Radu Ioanid, Ed. Reichmann, Volovici), cât și pentru interiorii Marta Petreu, Ornea, Voicu, Oişteanu A. Cornea; astfel a fost calomniat, batjocorit postum Eliade, nu pentru “porniri”, ci pentru curat legionarism - tot trecuseră peste cincizeci de ani de la momentul indicat (1937) și alți peste cinci (1986) de la moartea indicatului; acțiune frontală conjugată cu una... caudală, prin supra-exploatat **Jurnal** al lui Mihail Sebastian, falsificat la Ierusalim, adus de Volovici la Humanitas, unde Liiceanu, slugarnicul tiran tocmai trudea la textul boomerang “Sébastien, mon frère...”; l-a publicat orbește, iresponsabil, după un “original” și incomplet și inautentic, avînd însă girul lui Z. Ornea, istoric literar, acela carele - în *Dilema* !-ne-a asigurat că văzuse el cu ochii lui “xeroxurile origi-nale”!); **Jurnal** folosit ca “probă” de antisemitism a lui, mai întâi, Eliade, apoi a lui Camil Petrescu, a lui Ion Barbu, a lui Rebreanu, a lui Vulcănescu, a...- cvasitotalității intelectualității interbelice românești];

- estimp, **unilateralul** de mine încerca să reamintească, în scris, atât urmările tragice pentru comunitatea noastră ale guvernării legionarilor (ce ne tiranizaseră patru luni : septembrie 1940-ianuarie 1941), cât și dezastrul total pricinuit de comuniști - care, sub drapelul rusesc și cu insemnul puterii trogloditilor : *ciomagul* băștinașilor colaboraționiști, ne fericiseră o eternitate de peste patru decenii.

Acestea au fost doar câteva “orientări generale”. Fiindcă ai crezut de cuviință să te ocupi de “pornirile” mele... xenofobe, iată :

- **unilateralul** de mine a fost de totdeauna un aspru, uneori nedrept critic al... **Românilor** ; în nici un moment multilateralii nu au intervenit pentru a protesta, măcar atenua “accentele antiromânești”, masochiste...; îți aduc aminte, Sami Damian : am fost printre primii români care au scris negru pe alb - în cărți redactate în țară, publicate în Occident - despre tentativa de lichidare, în Transnistria, a Evreilor și a Țiganilor ; am fost acela care a sugerat - în Programul electoral din martie 1995 - ca noul stat român să-și dovedească europenitatea cla-mată la toate răspântiile începînd prin a cere iertare pentru crimele, atât împotriva Evreilor și a Țiganilor, cât și pentru cele împotriva Germanilor din România pe care i-a livrat Rușilor, începînd din ianuarie 1945 ; și am scris mereu, mereu, mereu despre vinderea de frate: Românii refugiați din Basarabia și din Bucovina au fost hăituiți, vânați, prinși, duși de jandarmi cu pușca la spate, internați în lagăre ce au funcționat în fiecare capitală de județ **începînd de la 24 august 1944 până la sfîrșitul lunii mai 1945, deci mult după încheierea războiului** - și dați pe mîna Rușilor în vederea “repa-trierii în Siberia”;

- **unilateralul** de mine a fost de totdeauna (ca român basarabean) un denunțator neobosit al **Rușilor** ca putere vicleană, mincinoasă, hrăpăreată; ca ocupant barbar, crud, nesimțitor la *demnitatea* omului în general, incapabil de a respecta *identitatea* altor neamuri căzute în robia lor; i-am acuzat pe Ruși, nu doar pentru răpirea, în 1812, a jumătate din Țara Moldovei, botezată de ei, abuziv: “Bessarabia” și rusificarea feroce a noii gubernii, prin deportarea

băştinaşilor în Caucaz şi în Asia, prin colonizarea cu ne-ruşi, prin interzicerea practicării limbii materne în şcoală şi în biserică, prin considerarea indigenilor ca fiinţe neevolute - fiindcă nu vorbeau “omeneste” (ruseşte)!; nu doar, începînd din iunie 1940, continuarea rusismului prin forma lui monstruoasă, bolşevismul : masacrare pe loc, înfometare-canibalizare, deportare, “dislocare”, colonizare sălbatică, des-identizare ;

însă nu am fost, în chestiunea imperialismului rusesc... unilateral : am scris **şi** despre suferinţele, sub Ruşi, ale Karelîenilor, ale Balticilor, ale mereu martirizaţilor Polonezi, ale Ucrainenilor, ale Caucazienilor, ale Tătarilor - în ultima vreme ale Cecenilor - ale populaţiilor din Asia Centrală; şi despre suferinţele Ruşilor sub proprie ocupaţie...;

- în cursul anilor 1999 şi 2000 am scris şi eu despre insolenţa cu care **Turcii** băteau la poarta Europei, dar îi masacrau pe Kurzi şi refuzau să recunoască - nici vorbă să-şi ceară iertare pentru **genocidul** perpetrat în 1915 împotriva Armenilor; deasemeni m-am exprimat despre neruşinarea cu care istorici israelieni - susţinuţi de istorici evrei din afara Israelului - au sărit în ajutorul Turcilor, afirmînd : în secolul al XX-lea a exista un singur genocid : Holocaustul!, iar pe Esther Benbassa (evreică din Salonic), istoric, nu numai că au declarat-o *persona non grata* în Israel, la congrese şi în presa de specialitate israeliană şi turcă, dar la Sorbona comandouri de studenţi evrei i-au sabotat cursurile (de Istorie a Evreilor), tratînd-o de... antisemită...;

- în timpul războiului din Iugoslavia m-am manifestat - **unilateral** - împotriva **Sârbilor** (care-i agresaseră, pe Sloveni, pe Croaţi, pe Bosnieci, pe Kosovari, iar Vlahilor nu le recunoscuseră - nicicînd identitatea de minoritate ne-slavă, deşi mai numeroşi decît Ungurii - ca şi împotriva **“Americanilor”** (şi ei, agresori) ;

- cu mai puţină vehemenţă (corect : cu o mai rară frecvenţă) **unilateralul** din mine s-a manifestat împotriva a două mari in Justiţii : **colonialismul** şi **sclavajul**.

M-am rostit pe larg în legătură cu **terorismul** - şi nu de azi, de ieri, ci de la primele texte traduse şi publicate în Occident, începînd din 1970 - insistînd mai cu seamă asupra manipulării termenului în scopuri egoisto-politice :

- de pildă **statul terorist prin excelenţă** Rusia (şi sub denumirea de URSS) îi consideră “terorişti” pe toţi cei care nu se supun legilor ei, teroriste: Baltici, Polonezi, Ucrainenii, Caucazieni, “Moldovenii” - ultima oară în timpul Războiului de pe Nistru, în 1992, agresiunii deveniseră... terorişti agresori - şi tot de atunci pînă în momentul de faţă, “teroriştii de serviciu” ai Terorii Ruseşti fiind Cecenii ;

- de pildă **statul terorist** China: îi consideră “terorişti” pe Tibetanii care, după slabele lor puteri, riscîndu-şi viaţa, încearcă să lupte împotriva Ocupantului chinez ;

- de pildă **Israel, stat născut prin Terorism**: componenţii organizaţiile Irgun, Stern, Haganah - proveniţi în totalitate din Europa - erau numiţi de Britanicii care administrau Palestina pînă în 1947: “terorişti”; ei înşişi îşi spuneau: “patrioţi” şi nu aveau deloc vocaţia de a-i întâmpina pe Englezi cu flori, pe Arabii palestinieni cu ramuri de măsline - ci cu gloanţe, cu grenade, cu mari încărcături explosive - vezi atentatul de la Hotelul King David; de cum foştii terorişti au devenit guvernanţi (Menahem Beghin, Itzak Shamir), şi-au *inversat discursul*: i-au tratat, ei, de “terorişti” pe Palestinienii indigeni, băştinaşi - care, la rîndul lor, se consideră “patrioţi”, fiindcă luptă pentru drepturile lor, pe pămîntul lor :

[Evreii, după ce în 1948 au alungat din Israel, 700.000 de pămînteni arabi musulmani şi creştini şi le-au distrus casele - mai ales **Măslinul** - le-au fixat “rezervaţii” - ca americanii indienilor încă nemasacraţi; ca australienii aborigenilor supravieţuitori; ca albi, pînă mai ieri, în Africa de Sud, Evreii practică **apartheidul**: i-au băgat pe... indigeni în sârme - deţinuţi din România cunosc expresia (cum făcuseră Germanii cu, printre alţii, Evreii); iar de un an şi jumătate, sub stîndardul lui Ariel Sharon, acuzat de crime de războiu pentru masacrul din lagărul libanez Sabra şi Şatila şi pus sub

acuzare de Tribunalul de la Haga, îi combat pe “teroriștii” înarmați cu pietre, bombardându-i cu elicopterele, cu avioanele, cu tunurile tancurilor - întru... confirmarea mitului fondator - inversat : micul evreu David : învingător al uriașului filistean Goliath...

În treacăt, fiindcă a venit vorba de “teroriști” :

Pe când tu, Sami Damian, prezentai pe coperta a IV-a romanul lui C. Toiu **Moartea în pădure** (imitație servilă a dejecției pe hârtie **Vânătoare de lupi**, semnată de Canalia Canală zisă Petru Dumitriu), despre “teroriștii” noștri români, cei care au spălat cât de cât rușinea unui neam capitular, colaboraționist - eu, **unilateral** din naștere, scriam în romanul **Ostinato**, publicat în 1971 în germană, franceză, italiană, neerlandeză despre *partizanii români anticomuniști*, nu doar hăituiți și vânați, ei și neamurile lor până la a șaptea spiță, de securiștii băștinași (printre ei, coloneii și generali de mai târziu : Gheorghe Enoiu, Gheorghe Vasile, Gheorghe Crăciun, Gheorghe... Pleșiță), dar calomniati, tratați de “teroriști”, în presă și în cărți de către trădători de neam și de frate (și de tată...) ca Petru Dumitriu, Deșliu, Toiu...

Cât despre antanta mondială împotriva terorismului pecetluită recent la Pekin între Bush, Putin și Jiang Zemin, optimismul mă sufocă: Bush are să vâneze benladeri (“vii sau morți”), în Afganistan, în Somalia, în Irak, în Yemen - dar nu în Palestina, unde se află **cauza** răului, Putin are să-i lichideze în pace pe Ceceni, Jiang Zemin pe Tibetani - într-o înduioșătoare armonie...

Având cunoștință de aceste luări de poziție, mă găsești culpabil de re-citez : “mai noi : pornirea unilaterală împotriva evreilor”. Nu sunt deloc “mai noi” - îți împrăpătez memoria :

- în 1987, după apariția în franceză a cărții mele **Din Calidor**, Ed. Reichmann a publicat întâi în revista românească *Lupta*, apoi în *Le Monde* recenzii, nu atât defavorabile, cât defăimătoare, false ; era de părere că povestind eu cum tatăl meu fusese arestat de NKVD în ianuarie 1941, unul din comisari fiind evreu; afirmând eu că, în Basarabia ocupată de Ruși în iunie 1940, Evreii au avut un rol nefast, dușmănos, provocator, întâi față de armata română în retragere (dacă nu i-ar fi atacat, batjocorit, răpit, ucis pe refugiații militari și civili în Săptămâna Roșie (27 iunie-3 iulie 1940), cu certitudine : un an mai târziu, adică după 22 iunie 1941, Românii nu s-ar fi răzbunat atât de sângeros) ; apoi față de populația românească din provinciile cedate, terorizată de bolșevici - dovedeam neobiectivitate, parțialitate - unilateralitate...; într-o convorbire telefonică (din inițiativa sa), Ed. Reichmann, încercând să-și nuanteze judecățile abrupte, acuzatoare la adresa viziunii mele asupra istoriei, îmi sugera să-mi... echilibrez discursul - mi-a oferit rețeta : pentru a face credibilă “eventuala tragedie a Basarabenilor”, trebuia să vorbesc întâi, pe larg, despre “reală tragedie a Evreilor, despre Holocaust”...;

- citind din Ed. Reichmann, însă atribuindu-mi mie “citatul”, I. Petran de la Tel Aviv, în publicația *Revista mea*, îmi dedica un pamflet : “Cameleonul”; din acesta reieșea: până ieri fusesem băiat-bun, filosemit, însă peste noapte mă prefăcusem în băiat-rău, ba chiar în monstru fascist, antisemit...

Că tot refuzi să-ți aduci aminte : în spiritul “echilibristicii” lui Reichmann, din partea cealaltă eram acuzat de jidovism, sub semnătura omologilor lui Reichmann și Petran, condeierii de limbă română (acum sânt indulgent): Ion Brad, Dimos Rendis, Aurel Covaci, Titus Popovici, Eugen Barbu, I.C. Drăgan, Lozovan, Emilian, V.C. Tudor...

Așa cum puțin mi-a păsat de lătrăturile unora, tot atât de... mult m-am sinchisit de schelălăiturile celorlalți.

Spusesem-scrisesem **adevărul** - or adevărul îi supără totdeauna pe proștii vinovați. Am mai spus, repet : eu nu mă definesc în raport cu *cineva* (român verde ori evreu - albastru ; filosemit ori antisemit), ci încerc să mă țin pe două picioare în funcție de *ceva*, să zicem : cele zece porunci, precepte ale

moralei iudeo-creștine.

Aceasta fiind ceea ce ai botezat eufemistic : “pornire unilaterală (împotriva evreilor)”.

Paul Goma